

B
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100
SF

KLINGONŠKI GAMBIT

BROJ 13 ● 200 DINARA

Robert E. Vardeman

NAUČNA FANTASTIKA

13

1986.

ROBERT E. VARDEMAN

**KLINGONŠKI
GAMBIT**

X-100

Urednik izdanja
GRADIMIR PAŠĆANOVIĆ

Recenzent
BOBAN KNEŽEVIĆ

Prevela
TANJA AČANSKI

Izdaje i štampa: Novinska, izdavačka i štamparska radna organizacija »DNEVNIK«, OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST«, Bulevar 23. oktobra 31 Novi Sad, telefon (021) 621-555. Broj žiro-računa: 65700-603-6350. Direktor **MISRO »DNEVNIK«: JOVAN SMEDEREVAC**, Rukovodilac OOUR »Izdavačka delatnost«: **ILJA VOJNOVIĆ**, Glavni i odgovorni urednik OOUR: **TODOR ĐURIĆ**, Urednik Redakcije knjiga: **MILORAD PREDOJEVIĆ**, Sekretar Redakcije: **ZDENKA KARABASIL**, Tehnički urednik: **JULIŠ ARVANITIDIS**, Korektor: **VERA MANOJLCVIĆ**

Tiraž: 25.000 primeraka

UKOPISI SE NE VRAĆAJU

KLINGONŠKI GAMBIT

GLAVA PRVA

Kapetanov dnevnik: zvezdano vreme 4720.1

Nastavlja se kartiranje planete Delta Kanaris IV, klase Q. Planeta je otkrivena pre tri godine, u vreme petogodišnje misije, i predstavlja dobrodošao odmor od života u dubokom svemiru. Snažni gravitacioni udari sa planete zahtevaju neprestane korekcije orbite broda, no naponi će biti vredni truda, ako se na planeti ustanovi život. Senzorska očitavanja su pozitivna, mada ukazuju na sasvim novu vrstu, kakvu brodovi Ujedinjenih svetova još nisu registrovali. Posada veoma uzbuđena. Moral na visini.

Kapetan Džejmz Kirk oseti da mu pod kapetanskog mosta na svemirskom brodu *Enterprajs* odjednom nestaje pod nogama. Uhvatio se za jedan od držača, i umirio se dok gravitacioni udar nije prošao. Pogledao je svoje oficire. Nastojali su da položaj broda usklade sa sledećim gravitacionim udarom.

– Sulu, molim izveštaj.

– Korekcija orbite ispravno obavljena. – Prsti sposobnog navigatora igrali su po tastaturi, dok je izdavao naredbe računaru za navigaciju. Kirk klimnu glavom sa odobravanjem. Azijat je znao svoj posao. Kapetan nastavi pogledom da proverava stanje na komandnom mostu.

– Poručniče Uhura, da li gravitacioni udari utiču na komunikaciju sa planetom?

– Ne, kapetane. Podsvemirski prostor je čist sve do Baze šesnaest. Hoćete li odmah emitovati poruku?

– Ne, ne odmah. Treba da završim izveštaj.

Oči Bantu crnkinje su bljesnule. – Ne biste morali odmah da ga završite da transmisija nije moguća.

– Zar su mi namere tako očite? Te izveštaje treba pisati svaki čas – reče umorno. – Radije bih se pridružio Spoku da vidim šta nam ova planeta zaista nudi. – Pogledao je sliku planete na ekranu. Nemirna metanska atmosfera zračila je duginim bojama. – Izgleda poput Jupitera. Ima čak i veliku crvenu mrlju.

– I tu svaka sličnost prestaje – čuo je jednoličan glas. Zanet posmatranjem gigantske gasovite planete, kapetan nije primetio kada se Vulkanac Spok pojavio na mostu. – Računarske analize pokazuju da na planeti postoje bića koja nisu deblja od lista hartije.

– Zaista? – Kirk je posmatrao bezizražajno lice naučnika, pitajući se da li mu se Vulkanac ruga. Povremeno bi mu se učinilo da u njegovim rečima nazire podsmeh, no uvek bi odbacio takvu mogućnost. U podsmehu nema logike, a Spok je logiku cenio više od svega.

– Da. Nova vrsta. Verovatno razumna.

– Verovatno?

– Verovatnoća iznosi devedeset četiri zarez dva posto, kapetane. Ta bića nisu mnogo veća od vaše šake, i zbog snažne gravitacije nisu deblja od jednog milimetra. Ustanovili smo da na planeti postoje putevi, konstrukcije koje liče na gradove, pa i neki oblici komunikacije preko amonijumskog okeana.

– Ali, kažete da su debeli svega jedan milimetar?

– Čak i manje. Debljina zavisi od količine unete hrane, kretanja, i...

– Hvala, Spok. Voleo bih da saznam više, ali za sada ostavljam istraživanje u vašim sposobnim rukama. Moram da završim godišnji izveštaj – reče sa uzdahom. Bilo bi mi draže da to prepustim vama, ali pisanje izveštaja spada u dužnosti kapetana broda. Vi ste korisnici dole, planeti Delta Kanaris IV

– Logično – složio se Spok, okrećući se računaru. Otkucao je podatke na tastaturi i netremice posmatrao ekran. Kirk je znao da se Vulkanac zadubio u brojke koje su promicale, analizira ih i izvodi logične hipoteze koje će biti uključene u izveštaj o planeti.

→ Izveštaji, izveštaji – gundao je Kirk. – Danas se kapetani pretvaraju u pisare. Spok, preuzmite komandu.

Kirk se uputio prema turbo-liftu. Brzina lifta nije uticala na njega. Mnoge godine u svemiru učinile su svoje. Šištanje pneumatskih uređaja se utišalo i vrata lifta su se otvorila.

Stigavši u kabinu, kapetan se setio da treba da reši jedan disciplinski problem.

– Šef odeljenja motora, Skot, i njegov glavni inženjer odmah da se jave u kapetansku kabinu.

Ubrzo se na vratima čulo zvono. Skot i devojka su s nelagodnošću ušli u kabinu i stali pred Kirka u stavu mirno.

– Javljam se po zapovesti. Ovde je i glavni inženjer, Hiter Mekonel.

Teško je bilo ljutiti se na nju. Bila je veoma lepa. Crvena kosa bila je očešljana naviše i složena u punđu s jedne strane glave. Savršen ten. Prodorne, zelene oči... i živ duh, pokretan kao i njeno gipko telo.

– Glavni inženjeru, poznato vam je da kockanje na brodu nije dozvoljeno.

– Da, kapetane.

– Ne poričete da ste zatečeni u igri ruletom u odeljenju brods-kih motora.

– Ne, kapetane.

Uzdahnuo je. – Glavni inženjeru... Hiter, nemam ništa protiv kockanja. To je razonoda u slobodno vreme. Znaš i sama. Nikad zvanično za to ne bih doznao da nisi pomoću lasera varala na ruletu. – Trudio se da zadrži ozbiljan izraz lica.

– Reci, kako to postižeš?

Ozarila se. – Slično mađioničarskim trikovima. Putanju crne kuglice kontrolišem skoro nevidljivim laserskim zrakom.

– Znači tako... – Kirk se ujeo za jezik. Često se pitao kako je za tako kratko vreme mogao da izgubi onoliki novac u kazinu na Argoliusu II. Vratio se u stvarnost. – Glavni inženjeru, Mekonel, sklonićete rulet koji ste tako vešto sakrili među motorima i od danas ćete preuzeti dvostruku smenu, sve dok vas ne oslobodim te dužnosti. Možda ćete tako utrošiti višak energije.

– Razumem, kapetane – Naglašavala je glas »r« na škotski način, poput Skota.

– Možete ići. A vi, Skot, ostanite. Želim da vam kažem nešto nasamo.

Posmatrali su je kako odlazi. U hodu se njihalu upravo koliko je potrebno. Uzdah iz Skotovih grudi bio je više nego rečit.

– Lepa je, zar ne?

– Da, kapetane. Veoma.

– Zbog toga si i dozvolio da vara na ruletu. Trebalo je tebe da kaznim a ne nju. Međutim, ovog puta ću vam oboma oprostiti. Ovaj incident neću pominjati u izveštaju. Kancelarijski moljet Zvezdane flote jedva bi to dočekali. Znam da nećete prestati sa kockanjem, i ne treba.

Ali, nemojte da još jednom čujem da varate. Dok ja zapovedam ovim brodom, kockanje će biti fer. Je li jasno?

– Potpuno, kapetane. – Kirk je bio uveren da se Skot neće oglušiti o dužnosti, uprkos osećanjima koje je gajio prema Hiter.

– U redu. A sada, za trenutak zaboravimo izveštaj, i...

Prekinuo ga je signal interfona.

– Kirk ovde.

– Kapetane, poruka Komande Zvezdane flote. – Uhurin glas odavao je uzbuđenje.

– Emitujte je, poručniče.

– Ne mogu. Dvostruko je šifrirana i upućena lično vama. Moraćete sami da je dešifrujete.

Izenadio se. Poverljive poruke su se obično slale mikroimpulsima i primale preko veoma složene opreme uz kontrolu računara, tako da prisluškivanje nije bilo moguće. Skoro da nisu bili poznati slučajevi dvostrukog šifriranja.

Skoro.

– Dobro. Neka kurir donese poruku. Moraćeš da me ostaviš samog, Skoti. Kasnije ćemo popiti to piće.

– Razumem. Biće mi drago, kapetane.

Kirk se usredsredio na mali ekran pred sobom, čim je čovek iz Obezbeđenja doneo kasetu sa šifriranom porukom. Na ekranu su se nizali redovi brojeva, jedan za drugim. Nagnuo se prema sefu koji se otvarao na njegov otisak šake. Mali uređaj za dešifrovanje je zazujao i poruka je postala razumljiva. Kapetanove crte lica su otvrdle.

Izbrisao je poruku i uključio interfon.

– Kapetanski most. Molim Spoka.

– Da, kapetane. – Začuo se staložen glas prvog oficira.

– Usmerite brod prema planeti Alnat II. Brzina faktor osam.

– To je brzina za vanredne okolnosti, kapetane.

– Zar ne možemo da je postignemo?

– Svakako da možemo.

– Brzina faktor osam, Spok. Potrebni smo na početku još jednog međuzvezdanog rata. – Za trenutak se zavalio u sedište, a onda požurio na komandni most. Krstaricu *Enterprajs* trebalo je pripremiti za bitku, pre nego što stigne na odredište.

– Opšta uzbuna! Opšta uzbuna! Sve jedinice u stanje pripravnosti! Ponavljam, stanje pripravnosti! – Suluov glas je neznatno podrhtavao. Pogledao je u Kirka preko ramena. Kapetan je bio u komandnom sedištu. Lice mu je nalikovalo na masku.

– Ali, Džime – usprotivio se brodski doktor Leonard Mekoj.

– Ne misliš valjda ozbiljno? Klingonci se ne bi usudili da napadnu brod Ujedinjenih svetova. To bi bilo kao da miš napadne lava.

– Misliš da je posredi greška? Nije. Naredbu je potpisao lično admiral Taket.

– Vrhovni zapovednik? – upita doktor oklevajući.

– Tačno. To je najviša instanca, osim Veća Ujedinjenih svetova.

– Što se to desilo, Džime? – Komandni most nije bio pogo-

dan za poverljive razgovore, ali morao je znati.

– Napadnut je vulkanski istraživački bord, *Tapo*. Čim je računar na brodu prestao da registruje postojanje života, automatski je izbačena »crna kutija«. Svaki život na *Tapou* prestao je u roku od nekoliko sekundi. Nema znakova oboljenja, kvara niti sudara. Sa snimka se ne vidi šta se desilo. Komanda smatra da uzroke treba tražiti u nedavnim aktivnostima Klingonaca na tom području.

– Nova vrsta oružja, kapetane? – upita Spok.

Nemo je potvrdio glavom.

– Ali, *Tapo* nije bio naoružan – uzviknuo je Mekoj. Osećaji koje je do sada držao pod kontrolom počeli su da izbijaju na površinu. – Nisu im se mogli ni suprotstaviti!

– Spok, molim senzorska očitavanja.

Vulkanac se vratio za svoj pult.

– Klingonški razarač u orbiti Alnata II. Nema znakova da su nas opazili. Još smo van dometa njihovih senzora.

– Možda su bolje naoružani, ali naši senzori su savršeniji. Mala prednost. Zaista mala.

– Kapetane, locirao sam *Tapo*. Brod pluta neoštećen. Nema tragova života. – Spokovo lice bilo je obasjano plavičastom svetlošću sa ekrana. Opštro oblikovanih ušiju, tamne kose i upalog lica, nalikovao je na samog Satanu. Nedo-stajao je jedino izraz surovosti. Dok je očitavao podatke, njegovo lice bilo je bezizražajno.

Zaboga, Spok! Zar vam nije
kao tih ljudi? Bili su Vulkanci,
poput vas! — uzviknuo je Meko.

— Doktore Meko — uzvрати
Spok jednoličnim glasom. —
Žao mi je svakog tragično izgub-
ljenog života. Tek treba da utvr-
dimo šta se zaista desilo.

— Smiri se Leonarde — na-
redi Kirk, pre nego što je Meko
uspeo da odgovori Spoku. — Ne
želim da se izdiresh na Spoka,
pogotovu ne kada je zauzet.

Na glavnom ekranu pojavila
se slika broda *Tapo*. Nisu se vi-
deli tragovi oštećenja.

— Meko, odaberi nekolicinu
ljudi za obilazak *Tapoa*. Želim
potpuni izveštaj o stanju na
brodu.

— Razumem, Džime. Izvini...

Kirk je podigao pogled i blago
se osmehnuo. Poznavao je Me-
koja. Bio je dobar lekar, ali po-
malo nagao. Meko se žurno
udaljavao mrmljajući imena
ljudi koje je nameravao da po-
vede.

— Spok, neka Obezbeđenje
prebaci na *Tapo* jedan vod pre
grupe doktora Mekoja. Ne že-
lim nikakva iznenađenja.

— Čehov — obratio se Kirk
navigatoru. — Ima li novih poda-
taka u vezi sa klingonškim bro-
dom?

— Još uvek je u orbiti planete
— odgovori mladi potporučnik
otresito. Laserski topovi u sta-
nju pripravnosti. Čekamo dalja
naređenja.

— Neka topovi ostanu u sta-
nju pripravnosti, a ti skini ruku
sa okidača do mog naređenja.

Razumem, kapetane.

Vod iz Obezbeđenja preba-
čen na *Tapo* — oglasio se Spok.

— Nisu našli ništa neobično,
osim leševa.

— Dajte ih na ekran, poruč-
niče Uhura.

Kirk je zamišljeno posmatrao
ekran, oslonivši bradu o dlan.
Od pogleda na *Tapo* je uzdrh-
tao. Nije bio osetljiv na krv. Kao
kapetan broda video je mnogo
bitaka i smrti. Međutim, pogo-
dila ga je jeziva atmosfera na
brodu, na kome je život prestao
bez tragova borbe. Ljudi iz Obez-
beđenja su se brzo kretali po
brodu, odašiljući slike Vulka-
naca. Ležali su nepomično na
svojim ležajevima, lica smire-
nih, a ruku položenih na gru-
dima, sa tajanstvenim izrazima
na licima. Činilo se da su jedno-
stavno zaspali uz ugodne snove,
da se više nikad ne probude.

— Imate li kakvo objašnjenje,
Spok?

Kirk nije sebi umeo da ob-
jasni šta se desilo. I najsitniji
detalji, koji ne promičuiskus-
nom oku, bili su u redu.

— Ne, kapetane. Moramo če-
kati rezultate autopsije.

— Neka prebace doktorovu
grupu — naredi Kirk preko in-
terfona.

Posmatrao je kako se svetlu-
cavi stubovi energije uobličuju,
i kako se grupa ljudi, predvo-
đena doktorom Mekojem, i nje-
govim asistentom, doktorom
Mebengom, razilazi po brodu.

— Poručniče Uhura, ima li
poruka sa klingonškog broda?

— Ne, kapetane. I dalje su u
orbiti, i pridržavaju se uobičaje-
nog postupka prekida komuni-
kacija. Primam zračenje koje
ne bi bilo prisutno da je brod u
ratnom stanju. Čak i pod pretpo-
stavkom da imaju slabije

edaje za detekciju, izgleda da se ne skrivaju.

– Dozvolite da primetim – reče Čehov – da oni i nemaju potrebu da se skrivaju. To je novi tip klingonškog razarača.

– Znam to, Čehov. Kao što znam i da će bitka sa njima biti neravnopravna. Na kojoj su udaljenosti naši razarači, Spok?

– Najbliži su *Konkordija* i *Dominion*, ali oba su na remontu u Bazi sedam.

– U Bazi sedam? – Kirk je pretrnuo. Razarači nisu bili ni dovoljno blizu, ni u mogućnosti da im pomognu. Bili su prepušteni sami sebi. Klingonci su narušili Organijanski mirovni sporazum kada su tajno oružje upotreбили protiv miroljubive naučne misije sa Vulkanu. Nije se smelo dozvoliti da se neometano vrata u svoju Imperiju. Teška krstarica nije bila najbolje rešenje za bitku, ali dužnost mu je bila da pokuša.

Poruka Komande bila je jasna: Krstarica *Enterprajs* mogla se žrtvovati.

– Spojite me sa Mekojem – naredio je Uhuri.

Začulo se krčanje, a zatim zlovoljan doktorov glas.

– Šta želiš?

– Izveštaj, Leonarde. Jesi li ustanovio uzrok? Čime su Klingonci u jednom trenutku usmrtili celu posadu sa Vulkanu?

– Pojma nemam. Saljem njihova tela na brod. Većinu ćemo poslagati u kriogensku komoru, i vratiti na Vulkan radi pogreba. Nad ostalima će Mebenga izvršiti autopsiju, pošto on bolje poznaje njihovu fiziologiju. Međutim, nećemo ništa uraditi, ako nas stalno ometaš.

– Prebaci na brod samo nekolicinu, i vrati se. Ostale ostavi tamo gde jesu, i evakuiši brod. Ispusti vazduh, pa će se tela u vakumu očuvati kao i u kriogenskoj komori. Nemamo vremena da ih prebacujemo na Vulkan.

– Ali, Džime...

– Odmah, Leonarde. Učini to odmah. Kraj.

Kirk oseti na sebi poglede oficira. Zurio je u ekran i izdao sledeće naredenje, trudeći se da mu glas bude što mirniji.

– Svi motori punom snagom prema planeti Alnat II. Položaj planete koristiti kao zaklon od klingonskog razarača.

– Prepad, kapetane? – upita Čehov.

– Izgleda. Čini se da je to jedini način da uspemo.

– Kažem vam, ovako šta nisam do sada video – reče doktor Mebenga, dok je sekcirano telo jednog Vulkanca ležalo pred njim na stolu za autopsiju. Sve je savršeno u redu. Nema razloga za smrt.

– Baš ni jednog? – upita Kirk.

– Četiri godine sam studirao na Vulkanu i naučio ono što znam. Do sada na Vulkanu nisam video smrt sličnu ovoj.

– Spok? – obratio se Kirk naučniku.

– Nisam merodavan. Doktor Mebenga je najpozvaniji da daje ocene.

Kirk je jedva poverovao svojim ušima. Spok nikada nije bio toliko zbunjen. Nije bilo dovoljno što gomila podataka nije Kirku ništa značila. Stvar je išla i dalje – ni njegovi najobuče-

niji ljudi nisu umeli da ih protumače.

– A zračenje? Da nije došlo do iznenadnog zračenja? – nadao se da će doći do nekog rešenja u pogledu oružja.

– Ukoliko ga je i bilo, to bi bila nova vrsta zračenja. Čelije su potpuno očuvane. Nema jonizacije koja bi se javila u slučaju gama ili iks zraka. Centralni nervni sistem je u dobrom stanju. Smrt je nastupila mirno. Voleo bih da i sam umrem na takav način kad na mene dode vreme.

– Hvala, doktore. Uz malo sreće, neće to biti skoro. Mekoj, Spok, želim da govorim sa vama.

Ostavili su Mebengu u sali za autopsiju.

– Ima li znakova da su Klingonci umešani?

– Nema, kapetane – reče Spok. – Analizirao sam sve snimke koje su načinili aparati sa *Tapoa*. Nema pomena o prisustvu Klingonaca. Ni na našim snimcima ih nema.

– Mekoj, jesi li ti išta primećio, ili osetio? Neku sitnicu, bilo šta?

– Ništa određeno, Džime. Ali, Klingonci su ratnički narod. Svi to znamo. Ništa im ne bi bilo draže nego da unište *Enterprajs*. Oni žive za rat, a zbog Organijanskog mirovnog sporazuma već dugo vremena su ga lišeni.

– Radi se o *Tapou*. Ima li znakova da su Klingonci prouzrokovali smrt Vulkanaca?

– Ne, Džime. Ali, to mora da je njihovo delo. Pa ohi su u orbiti planete, zar ne?

– Jesu, doktore. Klingonci su u orbiti planete i čini se da mi uskoro treba da ih napadnemo.

Kirka je pritiskalo naređenje koje je trebalo da izda. Proučio je rezultate analiza vulkanskog broda. Sedamdeset i dva mrtva. Uzroci tragedije – nepoznati. Ništa nije upućivalo da su za to odgovorni Klingonci. Oni su ga najviše mučili. Oba broda su se nalazila u sedamstopešetoj mirovnoj zoni. Prema Organijanskom sporazumu Klingonci ih nisu smeli nekažnjeno napasti. Ili možda jesu? Organijanci su bili miroljubiv, prijateljski i moćan narod, ali ne i nepogrešiv. Ukoliko su Klingonci izumeli oružje koje Organijanci nisu uspeali da otkriju, mogli su se osmeliti da napadnu. Ujedinjeni svetovi nisu mogli očekivati pomoć Organijanaca. Morali su sami da se reše te opasnosti. Brzo i odlučno. Kapetan Džejmz T. Kirk bio je oruđe Ujedinjenih svetova. Naređeno mu je bilo da akciju drži u strogoj tajnosti. Više nije mogao da se obrati Komandi Zvezdane flote. I najmanji zvuk u podsvemirskom prostoru uznemirio bi Klingonce. Breme odluke ležalo je isključivo na njemu. Admiral Teket mu je dao sva ovlašćenja.

– Čehove, molim položaj.

– Nalazimo se četrdeset planetarnih prečnika daleko od Alnata II. Topovi u stanju pripravnosti. Fotonska torpeda na mestu.

Kirk je ponovo pogledao na ekran. Odras planete bio je svetao i sjajan. Planeta klase M. Još jedna Zemlja sa prolećnim kišama, povetarcem i toplim suncem. Mesto na kome je trebalo

da se pojavi klingonski brod nije se razlikovalo od drugih. Na njegovu komandu taj deo svemira biće ispunjen laserskim zracima i velikim brojem torpeda, od kojih je svako dovoljan da uništi sve na planeti. Sva ta sila bila bi upotrebljena po njegovoj komandi.

Osetio je zastrašujuću napestost. Treba doneti odluku. Po sopstvenom nahođenju. Napasti Klingonce pre nego što se oni pripreme za bitku. Spok se složio da je to logično. Klingonški brod bio je savremeniji, bolje naoružan i brži. Jedina prednost *Enterprajsa* ležala je u iznenađenju. Mogao je preživeti bitku samo ako napadne prvi i dovoljno oštetiti klingonški brod pre nego što ovaj bude pripravan.

Stresao je glavom. Pokušao je da ne misli na reči »neprijatelj« i »bitka«. Dokazi nisu govorili protiv Klingonaca. Uopšte nije bio siguran da su oni opazili vulkanski brod. Možda su Mebenga i Mekoj propustili da zapaze neki malo poznat virus. Možda je posada podlegla nekom snažnom virusu. Međutim, obilje podataka govorilo je protiv tog zaključka. Otkuda virus? Svakako ne sa Alnata II. Služba planetarnih istraživanja je planetu označila kao bezbednu, koliko to može da bude planeta Klase M. Bez bolesti, opasnih zveri, skrivenih opasnosti. No, nešto je ipak ubilo posadu broda *Tapo*.

– Uključite ekrane detektora. Pripremite se za napad čim se na horizontu pojavi klingonški brod.

– Još četiri minuta, kapetane – Čehov je teško potiskivao osećanja. Kirk je znao da je mladi potporučnik nalik na trkačko grlo pred start. Nervozan i nesiguran u iščekivanju, ali pouzdan i nepogrešiv kad bude dat znak.

– Kapetane, – uzviknu Uhura – primam signale sa planete! Kažu da su deo posade sa broda *Tapo*. Ne, u stvari su deo naučne ekspedicije. Oni su... zaista su konfuzni.

– Uključite ih na ekran, poručniče. A, vi, Čehove, sklonite ruku sa okidača, i pažljivo pratite položaj klingonškog broda.

Na ekranu se pojavilo plavo, žablje lice Andorca. Jedan od njegovih slušnih areala bio je slomljen, pa je nagnuo glavu prema komunikatoru da bolje čuje.

– Ko je to? Jeste li to vi, kapetane Salijen? Kako ste mogli da nas ostavite na takav način? Zahtevam odgovor.

– Spok, analizirajte glas i identifikujte ga.

– Andorac je poznati naučnik, doktor Trelvon-da, arheolog koji je radio i sa drugim ekspedicijama sa Vulkana. Uzrujan je jer kapetan Salijen, komandant broda *Tapo* nije postupio prema njegovim očekivanjima.

– Da li je signal stvaran? Da nije kakva klingonška zamka?

– Nije, kapetane. Stvaran je.

– Uhura, povežite me sa Andorcem. Molim da se obezbedi pouzdan kanal komunikacije. Ako Klingonci uhvate naše signale, naće im biti teško da odrede položaj *Enterprajsa*.

Čuo je kako Uhura programira računar shodno njegovim narednjima. Tiho zviždanje računara označio je da je sve spremno za emitovanje na Al-nat II.

– Doktor Trelvon-da? Ovde kapetan Kirk sa broda *Enterprajs*. Jeste li u opasnosti?

– U opasnosti? Svakako da jesmo. Uvek smo u opasnosti među tim ruševinama. Zato mi je potrebna oprema sa *Tapoa*. Pošaljite neozbiljnog Vulkanca ovamo sa mojom opremom, ili ću uložiti žalbu Komitetu za međuzvezdana proučavanja.

Kirk je isključio mikrofon i upitao Spoka.

– Misli li on to ozbiljno?

– Plašim se da misli. Doktor Trelvon-da je veoma uznemiren zbog gubitka opreme. Spektrograf za analizu glasa je specijalno podešen za fiziologiju Andoraca i pokazuje da je on iznerviran jedino zato što zaostaje u poslu.

Kirk je opet uključio mikrofon.

– Da li ste vi lično u opasnosti, doktore?

– A ne, nisam. Ovi ovde su zaista neprijatni, ali ne prave stvarne probleme. Nerviraju me, ali se još više nerviram zbog toga što sam prinuđen da čekam. Ej, vi tamo, Kirk – mislim da ste tako rekli da se zovete – smesta ovamo pošaljite kapetana Salijena.

– Plašim se da to nije izvodljivo. Cela posada broda *Tapo* je mrtva. Možda vi možete da osvetlite neke činjenice.

– Molim? Mrtvi? Otkud mrtvi? Mi se svi dobro osećamo.

– Ima li među vama Vulkanaca?

– Ne, nema. Svi smo Andorci, naravno. Ovde se nalaze samo naučnici koji imaju nameru da prouče ove divne ruševine. I sami artefakti dovoljni su da se napiše stotinu finih istraživačkih radova. Čak i ona budala Toron moći će da doktorira. Nikad ne bih pomislio da će išta postići. Ali, svi ćemo imati koristi od ovih ruševina. One...

– Doktore, molim vas, da li biste se prebacili na *Enterprajs*?

Kirk je pogledao u Čehova. Pokazivao je na hronometar. Klingonški brod je trebalo da se pojavi na horizontu za manje od jedne minute. Čak i sa nesavršenim detektorom kao što je njihov, Klingonci neće moći a da ne opaze *Enterprajs*. Počeće bitka, a Kirk će izgubiti prednost koja se sastojala u iznenađenju.

– Molim? Da se pebacim? Pa, mogu nakratko. Bez opreme, kopamo prstima. Veoma ne-naučno. Potrebne su mi i moje ultrazvučne četke. One blokove ćemo uništiti neodgovarajućim načinom čišćenja.

– Transporter pripremiti za prebacivanje jedne osobe – obrati se Kirk šefu transportera, Kajlu. – Sulu, možete li još jedan minut da držite planetu između nas i Klingonaca.

– Da kapetane.

– Da li je Andorac prebačen, Kajle.

– Upravo je stigao, kapetane.

– Sada ćemo, možda, saznati šta se to ovde dešava.

Pogledao je Spoka. Vulkanac je podigao obrvu izražavajući sumnju.

GLAVA DRUGA

Kapetanov dnevnik: zvezdano vreme 4723.4

I dalje izbegavamo klingonški razarač. To ćemo činiti sve dok ne saznamo šta je uzrok smrti posade broda Tapo. Pre nesreće, Tapo je na Alnat II poslao grupu od dvadeset i tri andorska naučnika. Doktor Trelvon-da, vođa te ekspedicije, je svađalački raspoložen i ne želi da sarađuje. Daljim ispitivanjem, svakako ćemo saznati više.

Kirk i Spok su se uputili da pozdrave Andorca. Naučnik plave kože nervozno je koračao po prostoriji u kojoj je bio smešten transporter. Odavao je krajnje nezadovoljstvo.

– Doktore Trelvon-da, ja sam kapetan Kirk, a ovo je moj prvi oficir, Spok.

– Vulkanac – prezrivo je primetio Andorac. – Zar se oni posvuda nalaze? Zar sam do sudnjeg dana osuđen na njihovo prisustvo?

– Osuđen? – upita Spok. – To je nelogično. Predrasude nisu u skladu sa naučnim principima. Mogu li da predložim...

– Ne možete – oštro je odvratio Trelvon-da isprsilivši se u svojoj punoj visini od metar i po. – Pribavite mi opremu, i to odmah.

– Doktore, – pokuša Kirk da smiri Andorca – postoji izvestan problem. Cela posada broda Tapo je mrtva. Možete li nam reći nešto o tome?

– Mrtva? Posada je mrtva? Jeste li to pokušavali da mi kažete na svoj zbrkan način?

– Sedamdeset i dva Vulkanca su mrtva, doktore, bez vidljivog razloga – reče Spok.

– Hm, to objašnjava zašto je Salijen napustio orbitu, ali ne objašnjava njegovo ponašanje.

– Dodite da se malo osvezimo i porazgovaramo o tome – reče Kirk vodeći Andorca do oficirske sobe. – Spok i ja bismo želeli da čujemo sve o otkrićima vaše ekspedicije.

– Zaista? Pa da, naravno. Ovo će oboriti sve postavke o počecima Andore, pa i Vulkana – zadovoljno je trljao ruke sedi naučnik.

– Dodite, – ponovio je Kirk – naučnik vašeg glasa sigurno je uočio mnoge detalje na Alnatu II.

– To je tako prijatna planeta – reče naučnik jedva primećujući kako je Spok uključio uređaj za snimanje na brodski računar. – Zaista cenim istraživački tim koji ju je otkrio i predložio da se ispita. Odmah su shvatili njenu vrednost i neverovatno brzo nas pozvali da otpočnemo rad.

– O čemu se radi, doktore?

– O ruševinama. O ruševinama veoma napredne humanoidne civilizacije. To je, takode, veoma zagonetno. Na površini planete postoji samo jedna piramida, kao da su uništili sve ostalo da skrenu pažnju na nju. Evo holograma koji sam snimio.

Spok je uzeo hologram i stavio ga u računar na stolu. Ubrzo se u udaljenom kraju prostorije pojavila trodimenzionalna slika. Kirk je zadržao dah. Iako je razmera bila smanjena, osetio je veličanstvenost građevine. Strane od ebanovine presijavale su se na suncu. Izgledalo je da piramida crpe život iz bleđutih zraka, a zatim ga i sama zrači u izmenjenom vidu.

– Koliko je visoka? – upita Spok.

– Razmera je upisana pri dnu.

– To znači da je više od *Enterprajsa*! – uzviknu Kirk. – Kažete da su je izgradili stanovnici ove planete. Kada?

– Možda pet hiljada godina pre Predsednika. Najmanje toliko, a moguće i pre deset hiljada. Tolerancije iznose svega nekoliko mikrona. A u unutrašnjosti se nalazi pravi pravcati arheološki muzej.

Računar je prikazao sledeći hologram. Unutrašnjost piramide bila je prostrana. U središtu je dominirao oltar izrađen iz jednog jedinstvenog kamenog bloka.

– Čemu je služio taj oltar? – upitao je Kirk pometen čudesnim otkrićem uprkos svoje racionalne prirode.

– Ne znam. Nisam imao vremena da ga detaljno proučim. Čak ne znam da li je zaista oltar. Ima sva obeležja nečega na čemu je izlagano nešto veoma značajno, ali nisam ja prvi ušao unutra. Vulkanci su me preduhitili.

– Zar su Vulkanci prvi ušli u piramidu?

– Da, ušli su i izašli, dok sam ja ispitivao osnovu piramide. Zatim su se postrojili i vratili transporterom na brod, ostavivši nas same na Alnatu II.

Andorac je ustao i ušao u hologram. Izgubio se u svom otkriću.

– Čekajte, doktore Trelvon-da. Znači vi ste u ovu prostoriju ušli odmah nakon Vulkanaca?

– Čak ni tada. Ovi hologrami su snimljeni tek pošto sam iz nje isterao Klingonci.

Kirk se uozbiljio. – Da li biste mi rekli šta se tačno desilo? Otкуда sad Klingonci?

– Pa, Klingonci su došli posle Vulkanaca. Bio sam veoma zauzet postavljanjem logora, tako da sam jedva primetio kada su se spustili. Došli su sa svojom opremom. Čim sam opazio koliko im je oprema teška, pokušao sam da ih sprečim da je upotrebe. Znate, guseničari mogu da oštete nalazište.

– Hajde da razjasnimo stvar – reče Kirk još više zbunjen. – Vulkanci su ušli u piramidu, a zatim odleteli ne rekavši vam ni reči. Zatim su se pojavili Klingonci sa nepoznatom, teškom opremom.

– Pa, bilo bi to. Klingonci su gamizali svuda po našem logoru, a neki od njih ušli su i u ovu prostoriju. Međutim, ubedio sam ih da je napuste. Oni su zaista neprijatne i neljubazne kreature, ali se daju ubediti.

– Postoji li Klingonac koji popušta pred razumnim rasuđivanjem umesto da odmah ubije? To ne liči na njih, zar ne, Spok?

– Veoma nelogično, kapetane. Ako su Klingonci odgovorni za pomor na *Tapou*, zašto su ostavili u životu istraživače na planeti?

– Znam odgovor na to – progovorio je Trelvon-da. – Rekao sam im da sam zatražio pomoć od Baze sedam. Jasno da nisam, jer onaj komunikator što mi ga je Salijen ostavio jedva da se čuje u orbiti, da ne govorimo o podsvemiru. Međutim, pošto su pregledali naš logor, Klingonci su se prepustili svojim igrama za razonodu.

– Sada znamo još manje nego pre – razmišljao je Kirk.

– Klingonci ovde imaju jedan od najsnažnijih razarača u ovom delu svemira.

– Da, zovu ga *Teror*. Ambiciozno i ratoborno ime. Odgovara im. Bilo bi bolje da energiju usmere na nauku, umesto na razaranje.

– To je slučaj sa svima nama – reče Kirk. – Šta vi mislite Spok? Brod koji je dovoljno snažan da razori čak i *Enterprajs* klingonški kapetan ostavlja u orbiti. Mislite li da li je uopšte opazio *Tapo*? Njihovi detektori možda uopšte nisu ni registrovali tako mali brod.

– Možemo samo da pretpostavimo da novo oružje ne zavisi od razarača!

– Oružje? – uzviknu Andorac. – O čemu govorite? Zahtevam da mi se odmah da moja oprema. Pronađite *Tapo*. Uopšte me ne zanima da li su mrtvi. Želim svoju opremu. Kirk, vama su Ujedinjeni svetovi poverili istraživačku misiju. Ova planeta je otkriće stoleća. Znam to.

– Videćemo šta možemo da uradimo, doktore. Sačekajte ovde dok Spok i ja obavimo još neke poslove. Dodite, Spok.

Kada su izašli iz oficirske sobe, Kirk se oslonio na hladan, metalni zid hodnika. Dobro mu je došao čvrst oslonac. Obrisao je znoj sa čela i iznad usana i stresao glavom.

– Ne znam šta da mislim, Spok. Čovek bi rekao da je potpuno lud. Međutim, viđao sam i druge u sličnom stanju.

– Potpuna posvećenost poslu. Životna filozofija nadmetanja, uz izražene sklonosti prema agresiji. Znanje kao vid sublimacije. Logično.

– Dobro bi mi došlo više podataka, a manje tog nazovi logičnog pristupa. – Kirk je osetio da mu situacija izmiče iz ruku. Klingonci nisu otvoreno napali ni jednog građanina Ujedinjenih svetova. S druge strane, nisu mogli ustanoviti uzrok smrti Vulkanaca. Opasnost koja je dolazila sa moćnog klingonškog razarača, visila je poput Demoklovog mača iznad glave kapetana Kirka – i celog *Enterprajsa*.

– Nema razloga da sumnjamo u priču Trelvon-daa – primetio je Spok. – On je ugledan naučnik, sposoban da svoje aktivnosti usmeri na plemenite ciljeve.

– Pa šta da radim? Da pitam Klingonce?

– A, zašto ne?

Kirk pogleda svog prvog oficira i ponovi polako:

– U pravu ste, Spok. A, zašto ne?

– Poručniče Uhura, uspostavite vezu sa klingonškim brodom.

– Kapetane! – Kirk nije mogao tačno da odredi kome se oteo taj uzvik. Čuo je kako se glasovi stapaju u jedan. Na nekim licima ogledalo se iznenađenje, a na nekim ljutnja.

– Čuli ste naredenje, poručniče. Izvršite ga. Čehove, skinite ruku sa okidača za topove. Ne želim da u toku razgovora sa klingonškim komandantom neki nervozni pokret izazove međuzvezdani incident.

– Da, kapetane – reče Čehov zlovoljno.

– Je li veza uspostavljena?

– Sve je spremno, kapetane.

– Ovde kapetan Kirk sa broda *Enterprajs* koji pripada Ujedinjenim svetovima. Pozdravljam naše klingonške prijatelje. – Zanimljivo je prigušene uzdahe nezadovoljstva. – Ušli smo u standardnu orbitu Alnata II i želimo da izrazimo svoje poštovanje.

Slika na ekranu je zaigrala dok se frekvencije nisu izjednačile, a zatim se pojavio turoban lik Klingonca. Tamnoputo mrzovoljno lice sa prezrivom grimasom. Klingonac je rukom dao znak nekome van vidokruga, a zatim se smestio u stolicu i posmatrao Kirka.

– Ja sam kapetan Kalan sa broda *Teror* koji pripada Imperiji. Šta želite?

– Bez okolišanja, – promrmlija Spok – nije za diplomatiju.

– Čini se da imamo problema na istraživačkom brodu *Tapo* sa Vulkanom. Možda bi ste nam mogli pomoći da ih rešimo.

– Ne bismo.

Kirkove oči su se suzile. – Odbijate da nam pomognete?

Sva posada na brodu je mrtva. To je narušavanje Organijanskog mirovnog sporazuma.

– Klingonška imperija neće nikada narušiti taj sporazum. To jedino mogu slabići iz Ujedinjenih svetova, nikad neko iz redova Imperije. Šta se desilo na tom nazovi istraživačkom brodu?

– Ne znamo. Vaš brod je ušao u orbitu odmah nakon nesreće na *Tapou*. Da li ste primetili nešto neobično? Solarnu aktivnost? Gravitacione anomalije? Bilo šta što bi moglo da objasni njihovu smrt?

– Kapetane Kirk, moj oficir za informacije konačno mi je dostavio sve podatke o vama i vašem brodu. Uprkos svim vašim dosadašnjim zaslugama, svakako znate da je naš brod superiorniji.

– Teško to mogu da prihvatim, ako se imaju u vidu nedavne izmene na brodu *Enterprajs*. Ali, kao što ste pomenuli, dolazimo u miroljubivom raspoloženju. Želimo da prikupimo podatke, pa ćemo otići. Šta vas dovodi u sistem Alnata II?

– Ovaj deo svemira otvoren je za sve potpisnike Mirovnog sporazuma. Istražujemo. Želimo da... dodemo do saznanja, kao i istraživači koji se već nalaze na planeti. Naša arheološka ekspedicija upravo proučava ruševine.

– Zaista? – reče Spok tiho. – Do sada nisam čuo da se Klingonci interesuju za arheološke poduhvate. Obično su se u potpunosti posvećivali ratovanju.

– Znam, Spok – odgovorio je Kirk, a zatim se ponovo obratio komandantu Klingonaca. – Te-

ror je previše naoružan za isključivo istraživačku misiju.

– Neću se raspravljati sa vama, Kirk. Na svaki pokušaj da nas oterate sa Alnata II, odgovorićemo silom.

– Je li to pretnja, Kalan?

Na Kalanovom licu opet se pojavio prezriv osmeh. Beli prorez na crnom licu.

– Nikako Kirk, mi ćemo se **braniti**, jer nerado primenjujemo »krajnje mere«. Način na koji je to izgovorio nedvosmisleno je pokazivao da bi on najradije primenio »krajnje mere« protiv *Enterprajsa*.

– Bilo bi interesantno posmatrati borbu razarača i teške krstarice – nastavi Kalan. – Naši stratezi su se često pitali može li manji brod uspešno da se suprotstavi većem brodu sa teškim naoružanjem.

– Ako vi tako kažete, kape-tane. Budite uvereni da nijedan brod Ujedinjenih svetova neće pokušati da vas omete u strem-ljenjima prema saznanju... Sretno kopanje.

Kirk je posmatrao kako se Kalanovo lice grči od besa. Klingonac je prekinuo vezu pre nego što je to Kirk mogao da učini.

Kirk se obratio svom prvom oficiru.

– Kako vam se čini, Spok?

– Nisam siguran, kapetane. Klingonac izgleda spreman za borbu, kao i svi Klingonci. Da stvarno misli da ima bolji brod, napao bi nas bez upozorenja. Pošto nije, verovatno nije siguran.

Mekoj je došao na most i stao kraj Kirkove stolice.

– Čuo sam deo razgovora, Džime. Spok je u pravu. Ali, šta je hteo da kaže time da razarač nije dorastao krstarici?

– Blef, Leonarde. Ništa više.

– Blef? – upita Spok, nagnjući glavu u stranu. – To je deo stare igre koju zovete poker. Laganje radi neizvesnog dobitka jedva da se isplati.

– Ne možemo od vas očekivati da to razumete. To nije logično – reče Mekoj. – No i ti se nelogično ponašaš, Džime. Napadni ih dok još imaš prednost iznenađenja.

– Iznenađenja više nema, Leonarde. Kako da opravdamo takav napad?

– Mirovnim sporazumom. Ne mogu nam uskratiti pristup na Alnat II.

– Ali, oni to ni ne čine. A ništa više ne bi voleli nego da mi njima pokušamo da uskratimo pristup. Ne Leonarde, kretaćemo se oprezno i videti kuda će nas to odvesti.

– Nadam se ne u nepovrat. – reče Mekoj ozbiljno.

Kirk je rezignirano isključio računar. Već je stotinu puta preslušao Andorca i nije ništa ustanovio. Istraživač jednostavno nije znao šta se desilo sa Vulkancima, niti je želeo da gubi vreme upuštajući se u taj problem. Stenogram razgovora sa Klingoncem pružao je još manje podataka. Kirk je primenio najsloženije programe iz memorije računara bez uspeha.

Klingonci su bili sumnjičav, paranoidan i ratoboran narod. Ponašanje njihovog komandanta moglo se i time objasniti. Ništa nije ukazivalo da su Klin-

gonci odgovorni za smrt Vulkanaca. Međutim, istovremeno nijedna nijansa glasa, kretnja, niti detalj nisu govorili da nisu krivi. Takođe je znao da je Kallan želeo njihovu smrt – između Klingonaca i Vulkanaca nije bilo ljubavi.

Zavalio se u sedište, sklopio oči i pokušao da se opusti. Napetost koja ga je držala poslednjih nekoliko sati prouzrokovala je nemilosrdno dobovanje u glavi. Umirio je svest. U mislima se obrazovala slika jezera. Prepuštio se toploj vodi ne osećajući sopstvenu težinu, ni telo. Pulsirajući bol je jenjavao i konačno nestao. Kada je otvorio oči, na vratima je ugledao Spoka i Mekoja.

– Izvolite, gospodo? – rekao je umorno.

– Kapetane, Klingonci ometaju komunikacije na svim frekvencijama u podsvemiru. Ne možemo da uspostavimo kontakt sa Komandom flote.

– Tako sam i mislio. Nisu sigurni zašto smo ovde. Možda nisu sigurni ni da govorimo latinu o Tapou. Klingonci su sumnjičavi po prirodi. Čak i da im pokažemo tela Vulkanaca, mogu pomisliti da smo ih mi ubili, kako bi imali izgovor za napad.

– Džime, želiš li da kažeš da Klingonci nemaju ništa sa onim iznenađenim pomorom? To nikako ne možeš dokazati! – uzviknuo je Mekoj.

– I ne pokušavam, Leonarde. Samo posmatram problem iz svih uglova. Šta ako, ovo je samo pretpostavka, šta ako oni koji nisu krivi? U tom slučaju,

mi smo agresori i uzročnici međuzvezdanog rata.

– Ako im dozvoliš da i dalje koriste tajno oružje koje ubija bez vidljivih tragova, svi Ujedinjeni svetovi biće ugroženi.

– Tačno. Moram odlučiti, i to brzo. Ali kako? Da li su Klingonci hladnokrvne ubice ili nevini posmatrači?

– Retko se dešavalo da su Klingonci bili nevini posmatrači, kako vi kažete, kapetane – reče Spok. – Već i to što ometaju veze ukazuje da nisu potpuno nedužni.

– Ne mora da znači, Spok. Oni ne znaju da ne možemo da zatražimo pomoć naših razarača. Ne znaju ni koliko smo naoružani. Jednostavno, pokušavaju da se zaštite.

– To, ipak, znači da su krivi i da treba da ih odmah napadnemo – uzviknuo je Mekoj i lupio šakom po Kirkovom stolu.

Kirkove oči su se raširile.

– Da li ti to preispituješ odluku komandanta broda? – upitao je tiho. – Ako je tako, treba da imaš zaista dobre razloge.

– Dovoljna je tvoja neodlučnost – promrmljao je Mekoj. – Dobar komandant komanduje i donosi odluke.

Kirk je žalio što ne može da se posavetuje sa Komandom flote. U njoj su se nalazili stratezi i taktičari, muškarci i žene vični donošenju dalekosežnih odluka. On se zadovoljavao kartiranjem i istraživanjem nepoznatih svetova. Njegova misija bila je usmerena na potragu za životom i mir, a ne na rat i pogibiju. Trebalo je doneti odluku, a izgledalo je da svaka odluka vodi u rat. Ukoliko Klingonci

poseduju tajno oružje, on mora da ih spreči da ga upotrebe, mada će i tada odgađanje biti samo privremeno. S druge strane, ako se radi o miroljubivim istraživačima, njegovo ime će se u istoriji pominjati kao ime čoveka koji je kriv za pogibiju mnogih planeta i naroda.

— Leonarde, umoran sam. Oči me peku od zurenja u ekran. Vraća mi se glavobolja. Pusti me da se malo odmorim.

— Ali, Klingonci... — protestovao je doktor.

— Neće pobeći, na žalost. Dok traje ovo neugodno primirje, niko neće biti povređen.

— Da li da i dalje održavamo stanje pripravnosti? — upitao je Spok.

— Da. Primirje je nesigurno. Obe strane su uzajamno nepoverljive. Odmah me obavestite o svakoj promeni. A sada me ostavite da se odmorim.

Spok i Mekoj su otišli, ali Kirk nije zaspao. Prevrtao se po ležaju. Mučila ga je odluka koju je trebalo da donese. San mu je bio ispunjen zracima laserskih topova i eksplozijama fotonskih torpeda. Bila je to loša noć za Kirka.

GLAVA TREĆA

Kapetanov dnevnik: zvezdano vreme 4730.5

Rat nerava između Enterprajsa i klingonškog broda nastavlja se. Brodovi uzajamno reaguju na svaku promenu or-

bite suparničkog broda i nastoje da zadrže prednost. Napetost posade raste. Postoji opasnost da se poremeti efikasno funkcionisanje mnogih odeljenja. Moral neverovatno opada. U memoriji računara do sada nije zabeležena slična situacija. Ako se situacija uskoro ne reši, mogu se očekivati ozbiljna kršenja discipline.

— Čehove, molim položaj broda.

— Teror menja orbitu, tako da se trenutno nalazi tačno iznad andorskog logora. Usmerili su laserske topove na našu istraživačku ekipu.

Glas mladog kormilara odavao je ogorčenost i rezignaciju zbog neaktivnosti. Kirk ga je razumeo. I sam je imao sličnu narav. Kada je prvi put stupio na dužnost, nije se mnogo razlikovao od Čehova. Uvek spreman na akciju, bez obzira na posledice. Nakon nekoliko žestokih bitaka uverio se da borba nije jedini način za rešavanje problema. I Čehov će to naučiti jednog dana... ako svi oni prežive ovaj sukob.

— Položaj *Enterprajsa* u orbiti tačno iznad broda *Teror*. Sulu, pomoću energije impulsa održavajte ovaj položaj bez obzira na smanjenje orbite broda.

— Razumem, kapetane.

— Čehove, želim da govorim sa vama nasamo.

Mladi potporučnik ga je izazivački posmatrao. Kirk je duboko uzdahnuo.

— Želim da napravim kratak obilazak broda, Čehove. Mogu li biti miran ako vam prepustim komandni pult?

Čehov se ozario.

– Možete, kapetane.

– Dobro, Čehove, preuzmite komandu – rekao je obraćajući se svima.

Kirk se uputio u brodsku ambulantu. Osećao se nelagodno zbog neprijateljskog ponašanja posade. Povremeno je pomišljao na prisustvo nepoznatog virusa. Možda je *Enterprajs* zadesila ista sudbina kao *Tapo*.

– Mekoj, – reče ulazeći u lekarsku sobu – jesi li slobodan? Želeo bih da razgovaram s tobom.

– Svakako, pretpostavljam da se radi o neobičnom ponašanju posade. Veoma su naprasiti.

– Može se i tako reći: naprasiti. Ja bih rekao buntovni. Disciplina popušta. Morao sam u izveštaju da pomenem Kajla. Napustio je svoje mesto dok je bio na dužnosti. Znaš li zašto? Da bi vajao.

– Pa?

– Pa, Leonarde, Kajl je do sada imao savršenu biografiju. To ne liči na njega. Kada sam ga upitao zašto je to učinio, odgovorio je da mu se učinilo da će biti uspešan vajar.

– Da li je stvarno dobar?

– Ma hajde, nije u tome stvar. Kajl je dobar šef transportera, ali takvo zanemarivanje dužnosti moglo je ugroziti ljudske živote. Zamisli da je trebalo da hitno evakuišemo Andorce, a Kajl vaja umesto da sedi za komandnim pultom transportera. A sve to sa savršenom biografijom i najvišim ocenama.

– Svi imamo loše dane, Džime. Ne sudi prestrogo, ni njemu ni sebi. Odmori se malo.

Radi ono što voliš. Udalji se od ovih mašina.

Mekoj je pokazao rukom prema sobi pretrpanoj biljkama.

– Ja ovde nalazim utočište. Kajla je verovatno deprimirala pomisao da ljude rastavlja na atome, pretvara u zrake, a zatim opet sastavlja u toj đavolskoj mašini.

– Baš si dobar psihijatar. U stvari ga braniš.

Mekoj slegnu ramenima. – Oslobada se napetosti drukčije nego ostali. Neki članovi posade počinju da se svađaju. Pošto ne mogu da se bore sa Klingoncima, isprazniće se u međusobnim čarkama.

Kirk se namrštio. Neko vreme stajao je nepomičan, a zatim počeo da korača gore-dole.

– Ova primedba je, sad, upućena meni zato što ne napadam, zar ne? E, doktore, neću ih napasti. Ne, ukoliko oni ne načine prvi potez.

– Pretvorićemo se u radioaktivnu prašinu, Džime, ako dozvoliš da pucaju prvi.

– Slušaj, Leonarde, ti se brini o pacijentima, a ja ću o brodu.

– Nisi baš mnogo uspešan, a?

Kirk je zaustio da ljutito odgovori, ali se obuzdao.

Mekoj je bio u pravu, bar delimično. Kapetan je odgovoran za posadu. Bez obzira da li će napasti ili ne, ne sme dozvoliti da moral i dalje opada. Ostavio je doktora okruženog biljkama. Prijatnije se osećao u uskim hodnicima, nego u džungli koju je ostavio iza sebe.

– Spok, – pozvao je prvog oficira – želeo bih da govorim sa vama.

Vulkanac je stao pred njega bez ikakvog izraza na licu. Ponekad mu je zavideo. Iako nije poznavao radost ljubavi, nikad ga nije mučila neodlučnost. U njegovoj svesti sve se svodilo na osnovne elemente, na osnovu kojih je izvodio logične zaključke i postupao po njima. Kirk je shvatao nedostatak takvog pristupa. Najlogičnije rešenje često je najbrutalnije. Čovečnost dovodi do manje efikasnih, ali ljudskih odluka.

– Pretpostavljam da ste zabrinuti zbog ovakvih incidenata – pokazao je na dvojicu ljudi koji su se tukli.

Spok je tiho prišao jednom od njih koji se upravo spremao da udarcem obori kolegu i potpuno ga umirio pritiskom na određeni vratni nerv. Čovek se zapanjeno skljkao na pod.

– Pre nego što ga odnesu u njegovu kabinu, želim da čujem o čemu se radilo – naredio je Kirk.

Čovek je uplašeno zamucuo.

– N-nije bilo ništa, kapetane.

– Možete ići – rekao je Kirk, a zatim se tiho obratio Spoku.

– Tužno je to kada se posada plaši svog kapetana.

– Moj sluh je nešto oštrij od vašeg, kapetane. Svađali su se oko žene.

– Zar je to bio razlog? – Kirk je bio zapanjen. Do sada se na njegovom brodu nisu događali takvi incidenti. Pažljivo je upravljao njime. Nije se mešao u lične stvari svog osoblja, ali je njihove najniže instikte držao pod kontrolom. *Enterprajs* je

bio dobar brod, i on se trudio da takav i ostane. Sada je posmatrao kako se njegov trud raspada.

– Siguran sam u to, kapetane. Morate znati da su vaši ljudi dobro obučeni i veoma agresivni. Vole borbu.

– Spok, sazovite sastanak sa šefovima svih jedinica za jedan sat. Želim da porazgovaram sa njima.

Kirk je obilazio brod, pripremajući se za predstojeći sastanak. Na određen način pogodovalo mu je prisustvo Klingonaca, jer je odgađalo pisanje izveštaja. To bi u ovom trenutku bila veoma neprijatna dužnost. Posada je zanemarivala dužnosti, opijala se, bludničila...

U sali za sastanke već su ga čekali šefovi jedinica kada je ušao. Spoku je dao znak rukom da formalnosti nisu potrebne. Sam je otvorio sastanak.

– Svi vi dobro opazate stvari. Vidite da moral posade opada. Teško je održavati ratnu disciplinu, ako nismo u ratnom stanju i ako ljudi ne vide stvarnog neprijatelja. Ne veruju da će do bitke doći i opuštaju se. To je svojstveno ljudskoj prirodi. Međutim, takvo ponašanje vodi u propast. Situacija je složena. Klingonci su veoma blizu, a ne možemo ih otvoreno napasti. Posada gubi budnost, a dovoljan je trenutak nepažnje da svi poginemo. Da li sam jasan?

– Svakako, kapetane, – reče poručnik Peten iz Obezbeđenja – ali ako budemo prestrogi, može se desiti da postignemo suprotno dejstvo. Znate na šta mislim.

– Znam – klimnuo je smrknuto glavom. – Ako ih previše pritisnemo, priviđaće im se duhovi. To je opasno, jer će početi da pucaju u njih, a Klingonci će postići što su želeli. Neće vam biti lako, ali držite posadu u stanju pripravnosti. Postarajte se da ne budu nervozni. Kako ćete to sprovesti u svojim odeljenjima zavisi od vas. A sada, da čujemo izveštaj o trenutnom stanju. Poručniče Uhura...

Ustala je sa sanjalačkim izrazom na licu.

– Ovaj, molim... Nisam najpažljivije slušala.

– Izveštaj, poručniče – pitao se šta se to s njom zbiva. Obično je hitra i brza.

– A, da... Klingonci. Još uvek ometaju veze. Lansirali smo šest relejskih satelita radi održavanja komunikacija sa andorskom ekspedicijom, bez obzira na položaj *Enterprajsa*. Ovaj... mislim da je to sve.

– O čemu ste razmišljali pre nekoliko trenutaka? – upitao je Kirk.

Uhura je stidljivo skrenula pogled i osmehnula se.

– O doktoru Mebengi. Zar nije zgodan?

Nekolicina prisutnih je prikrila smeh. Kirk ih je leđeno pogledao. – Ne vidim šta je smešno. Uputio sam Uhuri pitanje i na njega dobio iskren odgovor. Znate šta treba da radite. Sastanak je završen.

Posmatrao ih je kako se razilaze. Niz leđa su mu prolazili žmarci. Osećao je da gubi kontrolu nad brodom, a nije znao zbog čega. Bio je dobar kapetan. Uvek je osećao bilo svoje po-

sade. Bolest koja je napadala i oficire i posadu bila je dvostruko opasnija zbog prisutnosti Klingonaca. Problem je zahtevao trenutno razrešenje, i Kirk se nadao da će mu to poći za rukom.

– Ispeći ću te na tihoj vatri ako ga smesta ne ostaviš! – vikao je šef za ishranu na Skota koji je otvorio komandni pult robota-kuvara i iz njega vadio osetljive elektronske delove.

– Ne uznemiravaj se, čoveče! Ovo mi je potrebno za pogonske motore.

– Kakvi motori? Umorićeš nas gladu! Juče si izvadio delove iz robota za serviranje. Mislio sam: nema veze, ako su ti zaista potrebni. Ti ćeš očerupati ceo brod bez razloga.

– Bez razloga? – planuo je Skot. – Kako možeš to da kažeš? Motori će raditi potpuno bešumno ako ih podesim kako treba.

– Briga me za motore. Ljudi odbijaju da jedu ono ljubičasto smeće koje izlazi iz procesora hrane, a mene za to krive. Ne mogu da se brinem o ishrani kad si izvadio svu elektroniku.

– Evo! Ovo mi je bilo potrebno – radosno je rekao Skot. Udaljio se sa pobedonosnim smeškom. Nije primetio kako su ljudi pred njim zatvarali vrata svojih prostorija i zaključavali alatne ormariće. Malo ih je izbeglo Skotovom pohodu na delove za motore.

– Znači, nabavio si ih -- reče lepa Hiter Mekonel. – Sada možemo da isprobamo uređaje. Uključi ih u kolo. Dobro je da je

kapetan naredio da radim u dvostrukoj smeni.

Odeljenje motora, inače prazno, bilo je zakrčeno zamršenim spletom žica, pomoćnih računara i komandnih pultova. Skot i Hiter su sve ostalo osoblje istisnuli iz prostorije i grozničavo radili. Hiter je radila u dve smene, malo odspavala, i žurno se vraćala da sa Skotom radi na usavršavanju postrojenja za materiju i antimateriju.

– Nema više gubljenja pozitrona. Dobro je da smo stegnuli kontrolu magnetnog polja.

– To je tvoja ideja, devojčice. Rođena si za tehniku.

– Sad nam je potreban laserski okidač. Znam gde ću ga nabaviti.

U okolnim odeljenjima već su naučili da sklanjaju uređaje i alate od Skota, ali nisu očekivali Hiter Mekonel. A i da jesu, ona je umela da raskravi i najtvrdje srce. Vratila se sa gomilom trofeja koje je priključila već postojećoj gomili.

Mekoj je pregledao novoprišpelog pacijenta. – Tuća, zar ne? – Iz rane na ruci, sa svakim otkucajem srca, obilno se izlivala krv.

– Nisam kriv, doktore. Trojica su me napala bez razloga. Ja sam gledao svoja posla.

– Da, uvek je tako – reče doktor izvlačeći pincetom komad stakla iz rane. Uzeo je lupu i osmatrao ranu. U njoj je moglo biti još krhotina. – Zbog žene?

Čovek je istrgao svoju ruku iz doktorove šake. Krvarenje je opet počelo.

– U stvari jeste. Nisam ništa loše mislio. Ona i ja smo se nekako iznenada zbližili, a onda sam saznao da ima muža i dva prijatelja. Sva trojica su me napala.

– Zar niste mogli svi zajedno nekako da se sporazumete? – Uvek su ga zabavljale veze i vezice na brodu. Ponekad je mislio da je ispred svog vremena.

– Hej, to boli.

– Žao mi je. Sestro, molim analitički protoplazer. Ovo neće boleti. – Uključio je protoplazer i primakao ga rani. Iz aparata je iskočila varnica i napravila opekotinu na ruci pacijenta u blizini rane. Čovek je skočio.

– Šta je ovo, doktore? Ovo strašno boli.

– Daj tu ruku – reče Mekoj grubo. – Sestro, iglu broj šest. Zatvoriću mu tu ruku kako treba... bez aparata.

– Ali, doktore, doneću drugi protoplazer.

– Ko ovde naređuje, sestro? Tražio sam iglu i konac za šavove. Treba li sam da ih donešem?

– Ovaj, doktore... ako ste sada zauzeti... – mrmljao je pacijent.

– Lezi tu i ćuti! Svi aparati na brodu se raspadaju. Znao sam da će doći do toga. Ali, ti si u dobrim rukama. Danas nema mnogo lekara koji bi se oslonili na stare dobre metode.

– Izvolite, doktore – rekla je sestra vraćajući se sa iglom i koncem. Treba li da zagriže metak ili će mu dati anestetik?

Mekoj je pogledao sestru, a zatim se zamislio. – Dajte mi lokalni anestetik, cc endropin-

stimulator. Kada je sestra donela injektor sa anestetikom, doktor ga je pritisnuo pacijentu na grlo, a zatim ispraznjeni injektor bacio na pod. – Čudi me da deluje. Možda bi trebalo da se vratim starim dobrim potkožnim iglama.

– Ne uzbudujte se, doktore, reče pacijent – nakon današnjeg događaja, alergičan sam na svaki oštar predmet.

Mekoj je vrhom igle dodirnuo razderani deo mesa. Pacijent nije reagovao. – Endropin deluje. Hajde da to sredimo. – Stručno je ušivao ranu. Pacijent je uplašeno treptao, posmatrajući kako igla prolazi kroz meso, ali sve je kratko trajalo. Mekoj je pogledao svoj ručni rad. – To je ono pravo. Ne oslanjaj se na mašine. Izdaće te kad se najmanje nadaš.

– Nemojte to glasno reći. Ja sam jedan od mehaničara iz sistema za održavanje života. Ako nas te mašine izdaju, udisaćemo smeće, ili vakuum. – Pacijent je s nelagodnošću pogledao na odbačeni protoplazer, pa na iglu koju je Mekoj ponosito držao a zatim umakao iz ambulante.

– Treba da je sretan što je naišao na doktora koji ne prezire staromodna sredstva. Mebenga bi se uspaničio kad bi ustanovio da protoplazer ne radi.

– Nisam baš sigurna, doktore. Mebenga se obučavao na Vulkanu, i dobio veoma visoke ocene.

– Ah, Vulkan. Oni su najgori. U svemu zavise od računara i elektronskih tričarija koje misle za njih. Lišite ih tih igra-

čaka, i neće znati šta da rade. Ja želim jednostavan život, poput onog ranije.

Mekoj se vratio u svoju kancelariju pretrpanu biljkama, još uvek razgovarajući sam sa sobom. Zavalio se u pneumatski naslonjač. Nerviralo ga je tiho šištanje dok se stolica prilagođavala njegovoj anatomiji, ali morao je da prizna da je bila udobna. U osami svoje sobe razmišljao je o tome kako je pogrešio. Pridružio se Zvezdanoj floti kad ga je žena ostavila. Bili su im potrebni lekari, a on je želeo da pobegne iz Džordžije, od neprijatnih uspomena iz bolnice, kuće i sa cele planete. Utonuo je u san sa jednom mislju: bolje je voleti i izgubiti, nego uopšte ne voleti.

– Jeste li našli nešto novo u materijalu snimljenom na Tappou, Spok – upita Kirk.

– Ne, kapetane. Poručnik Kandra Avits ga proučava sa drugog stanovišta.

– Ali ne smatrate da ste išta propustili – insistirao je Kirk.

– Ne, kapetane, zaista ne mislim da sam nešto propustio – odgovori Spok razdražljivo. – Jedino želim interpretaciju iz drugog ugla, radi poređenja. Osim toga, to je dobra vežba za Kandru.

– Šta mislite o njoj? Imala je veoma dobre preporuke.

– Nije najbolja u fizici, ali joj je znanje iz hemije i biologije dobro. Sa malo obuke prevazići će nedostatke.

– U redu, Spok. Nastavite sa radom. – Kirk se vratio svoji problemima, a Spok je nastavio sa simulacijama na računaru bez rezultata. Kada je

poslednji program, Spok je zatražio dozvolu da napusti most.

– U redu, Spok, ali vratite se za jedan sat da me odmenite.

– Razumem, kapetane!

Iz turbo-lifta Spok se uputio u kabinu Kandre Avits, u mislima prebirajući po problemima koji su snašli *Enterprajs*. Pozvonio je na vratima.

– Uđite – začuo se njen glas, i vrata su se nečujno otvorila.

Vulkanac je pogledom obuhvatio prostoriju, zapažajući sve detalje. Radni sto bio je pretrpan izveštajima i trakama. Njen stoni računar je brektao pred obiljem podataka. Slike na zidu odavale su ženski ukus – jednostavni snimci slikovitih planeta i fotografije bliže nauci. U vazduhu je lebdeo blagi miris jasmína. Spok se pitao da li je analizom sopstvenih feromona ustanovila koji joj miris savršeno odgovara. Slučajni izbor nije mogao dati tako dobre rezultate.

Iako je cenio njene ženske vrline, Spok nije reagovao na njih. To je bilo normalno, ako se uzme u obzir sedmogodišnji ciklus smenjivanja vulkanske i ljudske prirode, ciklus *pon farr*.

– Poručniče, – rekao je službenim glasom – jeste li završili izveštaj o brodu *Tapo*?

– Evo ga, – rekla je pružajući mu kasetu – proverila sam podatke i razmišljala o njima, ali nisam ništa postigla. Ne mogu da zamislim šta je prouzrokovalo katastrofu. Možda samo jedna stvar, ali...

Spok je upitno podigao obrve.

– Znate, – rekla je sa ustručavanjem – pomislila sam da su Vulkanci, možda, obavljali

neki religiozni obred, možda neku vrstu meditacije, i da su izgubili vezu sa telima.

– Zanimljivo. Međutim, iako je tačno da bi svaki Vulkanac voleo da se oslobodi fizičkog oblika postojanja i dostigne stanje čistog intelekta, malo je verovatno da su svi oni postigli takvo stanje istovremeno.

– U pravu ste, – reče žena obarajući pogled – ali to nije ništa novo. Vi ste uvek u pravu.

– Uvek polazim sa stanovišta čiste logike. Ona ne može uvek da da ispravan odgovor, ali, ipak, češće uspeva nego što ne uspeva.

Usledilo je dugo ćutanje. Zatim je Kandra podigla pogled. Spok se zagledao u smeđe oči. Nije mogao da sledi tok njenih misli. Smeteno je rukom premeštala trake na stolu.

– Ovaj... proučavala sam priču doktora Trelvon-da. Ima zanimljivih podataka.

– Molim vas da ih ukratko iznesete. Nemam vremena da ih detaljno pregledam.

– Svakako, – reče Kandra – sedite i osećajte se udobno.

Spok je izvukao malu stolicu ispod radnog stola i seo na nju.

Kandra se zavalila na krevet i prekrstila noge. Rukom je pokazala prema ekranu i počela da objašnjava.

– Podaci su neverovatni. Andorac je ustanovio da je piramida stara tri miliona godina. Postoje dokazi da je korišćena do pre pedeset hiljada godina. Ne zna se šta se desilo sa stanovništvom nakon toga. Trelvon-da misli da su se preselili na neki drugi svet, mada ne može da ustanovi razlog.

– To nije logično. Sunce planete je još uvek postojano, i ne postoje podaci da je bilo drukčije. Ni jedna nevolja ne bi mogla u potpunosti da uništi jednu naprednu civilizaciju. – Spok ju je posmatrao nagnuvši glavu. – Ima li drugih ruševina osim piramide?

– Nema. – Pomerila se bliže njemu. – Ovo je jedina veštačka konstrukcija na planeti. To potvrđuju i satelitski snimci. Trevlon-da veruje da je stanovništvo živelo pod zemljom. Evo njegovog izveštaja. – Opet je ispružila ruku prema ekranu i ostavila je na Spokovom ramenu.

– Zaista neverovatno – reče Spok okrećući se prema ženi.

– I vi ste neverovatni, – kazala je tiho – da li... da li je tačno da seksualno uzbuđenje osećate samo svakih sedam godina.

– To je u osnovi tačno, mada postoje iznimke. Vulkanci su iznad svega logični, a seks je nelogičan.

– Interesantno, – reče Kandra prelazeći rukom po njegovoj uniformi – međutim, to se odnosi na čistokrvne Vulkance. Vi u sebi nosite i ljudsku prirodu. To me i privlači na vama.

Jedini odgovor bila je upitno podignuta obrva.

Poljubila ga je. Nije uzvratio poljubac, ali se nije ni opirao. Obgrlila ga je sa namerom da ga privuče sebi, ali on se oslobodio naglim pokretom.

– Poručniče, vaše ponašanje ne dolikuje oficiru. Veoma je nelogično.

– Logika ne može da odgovori na sva pitanja. Sam si rekao. Opusti se, Spok. Opusti se sa mnom. Priroda nas je stvorila da uživamo. Inače ne bi smo osećali zadovoljstvo.

– Zadovoljstvo, kako ga vi nazivate, mi nalazimo u rešavanju složenog problema. Ono ne zavisi od fizičkih aktivnosti.

– Znači, ipak osećaš zadovoljstvo. Tako sam i mislila. Onaj smešak što se javlja kad nešto uspešno odgonetneš, sjaj u očima kad dobro obaviš zadatak? Ti svoju ljudsku prirodu kriješ duboko u sebi. Hodi, oslobodi je sa mnom.

Opet je pokušala da ga obgrli, ali on ju je zaustavio i rekao kruto. – Poručniče Avits, očekujem da završite izveštaj do kraja smene.

Ostala je da sedi na krevetu. Iz uglova očiju potekle su joj suze. Međutim, kada je Spok tiho zatvorio vrata njene kabine, ispružio je ruke. Drhtale su. To mu se do sada nije događalo. Kao ni bura koja je besnela u njemu. Požurio je niz hodnik, nadajući se da niko nije opazio promenu.

Kirk se klatio u komandnoj stolici i proveravao da li jedinice na komandnom mostu ispravno rade. Na ekranu je video Alnat II. Prizor je remetila slika klingonškog broda koji se nalazio nekoliko stotina kilometara iznad njih. Stalan relativni položaj *Enterprajsa* u odnosu na klingonški brod i arheološko nalazište održavan je pomoću energije impulsa u proračunatim vremenskim intervalima. O tome se brinuo poručnik Sulu,

dok je potporučnik Čehov obučavao ljude na laserskim topovima.

Kirk je grickao donju usnu i posmatrao Čehova. Mladić je veoma nalikovao na njega samog u mladim danima. Impulsiivan, sklon naglim, nepromišljenim reakcijama. No ipak, od njega je mogao postati dobar kapetan. Kirk se iskreno nadao da će svi oni preživeti ovaj susret sa Klingoncima i da će on Pavelu Čehovu jednog dana pružiti šansu.

Čuo je šum vrata turbo-lifta. Pomislio je da bi to mogao biti Spok i nije se prevario. Čuo je Spokovo osorno pitanje.

– Poručniče Uhura, da li ste uspeli da probijete komunikacijsku blokadu?

– Ne, prvi oficiru! Zauzeta sam održavanjem veze sa ekspedicijom na planeti.

– Pa zar ne možete da obavljate i jedno i drugo? To svakako nije iznad vaših sposobnosti. Na raspolaganju su vam ogromne mogućnosti. Pokušajte malo bolje da ih iskoristite.

– Činim sve što mogu – uzviknula je Uhura, – veoma je teško i samo održavanje veze sa planetom pomoću laserskog komunikatora. Morala sam da spojim računar sa laserskom glavom, da...

– Nema nemogućeg, postoje samo nesposobni – u glasu mu je odzvanjala ljutina.

– Spok, – umešao se Kirk – želim da govorim sa vama.

– Doći ću čim proverim svoju jedinicu, kapetane.

– Odmah – reče Kirk oštro.

– Izvolite?

Kirk nije verovao svojim očima. Vulkanac nije nalikovao na sebe. Jasno je odavao osećanja.

– Vaše ponašanje je čudno, Spok. Zar nešto nije u redu? – Sve je u redu, kapetane. – Kirk je posmatrao kako se Spok transformiše u osobu od ranije. Međutim, transformacija se nije tu zaustavila. Reagujući na raniju provalu osećanja, Spok je postao mnogo hladniji nego pre.

– Izgledate pometeni.

– To je ljudsko osećanje. Ja sam iznad toga. Nekontrolisana osećanja prouzrokuju fizičke promene koje, opšte uzev, nisu kreativne.

– U pravu ste, Spok. Samo sam... želeo da vas stavim na probu. Vi ste uvek isti.

– Hvala, kapetane – okrenuo se na petama i krutim koracima uputio na svoje mesto, više nalik na robota nego na humanoida.

Jedva da je Kirk uspeo da usmeri pažnju na klingonški brod, kada se začulo prepiranje Uhure i Skota.

– Ne dozvoljavam, Skote! Ostavi to!

– Ali, samo ovaj delić, Uhura, neće ti nedostajati!

– Šta se to dešava? – upitao je Kirk. Bilo mu je dosta galame oko njega. – Skoti, šta radiš tamo dole ispod komandnog pulta?

– Radi se o motorima, kapetane. Hiter i ja radimo na jednom projektiću. Sinhronizujemo rad motora. Mislimo da možemo da održavamo položaj broda bez većeg utroška energije. Pomoću izmena koje ćemo

učiniti možemo da proizvedemo petnaest posto energije više za motore koji stvaraju impulse.

– Skote, već jedemo kašu bez ikakvog izgleda.

– Ali, ukus nije loš – protestovao je Skot.

– Krada delova iz robota-kuvara nije bila pametna, ali to nije sve. Kajl kaže da ste onespobili tri transporter za hranu, izvadivši kristalne oscilatore, a Hiter je od laboranta za ispitivanje metala izmamila laser kojim smo testirali uzorke sa *Tappa*.

– Ali, kapetane, njihov rad je manje značajan od našeg.

– Skote, motori su sasvim u redu. Kao i obično. Lepo je što se trudite, ali otišli ste predaleko. Vi ste opsednuti... – prekinuo je u pola rečenice. – Skote, dosta je bilo. Bez mog izričitog odobrenja, ne smeš da skineš ni jedan jedini deo. Da li sam jasno?

– Da, kapetane, ali samo ova sitnica...

– Skote!!!

– Da, čujem, kapetane!

Kirk je osetio nemoć. Spokova emocionalna nestabilnost, Skotova opsesija, Čehovljeva divlja želja da uništi Klingonce. Situacija je postajala sve zaoštrenija i to ga je iscrpljivalo. Više je ličio na mirovnog sudiju, nego na kapetana broda. Dobivanje u glavi nije prestajalo.

– Spok, preuzmite komandu, – po prvi put Kirk je u pola glasa dodao – nadam se da ćemo preživeti.

GLAVA ČETVRTA

Kapetanov dnevnik: zvezdano vreme 4731.0

Klingonci i dalje ometaju komunikacije. Poručniku Uhuri sam naredio da u slučaju napada lansira kapsulu u Bazu šest. Moral i dalje opada. Tuče su svakodnevnice. Uobičajene disciplinske mere nemaju dejstva. Sve više zabrinut zbog nesposobnosti posade da ispravno reaguje u slučaju potrebe.

– Spok, dodite sa mnom.

Spok je pogledao konzolu računara i kruto klimnuo glavom. Hitro je otkucio odgovarajuću naredbu i računar je utihnuo. Poput robota, stao je pred kapetana.

Kirk se sa uzdahom obratio Čehovu.

– Preuzmite komandu, Čehove. Mi ćemo običi brod. Javite se ako Klingonci promene orbitu.

– Razumem, kapetane.

Kirk je razmišljao o tome da li je komandu trebalo da poveri Skotu. Time bi ga odvratio od njegove preokupacije. Osim toga, Čehovljevi prsti nemirno su poigravali na okidačima. Sa sledećim uzdahom ipak je odlučio da ostavi Čehova za komandama. On je bar pomno pratio kretanje Klingonaca.

Kirk i Spok su ušli u turbo-lift.

– Što se Klingonaca tiče, stanje je nepromenjeno, zar ne? Treba da završim izveštaj.

– Mislite, kapetane?

– Tačno je da neće ništa vredeti ako nas pobiju, ali mi taj posao skreće pažnju od problema sa posadom. Da li ste i vi primetili šta se dešava? – Posmatrao je svog prvog oficira. Spok je gledao pred sebe staklastim pogledom.

– Jesam, kapetane.

– I šta mislite?

– Ljudski motivi su sasvim nelogični. I u boljim vremenima nisam uspevao da nadem racionalna objašnjenja za vaše postupke.

Vrata turbo-lifta su se otvorila i oni su se uputili u komandnu salu sistema za održavanje života. Umesto uobičajene živosti, prostorijom je bludila nekolicina ljudi. Kirk je zastao kao ukopan.

– Poručniče Gordon, molim objašnjenje.

Čovek je očigledno bio pijan.

– Iz koje ste jedinice? – Od Gordona se nije mogao očekivati razumljiv odgovor, pa je Kirk posegnuo za svojim trikotom i zatražio podatke od glavnog brodskog računara. Pročitavši odgovor na malom ekranu trikotera, sledio se.

– Poručniče Gordon, vi ne samo da se trenutno nalazite na dužnosti, nego ste zaduženi i za praćenje računara za održavanje života na brodu.

– Ovaj... pa...da.

– Hajdemo do vaše jedinice.

Mladić je pošao ispred njih spotičući se.

Kada su stigli u prostoriju u kojoj se nalazio računar za održavanje života, Gordon se svalio u komandnu stolicu, blaženo se osmehujući.

– Vidite, sve je u redu. Kao i obično.

– Spok, sredite ovu zbrku.

Vulkanac se nagnuo nad komandni pult i izmenio podatke na ekranu.

– Šta ne valja. Ostavi računar na miru.

– Poručniče Gordon, dozvolili ste da se povisi nivo ugljen-dioksida – rekao je Spok metalnim glasom. – Da je porastao još nekoliko procenata, značajno biste oštetili životne i radne funkcije cele posade.

Kirk je udarcem šake uključio zidni interfon. – Obezbeđenje, poručnik Gordon se do daljnjeg razrešava dužnosti.

Kada su ljudi iz Obezbeđenja odveli Gordona, Kirk je osetio kako mu se ruke nemoćno tresu.

– Spok, do sada nisam još nikog udario, ali maločas nisam bio daleko od toga. Ugrozio je ceo brod. Izvešću ga pred preki sud čim se vratimo u Bazu jedan.

– To je vaše pravo, kapetane. Pravila su vrlo precizna kada se radi o zanemarivanju dužnosti. U stanju pripravnosti to može biti pogubno.

Kirk je zastao i posmatrao Spoka. Ni traga osećanjima. Ni traga pokušaju da odmeri stvari. Stari Spok bi se osvrnuo na ljudsku neracionalnost zbog čega ljudi ponekad pokleknu. Novi Spok nije.

Turbo-liftom su se uputili do odeljenja za motore. Osoblje se javno tuklo. Nisu ni pokušali da prestanu kada su Kirk i Spok ušli, a Kirk nije pokušao da ih zaustavi. To nije bila njegova posada. Njegovi ljudi su obav-

ljali dužnosti tiho i savršeno. Ovi ljudi su mu bili strani. Bili su poput Kajla, Gordona i ostalih.

— Poručniče Skot, došao je kapetan — rekao je Spok metalnim glasom. Kirk je osetio želju da protrese Vulkanca i dozove ga. No, shvatao je da to ne bi pomoglo. Spoka može da povрати samo pažljivo isplaniranim postupcima.

U komandnoj sali za motore vladao je kaos. Sa mnogih komandnih panela nedostajali su delovi. U sredini prostorije nalazio se čudan uređaj, iz koga su na sve strane izlazili kablovi. Zvuk koji je uređaj proizvodio odavao je veliku snagu. Superprovodnici su ga povezivali sa mašinom za materiju i antimateriju.

— Skot, molim objašnjenje — planuo je Kirk.

— Razumem, kapetane — reče Skot osmehujući se — zar nije lepa ova spravica? Hiter i ja smo je sastavili. Pomoću povratnog kola povisili smo energiju impulsa za dvadeset i dva posto.

— Dvadeset i tri, poručniče Skot — dopuni ga Hiter. — Kapetane, dobro je što ste naredili da radim u dve smene, inače ovo nikad ne bismo poštigli.

— Da li je ugroženo opšte stanje broda? — upita Kirk zbunjeno posmatrajući moćne kablove. Osećao je da mu se utroba obrće kao da ga uvlači neki energetska vrtlog.

— Zar bih ja to učinio, kape-tane? — žestio se Skot.

— Ne, ali... Oh, zaboravimo to. Nastavite sa radom.

Kirk je kratko klimnuo glavom i izašao. U hodniku su on i Spok naleteli na muškarca i ženu koji su se kikotaše sa neskrivenim namerama.

— Hajdemo do doktora, Spok. Možda će nam on dati neko objašnjenje.

Ulazeći u Mekojevu kabinu, morali su da razgrnu nekoliko biljaka. Doktor je odsutno sedeo za stolom.

— Leonarde, da li se dobro osećaš?

— Hm? A, da, Džime. Dobro sam. Samo... razmišljam. — Sa naporom se vratio u stvarnost.

— Šta ste želeli? Plastičnu operaciju za Spokove uši?

— Vredate me, doktore.

— Kako mogu da uvredim nekog ko nema osećanja?

— Vi... vi... nemate prava — Spok ga je prekinuo u pola reči i naglo se udaljio. Kirk je bio zapanjen. U Spokovim očima zaiskrile su suze. Sve manje je shvatao šta se događalo na brodu. To je poverio Mekoju.

Ovaj se zavalio u naslonjaču i stavio noge na sto.

— To je reakcija na ovaj mentalni zatvor, Džime. Svi čeznu za kućom. Žele da osete blato pod nogama, sunčeve zrake na licu, miris trave i letnjeg pljuska. Lude u utrobi ovog mehaničkog čudovišta.

— Ne nazivaj moj brod čudovištem — uzviknuo je Kirk, a zatim duboko uzdahnuo i pokušao da se opusti. Ne sme ulaziti u dvoboj rečima sa Mekojem. Morao je što pre da reši svoj problem. Od njega je zavisila sudbina *Enterprajsa* i svih Ujedinjenih svetova.

— Ali, on to jeste, Džime. To je neprirodna sredina. Sve te mašine. Mi smo njihovi robovi, znaš li to? Mi ih pazimo i negujemo, a one nam pružaju samo ono što žele. Pusti ljude napolje i oporaviće se. Poslušaj moj savet, Džime.

— Možeš odvojiti čoveka od zemlje, ali ne možeš zemlju od čoveka — pokušao je Kirk da citira pesnika — međutim, možda si u pravu. Predugo smo u svemiru. Da, možda si u pravu.

— Naravno da jesam. Hajde da nađemo zgodno mestašće i da se skrasimo tamo. Limove brodove možemo koristiti za raonike. Videćeš...

— Nisam u vidu imao kolonizaciju, Leonarde. Osim toga, od mog broda niko neće napraviti olupinu... Čak ni Skoti.

— Molim?

— Ah, ništa. Dopada mi se ta ideja sa kratkim odmorom. Spustićemo se dole, s tim da nas skener u potpunosti pokriva. Ne bih želeo da nam Klingonci pripreme neko iznenađenje.

— Andorcima ništa ne fali.

Kirk se nasmejavao kratkim, isprekidanim smehom koji je malo ličio na to.

— Doktor Trelvon-da bi se dobro osećao na svakoj planeti gde ima ruševina po kojima može da prekopava. Uopšte ne mari za Klingonce. Zanima ga jedino njegovo otkriće.

— Vidiš, i on se vratio zemlji. Želi da je oseti među prstima.

— Leonarde, on bi spalio celu planetu sa svim stanovništvom, da stvori ruševine, ukoliko bi mu se to učinilo zgodnim — kaže Kirk. — Ja želim...

Prekinuli su ga zvuci svade koja je besnela ispred doktorove kabine. Provirivši napolje, Kirk je ugledao sestru Čepel i Kandru Avits kako se prepiru.

— Droljo, — vikala je sestra — želiš da mi ga oduzmeš.

— On me voli, glupačo. Niko ti ga ne oduzima. On je moj, jer je odabrao mene, a ne tebe. Spok je moj.

Kirk se povukao u kabinu, zalupivši vratima. — Doktore, napravi mi spisak prve grupe za spuštanje na Alnat II, u zavisnosti od stepena poremećenosti. Treba na početku da se oslobodimo najtežih slučajeva. Možda ćemo se tako brže oporaviti.

— Prva grupa spremna za transportovanje — rekao je Kajl sanjalačkim glasom. — Kirk je stajao iza njega i posmatrao da li su uređaji za transportovanje ispravno podešeni. Od kada je zatekao Kajla da na dužnosti vaja »savremenu Veneru Milosku« sa tri ruke, nije se u potpunosti mogao osloniti na njega.

— Spustite ih dole, Kajle, — naredio je Kirk. Sve je proteklo glatko. Oblici šestoro putnika su zaigrali i pretvorili se u nematerijalne stubove čiste energije. Uz jedva čujne zvuke, karakteristične za otvaranje boca, nestajali su sa broda da bi bili rekonstruisani tristopedeset kilometara niže.

— Neka se spremi sledeća grupa — reče čovek iz Obezbeđenja, koji je predvodio drugu grupu. Pre nego što je Kirk naredio njihovo spuštanje, začuo se signal zidnog interfona.

— Kirk ovde. Šta se desilo?

– Klingonški komandant optužuje nas za narušavanje Organijanskog mirovnog sporazuma – čuo je bezbojan Spokov glas. Prvi oficir se opet nalazio u fazi lišenoj svakog osećanja, u potpunosti suprotnoj od one koja ga je držala u doktorovoj kabini.

– Evo me, Spok. Pokušajte da ga umirite dok ja ne dođem.

Tamno lice Klingonca ispunilo je ekran. Kirk se teško spustio u komandno sedište posmatrajući ga nekoliko trenutaka, a zatim je uključio zvuk.

– Pozdravljam komandanta Kalana.

– Mani se praznih reči, Kirk. Znao sam da ćete prvom prilikom narušiti sporazum.

– Ne razumem, kapetane.

– Poslao si svoje ljude da napadnu miroljubive istraživače, svinjo.

– Kapetane, rekao je Spok tiho – njegovi ljudi su mnogo bolje naoružani nego naši.

– Znam, Spok. Hvala vam – odgovorio je Kirk isto tako tiho, a zatim se glasno obratio Kalanu.

– Pogrešno ste ocenili naše namere. Nijedan od naših ljudi vas nije napao. Nije bilo sukoba.

– To je zato što sam vas sprečio da pošaljete više ljudi.

– Kapetane Kalan, dozvolite da primetim: vi svakako imate mnogo više ljudi na Alnatu II. ja sam samo poslao jedan tim da pomogne doktoru Trelvon-dau. Njegovi akreditivi govore sami za sebe. On je potpuno miroljubiv.

– Da li Vulkanac predvodi taj vaš nazovi istraživački tim?

Kirk je osetio zamku.

– Kapetane, zar bih ja poslao Spoka na tako beznačajan zadatak? On mi je potrebniji ovde. Na planetu sam poslao njegovu asistentkinju, poručnika Kandru Avits. Spok, vratite Kandru, potrebna mi je ovde.

– To je smicalica. Držiš ga u rezervi. On je vrhunski strateg. Poslaćeš ga dole kad budeš spreman za napad.

– Napad? Varate se Kalane. To je zaista samo pomoćni tim za istraživanja. A, evo Kandre Avits. Poručniče, poslao sam vas dole. Hoćete li nam reći šta je vaša glavna dužnost na brodu *Enterprajs*.

– Ja sam asistentkinja prvog oficira, Spoka – rekla je vatreno gledajući Vulkanca. On nije reagovao ni najmanjom kretnjom.

– Laže, naučio si je da laže.

– Ne lažem – kazala je sa žarom – ovo smatram najprijatnijom dužnošću u Zvezdanoj floti. Spok je izvanredan učitelj, *Enterprajs* je najbolji brod za kartiranje novih svetova. To je za mene veliko iskustvo.

– Ma nemoj – rekao je Kalan prezrivo. – Čuvaj se Kirk, pažljivo te pratimo. Jedan pogrešan potez i raznećemo vas u atome.

Kalan je zatim prekinuo vezu.

Kirk se odmakao od ekrana i duboko uzdahnuo. – To se zove dvoboj rečima – rekao je. – Šta vi mislite, Spok?

– Nemam komentara. Kalan je veoma uznemiren dolaskom naših ljudi na Alnat II. To ugrožava njihove tajanstvene aktivnosti.

– Poručniče Uhura, jeste li uspjeli da otkrijete bilo šta o njihovom kretanju po planeti.

– Nisam, kapetane. Sateliti preleću preko arheološkog nalazišta tek svaka tri sata. Senzori satelita nisu probili blokadu.

– Uznapredovali su na području elektronike – glasno je razmišljao Kirk. – Podsetite me da se pozabavim time, Spok. Okrenuo se prema Kandri i zagledao u njene bademaste oči. Pitao se šta postoji između nje i Spoka. O njenim osećanjima nije bilo sumnje, ali šta je on osećao prema njoj? Na to pitanje nije bilo lako odgovoriti. U normalnim okolnostima, Kirk bi se samo nasmejao, ali sada... Nagla promena raspoloženja kod Spoka... Nije mogao zaboraviti njegove suze u kabini doktora Mekoja. Vulkanac je zaplakao od besa i nemoći.

– Kapetane, – zapitala je Kandra – može li Spok da mi se pridruži? Ovaj zadatak je pretežak za mene...

– Vi komandujete, poručniče Avits. Ukoliko želite da steknete više iskustva, najbolje je da budete bez Spoka. – Za trenutak je obratio pažnju na njenu reakciju, pa nastavio: – Ne želim da se Spok spusti u ovom trenutku. Klingonci bi to shvatili kao strateški potez protiv njih. Ne usudujem se da ih uznemirim dok ne dokučim njihove namere.

– A tada, kapetane?

– Nastavićemo da osluškujemo, kao što to sada činimo. Poručniče Avits, upotrebite sve svoje sposobnosti. Pomozite doktore Trelvon-dau u svakom pogledu. Nemojte mu previše protivurečiti. Istovremeno pratite

kretanje Klingonaca i obaveštavajte me o tome. Stvarno me interesuje šta rade sa tom teškom opremom.

– Razumem, kapetane, – rekla je i salutirala.

– Možete ići, poručniče Avits.

– Pratio ju je pogledom dok je odlazila. – Lepa žena, zar ne Spok?

– Nisam zainteresovan, kapetane.

– Naravno, Spok. Nastavite sa radom.

Spok se okrenuo prema konzoli računara, ali Kirku nije promaklo drhtanje njegovih ruku.

– Ne, gospodine Spok, – pomislio je – vas ne zanimaju ljudski osećaji poput ljubavi, na primer.

Ne znam šta više da preduzmem, Leonarde – žalio se Kirk doktoru. Zagledao se u svemir koji se video kroz staklo iza doktorovih leđa. Osetio je da ga zidovi kabine pritiskuju. Možda je Mekoj imao pravo. Možda su to bili simptomi klaustrofobije. Svi su već dugo vremena proveli u svemiru. Ali, ranije mu se to nije dešavalo. Ovo je bila njegova životna sredina. Isto se odnosilo i na većinu ostalih članova posade. Svi su obučavani za život u svemiru. Verovatno su smrt Vulkanaca i problemi sa Klingoncima predstavljali onu poslednju kap za već premorene ljude. Nadao se da je to bilo posredi.

– Ispravno si postupio, Džime. Hoćeš li još jedno piće?

– Ovo je jako. Da li ga nabavljaš od Hiter Mekonel?

– Privatne zalihe. Hiter je izgleda prestala da destiliše alko-

hol. Ona i Skoti rade fanatično na podešavanju motora.

– Šta kažeš? Hiter, više liči na pravi viski? Ko je preuzeo njen posao?

– Nisam siguran. Verovatno niko, mada mi se čini da bi one plaćine koje dobijamo za jelo bile dobra sirovina. U svakom slučaju, prevrele su.

– Zar to još nije sređeno?

– Odavno nisi bio u trpezariji. Prepisujem ti dvostruku dozu svog leka – ponovo mu je napunio čašu. – Kao da su svi poludeli u utrobi ovog metalnog čudovišta.

– Reč je o mom brodu, Leonarde. Pazi šta govoriš – reče Kirk, dok mu je piće palilo želudac. Polako, i skoro nevoljno, opustio se.

– Svi su zaokupljeni sobom i svojim usko ličnim interesima

– glasno je razmišljao Mekoj.

– Neverovatno. Nisam čuo da se ikad išta slično desilo u Zvezdanoj floti. I meni se čini da mogu da radim što mi je volja. Naprosto osećam to u sebi. Osećam neku snagu.

– Za šta, Leonarde? – upitao je Kirk vrpoljeći se u stolici. Odjednom je shvatio da Mekoj opisuje upravo njegova osećanja. I on je u sebi osećao snagu. No, njega nije privlačio jednostavan život bez mašina. Za njegovu sreću bilo je dovoljno razrešenje problema koji su snašli *Enterprajs* i nestanak Klin-gonške pretnje.

– Za šta? Za sve ono što mislim da je najvažnije. Želim da vidim kako pacijent ozdravlja zbog mog truda, a ne zbog neke glupe mašine. Šta ja znam o mehanizmu anaboličkog proto-

plazera. To je samo naprava koju sam naučio kako da koristim. Ništa se ne može uporediti sa osećanjem koje se javlja kada znaš da si nekog operisao i da si dobro obavio posao.

– I zato si pokvario protoplazer – uzdahnuo je Kirk. – Čuo sam tu priču. Pacijent je bio prilično nesrećan što si ga ušio nekom žicom.

– Bio je to ketgat, konac koji se ranije u medicini koristio u tu svrhu. Treba da je srećan zbog toga. No, nisam ja pokvario protoplazer. Pokvario se sam od sebe. Neka se Skoti igra s njim. Ja ću se služiti ovim – na to je ispružio svoje šake pred sebe i zagledao se u njih. – U stara vremena, veština hirurga je u potpunosti zavisila od sigurnosti njegove ruke. Sada se to promenilo. Neku prokletu mašinu možeš programirati da uradi isti posao. Doktor stoji sa strane i posmatra.

– Programirani roboti – hirurzi ne greše.

– Ali, isto tako nisu genijalni. Samo čovek to može da bude. U tome i jeste suština nezadovoljstva među posadom. Žele veće učešće u stvaranju svoje sudbine. Manje mašina, više ljudskosti. Zapamti moje reči. U tome je problem.

– To ne drži vodu, Leonarde. Zašto baš sada? I otkud ta napestost? Bivalo nam je i teže, pa nismo sišli s uma. Sada se čini da su se oslobodili njihovi najniži nagoni i da oni ne mogu da ih kontrolišu.

Mekoj se nasmejao i ponovo napunio čašu do same ivice. – Seti se one svađe između Kandre Avits i sestre Čepel

zbog Spoka. Radi se o neuzvraćenoj ljubavi, a one se ponašaju kao da je to najvažnija stvar na svetu.

— Misliš da je neuzvraćena? Jesi li primetio kako se Spok ponaša u poslednje vreme? Kao da radi na dugme: čas se ponaša kao robot, čas je histeričan.

— Spok histeričan? Džime preteruješ, ali i meni se čini da se u njemu krije više emotivnosti nego što pokazuje. Histeričan... — ponovio je Mekoj, a na usnama mu se pojavio zlorad osmeh — to bih stvarno voleo da vidim.

— Ne, mislim da ne bi, — odgovorio je Kirk — to bi bilo kao da posmatraš samouništenje dragog prijatelja. Takvo stanje ga razdire, kao što je slučaj i sa ostalim članovima posade. Progone ih instikti koje ne odobravaju, a istovremeno ne mogu da ih kontrolišu.

— Da li je brod u opasnosti?

— Mnogo više nego ikad ranije. Ovo je gore od opasnosti koja pretila od Kalana. Za njega znam da je tu i da neće otići, ali me mnogo više brine stanje na brodu.

— Ispij piće. Doktor ti prepisuje još jednu dozu. Nemoj se previše brinuti, Džime. Pusti ih na planetu i oporaviće se. Zapamti šta sam rekao.

— Poslao sam dole Kandru Avits. Što god da deluje na nas, ne dolazi sa planete. Psihološki profil doktora Trelvon-daa se u potpunosti poklapa sa rezultatima od ranije. Doktor i njegovo osoblje isti su kao i pre pet godina.

— Normalni su? — upitao je Mekoj sporo. — Pitanje je šta je normalno. Ovaj život nije prirodan. Nimalo. Ranija vremena su bila bolja. Hajde da dole osnujemo farmu. Zemlja je, izgleda, pogodna. Za početak nam treba samo nekoliko hektara. Kasnije bi je mogli proširiti.

— Ti si doktor, a ja kapetan svemirskog broda — oštro je odgovorio Kirk. — Zaista sumnjam da iskreno želiš ostatak života da provedeš prekopavajući zemlju.

— Verovatno si u pravu, — složio se Mekoj — ali lepo zvuči.

— I ti si poremećen kao i ostali — reče Kirk posmatrajući doktora preko ruba čaše. Odlučio je da ne pije više. Trenutno nije smeo dozvoliti da mu piće pomuti svest i moć rasuđivanja.

— Svi smo drukčiji nego pre, rekao je Mekoj — ali to je napredak. — Pitam se da li i Klingonci imaju slične probleme?

Kirk je nabrao čelo. — Da zaista, i ja se pitam...

GLAVA PETA

Kapetanov dnevnik: zvezdano vreme 4732.9

Klingonci i dalje igraju igru čekanja. Naš moral i dalje opada. Ljudi više brinu o usko sebičnim interesima nego o opštem dobru. Plašim se da nečija nepažnja može da izazove sukob sa Kalanom. Čekanje je veoma zamorno. Moramo krenuti u akciju.

Uhura se zavalila u sedište za komandnim pultom računara za komunikacije. U mislima je odlutala daleko od ovog mesta. Kad bi je Mebenga zapazio. Uzdahнула je. Bio je tako zgodan. Pitala je zašto je toliko zaokupljen medicinskim istraživanjima. Stalnim ispitivanjima članova posade malo je šta mogao saznati. Ona bi ga naučila divnim stvarima – kad bi hteo da se pozabavi njome. Još je uvek bila odsutna mislima, kada se upalilo signalno svetlo na konzoli. Žmirnula je i pogledala prema njemu. To ju je vratilo u stvarnost. Razmišljala je trenutak-dva, a zatim pritisnula nekoliko dugmadi na računaru. Ovaj je zadovoljno zabrujao apsorbujući podatke.

– Kapetane Kirk, uhvatila sam poruku sa Terora.

– Za nas?

– Ne. Poslali su je mikroimpulsima podsvemirskog zraka. Naši komunikacioni sateliti su je registrovali.

– Dobro da smo ih lansirali – rekao je Kirk. – Dešifrujte poruku.

Kirk se zagledao u glavni ekran. Alnat II se polako obrtao. Perspektiva iz svemira ga je deprimirala. Poželeo je da se spusti na planetu, i oseti povetara u kosi. Potisnuo je uznemirujuću misao. Dozvolio je da Mekoj utiče na njega. Džems T. Kirk je kapetan svemirskog broda. Pripadao je svemiru. Bavio se otkrivanjem novih svetova i uspostavljanjem kontakata sa drugim civilizacijama. Ništa nije ravno tom izazovu. Ništa. Pripadao je zvezdama, a

ne gravitacionom bunaru ispod njih.

– Radim na tome – odgovorila je Uhura jasnim glasom. – Šifra je veoma složena. Nova varijanta.

– Da, da... poručniče – rekao je nestrpljivo, mada je znao da ne može da se ljuti na nju. Pogledao je po komandnom mostu. Samo su Uhura, Spok i Čehov pažljivo obavljali svoje dužnosti. Sulu se šetao okolo pričajući viceve.

– Kapetane, – reče Spok – obavili smo dešifrovanje. Želite li tehničke detalje transmisije?

– Kasnije, Spok. Sada želim da saznam šta Kalana muči u toj meri da je pokušao da razbije našu blokadu.

– Tekst poruke glasi: Za njegovu visost admirala Kolodena, od Kalana, komandanta razarača Teror. – Kirk se vrpolio čekajući nastavak. – Na Alnatu II oprema funkcioniše sa efikasnošću od osamdeset posto. Rezultati u okviru tri planetarne rotacije.

Uhura je pogledala Kirka – Nastavak nije baš sasvim jasan. Nisam sigurna da je prevod računara ispravan.

– Prepustite meni da zaključim, Uhura, i požurite s tim.

– Razumem kapetane. Nastavak glasi:

Disciplinske mere preduzete prema Naredbi jedan. Dvanaestoro pobunjenika optuženo, ispitano i pogubljeno. Pogubljenje obavljeno u vreme ekvivalentno zori u Nultoj vremenskoj zoni. Leve ruke pogubljenih sačuvane, tela deponovana u komoru za plazmu.

– Spok, potvrdite tačnost prevoda – naredio je Kirk.

Ubrzo se začuo Spokov glas.

– Prevod je tačan. Kasnije se navode i imena pobunjenika. Među njima je bila i Kalanova ćerka.

– Postoji li mogućnost da su poruku poslali namerno, očekujući da ćemo je mi uhvatiti? – nastojao je Kirk.

– Ne možemo biti sigurni, ali malo je verovatno da bi poslali ovakav sadržaj radi nas. Zašto bi nama iznosili svoju sramotu?

– Dobro zapažanje! – Kirk je bradu podupro pesnicom i zadubio se u misli. Kalan je imao probleme veće od njegovih. Mada su porodične veze Klingonaca bile manje čvrste nego u većini Ujedinjenih svetova, ipak su bile snažne. Potomstvo je trebalo da osvetla obraz. Ako je Kalan zaista pogubio ćerku, bio je u procepu sa kakvim se Kirk još nije suočio.

Do sada.

– Spok, da li se navodi šta je izazvalo pobunu?

– Samo nagađanja, kapetane.

Nervirao ga je Spokov jednoličan i nezainteresovan glas. Na isti način razgovarao bi o ceni cveća na Altaru VI. Uzrok je verovatno nezadovoljstvo. Možda pobuna? Pokušao je da analizira sopstveno nezadovoljstvo i frustracije.

– Smatraju da planeta zrači nepoznatom slikom koja izaziva nemir kod posade – nastavio je Spok.

– To nije potpuno objašnjenje. Sila ne deluje na Andorce. Takođe nema znakova nezado-

voljstva ni pobune na brodu Tapo. Šta kažete na to?

– Nemam komentara. Mislim da teorija o selektivnom dejstvu ipak nije održiva.

– Selektivnom dejstvu? Mislite da planeta deluje samo na određene osobe?

– Možda su pojedinci predisponirani da reaguju. Međutim, to ne objašnjava smrt Vulkanaca, niti atipična ponašanja.

– Kao na primer? – Kirk se okrenuo prema svom prvom oficiru. Vulkančevo telo se naglo ukočilo, a jedva primetni trzaji odavali su unutrašnju borbu. Lice je ostalo nepromenjena maska.

– Kao na primer ponašanje doktora Mekoja. Kod njega se javilo nepoverenje prema mašinama. Insistira na metodama dvadesetog veka, koje su u najmanju ruku veoma primitivne – prezrivo je odgovorio Spok.

– Imate li još neki primer?

– Skot u svojoj opsednutosti motorima ide tako daleko da zanemaruje ostale dužnosti.

– A šta je sa vama Spok? Jeste li kod sebe primetili neobično ponašanje.

– Ja sam zadržao potpunu kontrolu nad sobom, kapetane – drhtanje ruku je prestalo. Spokom je ponovo ovladao neprobojni mir. Suzbio je osećanja i postao robot, savršena razumna i bezosećajna vulkanska mašina.

– Shvatam, – reče Kirk – a šta je sa mnom? Jeste li uočili neke promene na meni?

– Nije na meni da kažem – odgovorio je Spok.

– Da verovatno ste u pravu. Hvala, Spok. Proučite podatke

sa svakog stanovišta. Kasnije me izvestite o svojim zaključcima. Želim da ustanovim uzrok ovih ... nemira.

– Razumem, kapetane – Spok se okrenuo računaru, a Kirk je zamišljen napustio komandni most.

Kirk je zadremao mučen ružnim snovima. Nepoznate sile gonile su ga da deluje, a njega je zbog toga obuzimao strah. Nastojao je da zadrži mentalnu ravnotežu i postigne najpovoljniji kompromis između dveju osoba svoje ličnosti. Nije mogao biti vojnik, a bežati od bitke. Neprijateljski redovi su rasli na njegove oči, a time je rastao i njegov strah. Morao se povući i razmisliti šta mu je činiti. Poraz mu je bio stran, a napad nije dolazio u obzir. Nije smelo biti agresije. Moglo ga je smiriti samo namirenje sa fantomima iz sna.

Na vratima se začulo zvono.

– Mm... ko je? – odazvao se trljajući oči, još uvek pod utiskom sna.

– Spok, kapetane. Mogu li da uđem?

– Svakako.

Vulkanac je umarširao i stao u stavu mirno.

– Šta ste hteli, Spok?

– Žao mi je što vas uznemiravam. Smatram da podaci koje imamo nisu dovoljni i molim da mi dozvolite da se spustim na Alnat II. Želeo bih da lično proučim površinu planete i pregledam iskopine.

– Zar to ne možete da uradite odavde? Ne želim da reskiram da nas Klingonci napadnu.

– Mislim da smo stvorili uslove za moje spuštanje. Kalan će besneti, ali neće napasti.

– Da li je to jedini način da nastavite rad?

– Jeste, kapetane. Posredno dobijeni podaci gube od neposrednosti koja je potrebna za potpunu interpretaciju.

– Razumem, Spok, – i njega je mučila želja da se pomakne s mesta. Ni njemu nije odgovarala pat pozicija, a opet plašio se otvorenog delovanja. Činilo se logičnim da pošalje Spoka dole, međutim, znao je da će time izazvati Kalana.

– Dakle, dozvoljavate li da se spustim?

– Dozvoljavam. Takođe dozvoljavam da povedete onoliko ljudi koliko smatrate da je potrebno.

– Ne treba mi niko. Kandra Avits je već na Alnatu II.

Kirk se trgao i oštro pogledao prvog oficira. Ako je Spoka i podstakla želja da se sastane s njom, to se na njegovom licu nije moglo primetiti.

– Spustite se čim budete spremni.

– Izdaću naredbu transporteru preko svog trikordera, tako da mogu odmah da se spustim.

– Vodite računa da li su komande transportera ispravno podešene – rekao je odjednom Kirk. – Ne bih voleo da se atomi mog prvog oficira rasprše po svemiru sve do Vege.

– Ne brinite, sve je u redu. – Spok se okrenuo i napustio kabinu.

Kirk je pokušao da zaspi, ali su mu se u glavi rojile misli.

Preostalo mu je jedino da čeka i nada se najboljem.

Zrak transportera rastavio je Spoka na milijarde čestica koje je ispremetao, a zatim ponovo sastavio na površini planete. Zbog šljunkovitog tla, Vulkanac je posrnuo pri spuštanju. Sačekao je da mu se mišići naviknu na neznatnu promenu u gravitacionom polju, pa se krupnim koracima uputio prema nalazištu.

Iskopine nisu bile upečatljive, ali je piramida blistala – crna i preteća. Spok se zaustavio i zagledao u veličanstvenu konstrukciju. Zadivila ga je njena savršenost. Crne strane su do te mere bile uglačane da su više ličile na ogledala.

– Spok! – čuo je radostan uzvik sa desne strane. Okrenuo se i ugledao Kandru da trči prema njemu.

Osetio je knedlu u grlu. Bila je zapanjujuće lepa. Vetar joj je duvao u lice i mrsio kosu na leđima. Koraknuo je prema njoj, pa zastao. Duboko uzdahnuvši, uspostavio je kontrolu nad sobom. Takvi osećaji van perioda *pon farra* bili su suprotni vulkanskoj prirodi. Sredio je misli i kad mu se ona približila, videla je samo neizmenjenu spoljašnjost.

– Oh, Spok, tako mi je drago što si ovde. Zašto nisi javio da se spuštaš? Mogla sam te dočekati kako dolikuje.

– Doček nije potreban. Ovde sam da vidim šta Trelvon-da radi i da proučim gravitaciono zračenje planete.

Pogledao je na trikorder i namrštio se. Osećao je nelagod-

nost, jer je propustio prvi i najvažniji podatak. Zanimario je dužnost zbog prisustva svoje lepe asistentkinje.

– Zar nešto nije u redu? – upitala je.

– Još ne znam – rekao je proučavajući podatke koje je izbacivao trikorder. – Ovi podaci su veoma neobični. – Posmatrao je kako se indikator bezglavo pomera van skale, a zatim polako vraća. To se ponovilo više puta, dok se vrednosti nisu ustalile na nivou karakterističnom za planetu klase. M. – Zaista čudno. Moj trikorder je neispravan.

– Oh, ne, – oči su joj zračile ljubavlju – to se i meni dogodilo. Trebalo je nekoliko minuta da se prilagodi.

– Prilagodi čemu?

– Pa, ne znam. Međutim, moj trikorder sada ispravno radi. Dodi da vidiš iskopine oko piramide. Doktor Trelvon-da čini čuda.

Impulsivno ga je zgrabila za ruku i povukla prema ruševinama. Celim putem Spok je posmatrao trikorder. Očitavanja su dostizala ekstremne vrednosti, ali su se konačno ustalile na prihvatljivom nivou kada su se približili piramidi. Utom se pojavio i doktor Trelvon-da i Spok više nije mogao da prati podatke sa trikordera.

– A, evo Spoka. Tako se zovete, zar ne? Gde mi je oprema? Zahtevam da mi se kaže gde mi je oprema. Kopamo golim rukama. Potreban mi je moj alat sa *Tapoa*. Plava boja njegovog lica postala je još intenzivnija dok je mahnito gestikulirao. Ovaj zastoje je neprihvatljiv. Ne

samo da nemamo odgovarajuće instrumente, nego se i Klingonci stalno muvaju ovuda sa svojom teškom opremom.

– Da li izazivaju seizmičke poremećaje – upitao je Spok nezainteresovano posmatrajući trikorder. Očitavanja su bila stabilna. Ni traga poremećajima.

– Naravno! Kopaju, koriste eksploziv. Eksplozije mogu da obruše svod podzemnog grada i unište sav moj trud.

– Kakvog podzemnog grada? Ne razumem. Zar Klingonci nešto grade pod zemljom?

– Ma ne, ti ... – Andorac se ujeo za jezik. Nije smeo da uveredi Vulkanca. – Ubeđen sam – nastavio je šapatom – da predašnji stanovnici uopšte nisu živeli na površini planete. Živeli su pod zemljom. Zbog toga mi je i potrebna moja oprema. Moram naći grad pre njih.

– Šta vas navodi da tako mislite?

– Pa, nad zemljom nema značajnijih objekata, – počeo je da se ponaša kao profesor pred đacima – a svaka rasa koja je bila u stanju da izgradi piramidu, jamačno je morala ostaviti još mnogo toga iza sebe. Pošto gore nema ničega, logično je da se ostaci nalaze dole, pod zemljom.

– Logično – odgovorio je Spok posmatrajući trikorder. – Moj trikorder potvrđuje vaše reči. Po njemu na dubini od oko pedeset metara ispod nas nalazi se velika pećina.

– Znao sam – zakreketao je Trelvon-da – Bio sam u pravu, a otkrio bih to znatno ranije da me niste lišili moje opreme.

Dajte da ja vidim. Treba da odredimo najpogodnije mesto za početne radove.

Zgrabio je trikorder iz Spokovih ruku. Vulkanac je krenuo da otme svoj trikorder, ali ga je Kandra sprečila u tome blagim dodirrom ruke.

– Pusti ga, Spok. Ti možeš koristiti moj. Čudi me da moj uređaj nije pokazivao tu konfiguraciju kada sam posmatrala ovo mesto. Bila sam sigurna da je omotač čvrst do dubine od osamdeset kilometara i više.

– Zar nisi primetila šupljinu? – upitao je Spok podižući obrvu. – Neverovatno!

– Da, zar ne? – Međutim, ona očigledno nije mislila na podzemni grad. Nije skidala pogled sa Vulkanca. On se nelažno pomerio, svestan da njegovi osećaji prete da izbiju na površinu. Blizina lepe Kandre uznemiravala ga je na način koji nije bio u skladu sa Vulkanskom prirodom.

– Želim da osmotrim klingonški logor – rekao je nespretno.

– Najbolji pogled pruža se sa one strane – pokazala je rukom prema nekim barakama na uzvišici kraj piramide.

Spok jedva da je primetio kada su se popeli gore.

Usmerio je trikorder prema klingonškom logoru i njihovim mašinama i čekao da trikorder izbaci podatke. Čulo se zujanje, zatim su se na malom ekranu pojavile informacije. Spok ih je začuđeno posmatrao.

– Zar nešto nije u redu? Izgledaš zbunjen?

– Ne, nisam zbunjen, ali nešto nedostaje. Trikorder pokazuje samo opremu za kopanje i

uklanjanje zemlje. Reklo bi se da se zaista bave istraživanjem.

– Pokušala sam to da proverim, ali nisam ništa ustanovila. Sve se to nalazi u mom izveštaju.

– Ne sumnjam. Nema teškog naoružanja, – nastavio je posmatrajući očitavanja – nema ni eksploziva, osim onog za miniranje. Da li išta ukazuje koje je oružje korišćeno na *Tapou*? – upitao je odjednom.

– Ne ništa – odgovorila je.

– Pomislila sam da možda grade postolja za oružje, ali oni samo kopaju, i ništa ne grade.

– Trikorder pokazuje da se zaista nalaze nad najtanjim svodom. Trelvon-da će to protumačiti kao pokušaj krađe njegovog otkrića.

– Ovo se do sada nije dogodilo – rekla je Kandra zbuñeno – ali nije važno. Ništa nije važno dok smo zajedno. – Pružila je ruku prema njemu i primakla se uznemirujuće blizu. Spok je osetio da gubi kontrolu. Okrenuo se i zagledao u njene oči. Čudno, – pomislio je – da do sada nije primetio kako se ljubav ogleda u očima. Kandra je sklopila oči i razmakla usne u nemom isčekivanju. Kao što magnet privlači gvozdene predmete, Spoka je nešto vuklo prema njoj, i on se nagnuo prema njenim usnama.

– Spok, gde ste? – začulo se kreštanje iz grla doktora Trelvon-da. Čarolija se rasplinula. Spok se naglo odvojio od Kandre sa osećanjem krivice. Bio je podjednako začuden i trenutnom slabošću i samim osećanjem krivice.

– Ovamo doktore! – uzviknuo je posmatrajući Kandra koja se još nije pribrala. Poželeo je da ispruži ruku i nežno je dodirne, ali nije to učinio. – Šta želite?

– Svoju opremu. A, osim toga, želim da oterate Klingonce. Ovaj vaš trikorder pokazuje da se oni nalaze upravo na najtanjem delu svoda ispod koga se nalazi grad, *moj grad*. Te lude će ga uništiti. Oni ne znaju ništa o nauci.

Niski Andorac je huktao i znojio se dok se nije popeo na uzvišicu. Ispružio je vrat i nakrivio glavu da bi ispravan areal usmerio prema Spoku i Kandri.

– No, pa šta je? Hoćete li ih oterati vi, ili to ja treba da učinim?

– Moram se javiti kapetanu Kirku – diplomatski je odgovorio Spok. – Preneću mu vašu zabrinutost. Siguran sam da će on znati kako da postupi.

Andorac se udaljio gundajući i mrmljajući sebi u bradu. Spok je pošao za njim, dok ga je Kandra sledila. Njena blizina ga je i dalje uznemiravala.

– Ovo je nečuveno, Kirk! To znači rat – vikao je Kalan. Udarilo je pesnicom po nečemu, tako snažno da se to čulo i na *Enterprajsu*.

Kirk je suspregao osmeh dok je uzvraćao Kalanov oštar pogled. Da je Klingonac zaista mislio ono što je govorio, do dijaloga ne bi ni došlo. Očigledno je Kalan želeo da razgovara, a ne da se bije. Kirk je nagađao da drakonske mere na *Teroru* nisu urodile plodom. Kalan nije smeo da stupi u borbu sa pobu-

njenom posadom. On nije bio u položaju da diktira uslove.

— No, no, kapetane, — rekao je Kirk počinjući da uživa u razgovoru. — Spokovo prisustvo vas ni na koji način ne ugrožava. Šta može jedan čovek, jedan Vulkanac, da uradi? Njegova misija je miroljubiva i naučna. Rado ćemo sa vama podeliti saznanja do kojih dođemo, pošto je i vaša misija naučna.

Posmatrao je Kalanovu reakciju. Oblaci bure su se gomilali, a zatim razišli.

— Zašto bih vam verovao, Kirk? Svi znaju da radiš protiv bezbednosti Klingonske imperije.

— Koješta, Kalane. Poslao sam jednog čoveka sa trikorde-rom. On ne može da ugrozi klingonški razarač. — Posmatrao je kako Kalan vari uvredu.

— Niko ne može da ugrozi klingonšku ratnu flotu.

— Sasvim tako, kapetane. Kako iko može ugroziti vašu bezbednost?

— Svejedno, trebalo je da me obavestiš o njegojoj misiji.

— Nisam želeo da vas uznemiravam takvom sitnicom. Osim toga, ovo je slobodna planeta, i ni jedan građanin Ujedinjenih svetova ne mora od vas da traži dozvolu za spuštanje. — Kirkov glas je poprimio ledeni prizvuk.

Kalan se nakostrešio.

— Vi se ipak pripremate za rat. — Kalan je s teškoćom pri-
gušivao bes.

— Grešite, kapetane. Ako želite, možete poslati delegaciju na *Enterprajs* da se uverite svojim očima. Tačno je da se nalazimo u stanju pripravnosti, što

je normalno za jedan brod pod dobrim rukovodstvom, ali ne preduzimamo nikakve posebne mere.

— I ti bi dozvolio takvu inspekciju? — Klingonac je odmah postao sumnjičav. Mučio se da pronikne u Kirkove reči i ustanovi da li kriju zamku. — U redu. Prihvatam. Spustiću se ja lično, u pratnji svog prvog oficira.

— Kako želite, kapetane. Priredićemo vam dostojan doček. Dajte šefu transportera koordinate za spuštanje — brzo je rekao Kirk, a zatim se obratio Uhuri: — Blokirajte sve transportne zrake Klingonaca. Želim da u potpunosti zavise od nas. Kirk se zatim udobno namestio u stolici i nasmešio. Stvari su se dobro odvijale.

— Čehove, preuzmite komandu. Klingonškom komandantu ćemo ukazati sve počasti. Da li ste razumeli?

— Potpuno, kapetane — odgovorio je Čehov suvo.

— Čehove to nije znak slabosti. Ovaj potez treba da nam da prednost. Nemojte da ugrozite naše namere.

Kako nije dobio odgovor, Kirk je nastavio.

— Molim vas, imajte na umu da se diplomatija sastoji u tome da koristite glavu, a da se to ne primeti.

— Razumem, kapetane — odgovorio je potporučnik sa više živosti, ali još uvek skeptično.

Kirk je požurio da se presvuče u paradnu uniformu. Dok se oblačio, javio se Mekoju. — Želim da te vidim kod transportera u dvorednoj paradnoj uni-

formi sa svim oznakama, Leonard. Dolazi Kalan.

– Uh, frknuo je Mekoj – ono majmunsko odelo ne navlačim ni za koga, osim za preki sud.

– Tamo ćeš se i naći, ako me sad ne poslušáš – reče Kirk smeškajući se.

Isključio je vezu i pošao prema transporteru. Kajl je ovog puta dobro obavljao svoje dužnosti. Kirku je to bilo drago. Ovaj rizični poziv mogao je da se okrene protiv njega, ukoliko ga ne iskoristi u svoju korist.

– Evo ih, kapetane – reče Kajl nevoljno. Posmatrao je treperave stubove energije iskusnim okom, izvršio potrebne korekcije i podesio komande. Stubovi energije su primili obličje dvaju Klingonaca sa puškama pripravnim za borbu.

– Dobrodošli na *Enterprajs*, kapetane Kalane.

Na Kirkov znak začuo se zvuk gajdi. Kajl je pustio snimak tradicionalne pozdravne melodije koja se koristila na brodovima.

– Šta ovo znači, Kirk, je li to neka klopka?

– Ne, kapetane, nema nikakve klopke. – Posmatrao je svakodnevnu uniformu Klingonaca sa očiglednim negodovanjem. – Iako ste došli ovamo spremni na sve, došli ste u običnim uniformama. Zar ne želite da umrete prikladno odeveni?

– Odeveni smo kako treba. Nisu mi potrebne vaše dekadentne gluposti – odgovorio je Kalan nadmeno.

– Ovo je brodski lekar, doktor Leonard Mekoj – promenio je Kirk temu. – A sa vama je...

– Poručnik Kislat.

Mladić ih je posmatrao sa otvorenim prezirom. Kirk je odgovorio prijateljskim osmehom, dok se Mekoj svojski trudio da ne pokaže odvratnost, ali su ti napori dali jadne rezultate.

– Dodite da obidemo *Enterprajs*. Možda biste se prethodno radije osvežili?

– Idemo u obilazak – kratko je rekao Kalan. – Želim da vidim vaše tajno oružje.

– Pa sad, kad bismo ga i imali, teško da bismo ga vama prikazali, zar ne? Ono što želim vama da pokažemo jeste da ne obavljamo nikakve posebne pripreme. Na brodu vlada uobičajeno stanje pripravnosti, i to je sve.

– Zar verujete ovom svemirskom pacovu, kapetane? – upitao je Kislat. – Prevariće vas. Pravi od vas budalu.

– To je nemoguće, – ubacio je Kirk – niko ne može da pravi budalu od tako poznatog Klingonca. Čudi me da dozvoljavate takve reči od strane potčinjenog. Zaista Kalane... – razvukao je usne u širok osmeh, a Kalan samo što nije potegao oružje.

– Želim da vidim vaše laskerske topove.

– Svakako. Ovuda, gospodo.

Kirk je nastojao da izazove sukob između Kislata i Kalana. Pri kraju obilaska broda, Kalan je bio na ivici strpljenja.

– Vratite se na brod, Kislate. Tamo ćemo razgovarati.

Prvi oficir je kruto odmarširao, kipeći od besa.

– Ti mladi oficiri su stvarno ambiciozni, zar ne? – upitao je Mekoj shvatajući Kirkovu nameru. – Na neke od njih treba

dobro motriti da ti ne bi zabili nož u leđa.

– Potpuno si u pravu, Leonarde. Zamislite Kalane, baš sam mu pre neki dan rekao da jedan od njegovih tehničara širi glasine protiv njega. To nećemo tolerisati na brodu. Takvo ponašanje nije dobro za moral cele posade.

– Jeste li ga pogubili? – upitao je Kalan zainteresovano. – To je minimalna kazna u klingonškoj floti.

– Ne, samo sam razgovarao sa njim – rekao je Mekoj. On je dobar radnik. Naši zakoni nisu tako strogi.

– Ali, to je neophodno – insistirao je Kalan. – Na ovolikom brodu mora da stalno imate pobune.

– Mi imamo svoj način za rešavanje takvih problema – uveravao ga je Kirk. – Sumnjam da bi ikakva zavera u kojoj učestvuje manje od, recimo, dvanaest zaverenika imala uspeha. – Posmatrao je kako se Kalanovo lice ponovo natmuriilo. Bilo je jasno o čemu razmišlja: o pobuni na brodu *Teror*.

– Jedini stvarni problem kod većih zavera – nastavio je Kirk – jeste da možete da ne primećete razlog nezadovoljstva. Nezadovoljstvo se širi poput raka.

– To je neoplazma koju odlikuje... – počeo je Mekoj.

– Znam šta je rak – progundao je Kalan. – Znači i vi ste imali takvih problema?

– E, pa zaista, kapetane, zar mislite da bih vama poverovao takve stvari?! Međutim, vi čitate između redova. Bilo bi ludo da vas pozovem na brod ako postoji nezadovoljstvo.

– Ovaj, Džime – javio se Mekoj – ipak ima nezadovoljstva.

– Šta? – živnuo je Kalan. – O čemu se radi?

– Pa... dosta je nezgodno – rekao je Mekoj smrtno ozbiljan.

– Jedan od članova posade je uložio prigovor, jer nije mogao da dobije još jedan dezert. Robot-kuvar nije pripremio dovoljno obroka, a šef odeljenja za ishranu odbio je da reprogramira robota zbog jednog dezerta.

– Još jedan dezert? – upitao je Kalan glupo. – To je neka vrsta problema koje vi imate?

– Doktore, o takvim stvarima nećemo ovde raspravljati – rekao je Kirk – Možete ići. Kasnije ću razgovarati sa vama.

– Još jedan dezert? – ponovio je Kalan.

Želite li da vidite još nešto, kapetane? – upitao je Kirk. – Mi nemamo šta da krijemo. Verujem da ste se u to uverili. Mi nećemo narušiti mirovni sporazum.

– Razmisliću o ovome što sam video – reče Kalan kruto.

– Želim da se vratim na svoj brod.

– Svakako. Ovuda, kapetane.

Kirk je posmatrao odlazak Klingonca, a zatim je odahnuo sa olakšanjem.

– Kako je bilo, Džime – upitao je Mekoj ulazeći.

– Divno. Video je da smo spremni za borbu, i misli da smo u najboljoj formi. Znajući kakvo je stanje kod njega, neće ništa pokušati. Bar dok ne dobije pojačanje, a previše je ponosan da ga traži.

– Kislat ga stvarno muči – primetio je Mekoj. – Verovatno će ga zatvoriti zbog opšteg narušavanja discipline.

– Nađi se. Što su više oni razjedinjeni, mi izgledamo složeniji. Dobro, si se setio one priče sa dezertom. Izvanredna je.

– Nisam je izmislio, Džime. To se stvarno dogodilo.

– Zaista? – Kirk je osetio kako ga napušta samopouzdanje. Proći će još mnogo vremena pre nego što on reši ovaj složen problem.

GLAVA ŠESTA

Kapetanov dnevnik: zvezdano vreme 4735.7

Klingonci su poslali još jednu tajnu poruku. Susret sa Kalanom je urodio plodom. Na Teroru je pogubljeno još nekoliko pobunjenika. Time su se poboljšali naš položaj i bezbednost istraživačkog tima na Alnatu II. Međutim, nismo napredovali u otkrivanju tajnog oružja kojim je pobijena posada Tapoa. Jedino se nadam da je za njega potreban združeni napor Klingonaca, a ne akcija pojedinca.

– Kirk, oprema koju ste mi poslali ne odgovara. Odbijam da radim sa njom. – Plavoliki Andorac je slomljeni areal okrenuo suprotno od Kirka i besneo.

– Doktore Trelvon-da, dozvolite da objasnim – počeo je Kirk duboko uzdahnuvši. – Ne možemo jednostavno da napu-

stimo orbitu da bi smo doneli opremu sa Tapoa. Tako bi smo ostavili Klingonce same i prepustili im nadzor nad planetom. Pilotni čamci nisu dovoljno opremljeni za takav put. Osim toga ne želim da vratim Tapo u orbitu Alnata II. Dok god pluta na samo nama poznatom vektoru, postoji mogućnost da razjasnimo suštinu klingonškog oružja.

– Oružje, oružje, samo o njemu govorite. Šta se to mene tiče? Ja sam naučnik i radim na ruševinama. A za rad mi je potrebna moja oprema. – Ispružio je kvrgave šake. – Potrebna mi je oprema, a vi mi je ne dajete.

– Verujte, doktore, da postoji neki način, ja bih vam ju je pribavio istog časa. Međutim, i oprema poslata sa *Enterprajsa* odgovara nameni. Spok mi kaže...

– Spok!... Ta šepRTLja!

Kirk je ostao bez reči. Tako još niko nije nazvao Spoka. On je bio mnogo toga, ali nije nespособan.

– Kako to mislite?

– Onako kako kažem. Upropastio je seizmičke podatke za čitav jedan dan. On i ona glupača Avits – mislim da se tako zove – bludeli su i muvali se onuda, i on je nepažnjom izbri-sao čitavu traku. Od sada sve radim sam. Njega sam oterao.

– Da, to u svakom slučaju ne liči na njega.

– Želim da se domognem grada pre Klingonaca, i nije me briga kako ću to izvesti. Ako biste vi usmerili lasere prema koordinatama koje vam ja dam, za samo jednu sekundu...

– NE!

– Budite razumni Kirk. Ne date mi opremu, uskraćujete mi pomoć. Zrak u trajanju od jedne sekunde otvorio bi mi put u grad. Moram ih pobediti. Moram!

– Videću šta mogu da učinim, doktore. Treba prvo da govorim sa Spokom.

– Dobro, – reče Trelvon-da samo da ga ne vidim ovde.

Spok je gledao u prazno. Misli su mu nekontrolisano lutale. Nije ni primetio rezultate trikordera. Tek ga je zvučni signal instrumenta vratio u stvarnost. Pogledao ga je kao da ga vidi prvi put. Podaci su mu bili potpuno strani. Nakratko, nije mogao da se seti šta uopšte radi. Zatim se setio: seizmička očitavanja. Trebalo je odrediti pravac iskopavanja. Andorac nije želeo da sruši svod podzemnog grada. Opet nije prikupio ispravne podatke.

– Šta nije u redu, Spok? – upitala je Kandra.

Uznemiravalo ga je prisustvo te žene. Povukao se da izbegne njen dodir. Miris jasmína ga je uzbuđivao. Pogled na bujnu kosu i bela ramena podsticao želju. Dugo nije primećivao kako je lepa. Morao ju je imati. Očajnički ju je želeo. Ispružio je ruke prema njoj, pa zastao...

Proradila je vulkanska svest. Takvo ljudsko ponašanje ne odgovara Vulkancu. Pre mnogo vekova, oni su iz psihe otklonili osećanje u pokušaju da prekinu sa razarajućim ratovima i uzaludnim ubijanjima. Doktrina apsolutnog mira zahteva da se svaka situacija analizira uz pot-

puno odsustvo osećanja. Nasilje se može primeniti samoodbrani. Jedino potpuno logična svest može ispravno da oceni situaciju. Emocije su pogubne. Nije se usuđivao da podlegne čarima Kandre Avit. Time bi zapalio plamen i kroz njega putem koji je Vulkanci davno, davno uskraćen.

– Molim vas, osavite me samog. Potrebno mi je vreme za razmišljanje.

– Spok, loše izgledaš. Da pozovem doktora Mekca?

– On slabo poznaje fiziologiju Vulkanaca. Doktor Membenga je stručnjak za to.

– U redu, pozvaću, onda, Membengu. Jesi li dobro? – Oči su joj odavale zabrinutost za njega. Bio je dirnut. Do sada se niko nije brinuo o njemu. Suzbio je osećanje ljubavi, brige i pažnje prema drugoj osobi bez principa logike.

– Nisam bolestan. Potrebno mi je vreme da meditiram.

– Biću... u blizini. Ako me zatrebaš, samo me pozovi.

– Imam komunikator. Vaša pomoć mi neće biti potrebna, poručniče. Pomozite doktoru Trelvon-du dok vam se ne javim.

– Može on i sam – rekla je Kandra još uvek zabrinuta. Krenula je prema njemu, ali je zastala kao ukopana. Spokov pogled je rečito govorio da joj tu nije mesto. Nevoljno je napustila malu baraku. Osvrnuvši se još jednom, ugledala je Spoka kako sedi na podu prekrštenih nogu i sklopljenih očiju.

Vulkanac je meditirao. Lebedeo je između svetova i zvezda, leteo na krilima solarnih ve-

trova, upadao u vrtloge gravitacionih bunara i vraćao se u svemir. Telo mu se opustilo, a otkucaji srca utihnuli do te mere da bi samo iskusan lekar ustanovio puls.

Spokova svest se umirila i oslobodila uznemirujućih osećanja. Pošto se oslobodio uzroka poremećaja, mogao ga je analizirati do najsitnijih detalja. Fizička privlačnost? Glupost. To je vodilo ljubomori i ljubavi koje mute razum. Treba je odbaciti. Ljubav? To je samo naziv za ludilo koje obuzima ljude. Oni su neprekidno bili u *pon farr* fazi. Nelogičan način da se zadovolje potrebe rase. Sedmogodišnji ciklus je logičniji.

Logika.

Mir.

Tehnike meditiranja stare pola miliona godina umirile su da. Njegova svest je funkcionisala onako kako je bila naučena da funkcionise. Ljudski deo njegove ličnosti pokušao je da se projektuje na način koji njemu nije odgovarao. Shvatio je kako da izbegne dalje nelagodnosti – putem savršene i potpune logike. Mora postati robot. Svaku odluku odmeriće prema načelima logike. Nepotpune podatke neće ekstrapolirati. U tome leži ludilo ljudske rase. Ekstrapolacija donosi nadu, ambiciju i druge emocije.

On će odbaciti svako osećanje.

Obuzeo ga je ledeni mir. Ledeni mir sa kojim se javilo sićušno zaspeljujuće svetlo. Spokova svest se okrenula prema svetloj tački da je privuče i prouči. Tačka je igrala i stalno mu izmicala. Iako je bio zadub-

ljen u meditiranje, srce mu je pohrlilo ka njoj. Ona je pružala odgovore na sva pitanja univerzuma. Ali, svetlost je nestala. Kada se smirio i ugušio osećanje radoznalosti, ponovo se javila. Približavala se nudeći ispunjenje svih snova. Kad bi je samo mogao dosegnuti. Spokova svest je izašla iz tela, suzila se i krenula prema svetlosti, ali je nije uhvatila. Svetlost je uzmicala dok je svest kružila oko nje. Bila je izluđujuće blizu. Ono što je najviše želeo ponovo se udaljilo zbog njegovih osećanja. Skoncentrisao se na svetlu tačku, i ona se ponovo približila. Njegova mentalna savršenost je bila potpuna. Nisu je narušavala osećanja. Tačka je odskočila unazad, za nekoliko milimetara, ili nekoliko svetlosnih godina. Sav svemir je bio u njoj. Sve vreme. Sve.

Dobijao je odgovore na sva pitanja postojanja. Svest se uplašila njihove beskrajsnosti. Logika je analizirala i raščlanjavala. Shvatio je. I više od toga – *razumeo je*. Nijedno pitanje nije ostalo bez odgovora. Bio je bog. Svest je krenula prema svetlosti, da se sjedini s njom i dostigne sledeći logičan stepen evolucije. Već ju je dodirnula. Osećanje trijumfa mu je ispunilo grudi.

Osećanje.

Svetlost je eksplodirala energijom sunca koje stvara nove svetove. Vulkanac je pao na leđa. Otvorivši oči, ugledao je krov primitivne barake. Svetlost je zauvek nestala. Izgubio je obećanje potpunog saznanja zbog trenutnog osećanja. Iako u

dubokom transu, nije odstranio ljudska osećanja.

Gorko je zaplakao. Nije se stideo suza. Jecao je i valjao se očajno po podu, udarajući pesnicama oko sebe. Trebalo je dosta vremena da se stiša Spokov bes i da on obuzda svoju fustriranost.

Posle izvesnog vremena, Vulkanac se uspravo, očistio uniformu i izašao napolje. Žmirkao je na suncu. U poređenju sa svetlošću saznanja, sjaj sunca bio je tek svetlost sveće u mrkloj noći.

– Spok, – upitala je Kandra zabrinuto – učinilo mi se da čujem plač... Je si li dobro?

– Vidite, poručniče, da jesam. Vratite se svojim dužnostima, i prestanite da se mešate u moje lične stvari. To je najbolje za sve nas.

– Izvini, nisam mislila ništa loše.

– Recite doktoru Trelvon-dau da se vraćam na brod. Imam neke podatke za kaptana Kirka.

– Razumem – rekla je u nedoumici. Posmatrala je kako zrak transportera razlaže njegovu molekulsku strukturu, prkoseći zakonima kvantne fizike i Hajsenbergovom principu, a zatim usisava u brod. Tužno se okrenula da potraži Andorca.

– Evo ga, Džime – rekao je doktor Mekoj, skeptično proučavajući svetla na konzoli transportera. – Vratio se živ i zdrav... Bar se nadam. Ova vražja mašina mu je možda ispremetala organe, ali, imajući u vidu Spokovu konstrukciju, to uopšte nije važno.

– Vaše primedbe su potpuno nelogične, doktore – odgovorio je Spok. – Izmena u strukturi izazvala bi promenu funkcija. Encimi bi se pretvorili u amino-kiseline. I najpovršnija analiza pokazuje da je vaša tvrdnja netačna.

– Spok, da li ste se vi rodili bez osećaja za humor, ili su vam ga hirurški otklonili?

– Dosta, Leonarde. Molim izveštaj, Spok. Zanima me šta ste saznali o Klingoncima.

Sva trojica su se uputili u oficirsku salu, oteravši nekoliko mladih oficira da bi bili sami.

– Uglavnom je sve već poznato. Klingonci kopaju baš na mestu za koje Trelvon-da tvrdi da je najtanji deo svoda podzemnog grada. Uskoro će ga probiti.

– To ne mogu da poverujem. Klingonce ne interesuje arheologija.

– Osim, ako se nadaju da će saznati nešto zaista redno – rekao je Spok. – Ustanovio sam nešto što bi moglo da razjasni stvari.

– Želite da kažete da ste shvatili koliko je Kandra Avits zgodna – primetio je Mekoj. – Znao sam da će potrajati, ali bio sam strpljiv.

– Ovaj... smatram da je poručnik Kandra Avit zgodna. – reče Spok skoro nečujno.

Kirk se na ovo priznanje nagnuo napred. Čak je i Mekoj bio iznenađen ovom neposrednom izjavom.

– Međutim, – nastavio je Spok – to nije predmet mog izveštaja.

– Zbog čega? – upitao je Mekoj. – Ovo treba proslaviti. Konačno ste priznali ljudskost

u sebi. Treba da se radujete, Spok. Oslobodili ste se okova logike. Možda ćete se osloboditi i računara u koje sve vreme bujite.

– Doktore, svestan sam svog nedoslednog ponašanja. Bio sam uplašen provalama osećanja. Čak je i strah suprotan mom normalnom stanju. Ali, budimo iskreni, ni vi se ne ponašate normalno.

– Ja? Ja sam sasvim normalan. Mašine nisu u redu. Sada sam se oslobodio njihove tiranije. Želim jednostavan život...

– E, upravo to, doktore. Vi nikad niste bili rob mašina. Vi ste gospodar. Kod vas se razvilo patološko nepoverenje prema mašinama. Čini mi se da se ono javilo tek kada smo stigli u orbitu Alnata II. Ni ostali članovi posade se ne ponašaju normalno.

– Zna li šta je uzrok tome, Spok. Moram znati uzrok.

– Razumem vas kapetane, ali nisam ustanovio nikakvo zračenje sa planete. I dalje je posmatramo, ali čini se bez rezultata.

– Prema vašim rečima, ova planeta nas izluduje, a vi ne znate zašto. – Kirk je lupio šakom po stolu. Podaci! Bili su mu potrebni podaci, ali svaki od pokušaja je propao.

– Nemam više šta da kažem, kapetane. Kao što sam pomeenuo, kod mene su se javile provale osećanja i bilo mi je potrebno da meditiram. Tom prilikom, video sam zaslepljujuće svetlo.

– Videli? Po načinu kako to kažete, kao da ga niste videli očima? – upita Kirk.

– To je, u osnovi, tačno. Video sam je unutrašnjim vidom, svešću, ili kako već to nazivate.

– Metafizičko naklapanje, tako ja to zovem – prezrivo je primetio Mekoj.

– Gibanja moždane kore Vulkanaca intenzivnije je nego kod Zemljana, doktore, sa čime je povezana veća sposobnost njihove svesti. *Video sam.* – Spok je ućutao, pokušavajući da se pribere.

Kirk je upravo posmatrao rezultate mentalne discipline koju je Spok sebi nametnuo.

– Da li vas je svetlo uznemirilo? – upitao je Kirk.

– Jeste, ali... me je i privlačilo. Ne mogu to da opišem rečima. Činilo se da ću ostvariti sve svoje težnje, ako je dodirnem. Pokušao sam to, ali ona je nestala u poslednjem trenutku, jer su se u meni opet javila osećanja.

– Da li je živa?

Spok je tužno odmahnuo glavom; – Ne znam. Sumnjam. No, ipak, imala je odlike živog bića. Da samo nisam emotivno reagovao.

– Kao sada – oštro je uzvratio Kirk. – Opišite svetlu tačku. Da li je to organizam sastavljen od čiste energije, koga smo propustili da otkrijemo? Da li je to uzrok nemira?

– Ne, kapetane. Tačka je došla iznutra, a ne spolja. Potiče iz mog mozga, i samo ja mogu da utičem na nju.

– Znači to, nije sredstvo koje su izmislili Klingonci da utiču na nas? – insistirao je Kirk. – Još uvek ne znamo šta je ubilo Vulkance. Možda Klingonci ko-

riste neku mentalnu sliku da nam pomute svest.

– Nelogično. Čini se da i oni imaju problema, čak i većih nego mi. Ako takvo oružje i postoji, ne pripada Klingoncima. Tačnije, koristi se i protiv njih.

– Ključne reči su »čini se«, Spok. Kako da znamo da oni zaista imaju problema. Poruke su možda lažne. Možda nisu nikog pogubili, ponajmanje Kalanovu ćerku. Njihovo ponašanje na *Enterprajsu* je moglo biti odglumljeno.

– Ali, oni su u prednosti – istakao je Meko, – sam si rekao da je njihov brod snažniji. U trenu bi nas razneli u atome. Nisu napali ni Andorce, iako su mogli.

– Do đavola – planuo je Kirk – što dalje idemo, sve je zamršenije. Šta će Klingonci na Alnatu? Šta je ubilo Vulkance? Šta, šta šta...

– To je pravo pitanje – rekao je Spok ozbiljno.

Kirk se jedva uzdržao da ga ne udari pesnicom.

– Potporučniče Čehov, – uzviknula je Uhura – uhvatila sam poruku sa klingonškog broda.

– Dešifrujte je – naredio je Čehov i seo u komandno sedište. Osvrnuo se po mostu. Svi su tiho obavljali svoje dužnosti. Osetio se ponosnim. Kapetan Kirk nije postizao toliku efikasnost. Čehov je goreo od ambicije. Uz dobre preporuke, brzo će postati poručnik. Ali, zašto tako skromno? Zašto ne komandant Čehov? Zašto ne kapetan svemirskog broda Čehov.

Dobro će obavljati svoje dužnosti. Neće biti neodlučan kao Kirk.

– Malo će potrajati, potporučniče.

– U redu. – Posmatrao je glavni ekran. Klingonški brod je lebdeo iznad horizonta, sjajan i preteći. Na jednu komandu razneo bi malu krstaricu kao što je *Enterprajs*. To se nije smelo dogoditi. On, Čehov, prvi će saznati šta Klingonci smeraju – rat ili mir? Ali nije se zavaravao. Oni nisu mogli želeti mir. Ratoborni plaćenici, željni krvi. Imati posla s njima ravno je Ruskom ruletu. Ubij, ili ćeš biti ubijen. To je njihovo geslo. No, Čehov neće dremati. Na njemu je da odluči hoće li preduhitriti njihov napad. Svi stariji oficiri su zauzeti. Kapetan razjašnjava smrt Vulkanaca. Spok prekopava po ruševinama. Skot se igra motorima. Sulu nije na dužnosti. Komanduje Pavel Čehov.

– Dešifrovanje obavljeno – veselo je rekla Uhura – još jedna »hitna poruka«.

– Dajte suštinu – naredio je.

– Razumem – odgovorila je Uhura pritiskajući slušalicu na uho. – Poruka je upućena u matičnu bazu. Kaže se da efikasnost na brodu opada, da je mnogo članova posade zatvoreno. Oni... nije baš jasno, potporučniče.

Čehovu su zasjale oči. Znači imaju problema. I šta će najverovatnije učiniti – pucati na *Enterprajs*. Baš tako. Klingonci nisu trpeli da budu inferiorni. Već je znao šta je sadržaj poruke.

– Sada je jasnije. Računar je ponovio dešifrovanje. Ne... to ne može biti – uzviknula je Uhura užasnuto.

– Uskoro će napasti – rekao je Čehov mirno.

– Da, tako je. Pripremaju se za napad.

– Pripremite se za borbu – komandovao je Čehov. Bio je potpuno priseban. Osetio je kako kroz njega struji život.

– Sve jedinice u stanje borbene pripravnosti – ponovio je.

– Laseri spremni za paljbu. Usmerite ih na klingonški brod. Obaviti punjenje fotonskih torpeda.

– Čehove, – vikala je Uhura – da li ste sigurni da ispravno postupate? Zar ne bi trebalo da pozovete kapetana Kirka?

– Nema vremena. U poruci stoji da će nas napasti. Tako moćan brod može nas uništiti bez po muke – osim ako mi udarimo prvi.

Svetla na konzoli računara zloslutno su žmirkala. Sve je bilo spremno za napad. Mladi potporučnik se žurno preslišavao u sebi.

– Šta ovo znači? – začulo se oštro pitanje iz pravca turbo-lifta. – Molim da objasnite svoje postupke, Čehove!

– Kapetane, on je naredio da napadnemo klingonški brod – vikala je Uhura.

– Vratite se na svoja mesta! Ponavljam: vratite se na svoja mesta! *Enterprajs* neće napasti. Govori kapetan Kirk. Sva oružja u stanje pripravnosti drugog reda. Ponavljam: stanje pripravnosti drugog reda!

Kapetanovo lice je plamtelo od gneva. – Čehove, zar se

nismo ranije sporazumeli? Ovo se nije smelo dogoditi. Ako uspete da objasnite šta se dogodilo, možda vas neću izvesti pred preki sud.

– Uhura je uhvatila poruku sa klingonškog broda – mladićev glas je drhtao. Stajao je u stavu mirno i gledao u jednu tačku pred sobom. – Namerali su iznenadni napad. Želeo sam da spasem brod. – Čehov je sada nekontrolisano drhtao celim telom.

Sa dubokim uzdahom, Kirk se spustio u komandno sedište. Preletao je prstima po nevelikoj konzoli računara i pogledom proveravao sve jedinice na mostu. Sa drugim dubokim uzdahom, okrenuo se prema Čehovu.

– Bez obzira na sadržaj poruke, vaša dužnost je bila da obavestite mene. Vi ste najmlađi oficir u komandnom nizu. Mislio sam da ćete puno naučiti ako vam poverim komandu. Niste imali prava da donesete takvu odluku.

– Izvinite kapetane, kad mi je poverena komanda, poverena mi je dužnost kapetana broda. Time ste me ovlastili da delujem onako kako je najbolje za brod.

– U pravu je, kapetane. Prema Odredbi 7, paragraf 3...

– Prekinite, Spok. Poznajem pravila. Međutim, vi Čehov, vi ste prekoračili sve granice ovlašćenja.

– Razumem.

– Poručniče Uhura, da čujemo tu poruku koja nas umalo nije ubila – rekao je Kirk savlađujući bes. Video je da se mnogi od prisutnih slažu s Čehovim. Želeli su akciju. Znao je da ih

obuzdava i drži pod kontrolom njihove snažne porive. Čehov je zamalo oslobodio zver rata.

Spokovo lice je bilo bez izraza. Ponekad mu je zavideo.

— ... molimo dozvolu za napad — završila je Uhura sa prevodom.

— Poruka je nedvosmislena, zatražili su dozvolu za napad — rekao je Spok.

— Uhura, da li je poruka prošla kroz našu blokadu? — upitao je Kirk zanemariivši Spokovu upadicu.

— Nije, kapetane. Jedva je stigla do granice ovog solarnog sistema

— Hvala, poručniče Uhura. Jeste li to uzeli u obzir kada ste izdali naredbu za napad, potporučniče Čehov?

— Nisam, ali ja...

— Spok, molim analizu teksta i sadržaja poruke.

— Da... veoma interesantno... Prema sintezi, rekao bih da je nije poslao Kalan.

— Molim!? — uzviknuo je Kirk. — Pa poruka je sa njegovog broda, zar ne?

— Tačno je da poruka potiče sa *Terora*, ali je nije morao poslati Kalan. Njegova posada se svakodnevno pobunjuje. Verujem da je poruku poslao neko ko želi da se Kalana reši na ortodoksniji i manje nasilan način.

— Znači, — rekla je Uhura — neko od baze traži odobrenje za napad, i pri tom zaobilazi Kalana?

— Tako ja to tumačim, Uhura. Spok, da li se slažete?

— To je najverovatnije tumačenje. Čak bih dodao da znam o kome se radi: o Kislatu.

— Da, on je zaista veoma nezadovoljan — složio se Kirk. — Moj plan da ih zavadim donosi rezultate, a vi ste ga ugrozili, Čehove. Imate li šta da kažete u svoju odbranu?

— Ne, kapetane — mladić je ponovo prebledeo.

— Bićete u pritvoru u svojoj kabini dok vas ne pozovem. Možete ići.

Kirk je posmatrao naočitog mladića kako napušta most. Zazeblo ga je oko srca kad je pomislio kako su bili blizu novom međuzvezdanom ratu.

GLAVA SEDMA

Kapetanov dnevnik: zvezdano vreme 4738.0

Postupak potporučnika Čehova razmatraće stariji oficiri Enterprajsa. Ako se slože, izvešću ga pred preki sud — kada se vratimo u bazu. Ja ga razumem. Želeo je najbolje. Međutim, nije ispravno ocenio situaciju i skoro je izazvao novi sukob sa Imperijom iz koga ne bi bilo pobednika.

— Ovim je sazvana Komisija za saslušanja — zvanično je rekao Kirk. Sa tri udarca malim čekićem o zvono, na tradicionalan način, otvorio je saslušanje. — Da li je optuženi prisutan?

Čehov se ispravio u stavu mirno.

— Želite li pravnu pomoć?

— Braniću se sâm.

— Prihvata se.

Kirk je pogledao prisutne. Mekoj je bio ozbiljan. Skot zabrinut, kao i poručnik Paten iz Obezbeđenja. Spok nezainteresovan. Obratio se Čehovu.

— Potporučniče, optužba je ozbiljna. Formalnim poveravanjem komande, nije vam bilo dato pravo da odlučujete u izvanrednim okolnostima. Analizom je utvrđeno da ste pogrešno procenili situaciju i time neposredno ugrozili brod. Trebalo je da pozovete višeg oficira. To niste učinili. Ima li nekih olakšavajućih okolnosti koje bi ova Komisija trebalo da čuje?

— Nema, kapetane — odvažno je odgovorio Čehov. Znao je šta ga čeka: u najboljem slučaju udaljavanje iz Flote, u najgorem — progonstvo na pusti asteroid.

— Ja želim da iznesem olakšavajuću okolnost — progovorio je Spok.

Kirk ga je iznenađeno pogledao. — U redu, molim da se ova izjava snima i kasnije proceni na računaru.

— Snima se — začuo se ženski glas.

— Nedavno sam proveo nekoliko planetarnih rotacija na Alnatu II, pokušavajući da otkrijem negativno zračenje te planete — počeo je Spok. — Nisam uspeo da izvedem naučno dokazane zaključke, ali osećan da su određene činjenice tačne. To potvrđuju i empirijska posmatranja.

— On oseća? — rekao je Mekoj u pola glasa. — Čuj sad ovo. Dobro je da se izjava snima. Želim kopiju snimka.

Kirk ga je ućutkao pogledom.

— Nastavite, Spok, ali treba da imate u vidu da lična osećanja ne predstavljaju dokazni materijal.

— Razumem, kapetane. Iako nisam ustanovio postojanje zračenja, nedvosmisleno je izvesno da se posada *Enterprajsa*, a još više posada *Terora*, ponašaju atipično od kada se brodovi nalaze u orbiti Alnata II.

Iako razlozi nisu poznati, dejstvo ovog planetarnog sistema je sasvim uočljivo. Sa različitim uspehom, svaki član posade nastoji da zadovolji usko lične interese i potrebe. Kajl, koji je do sada bio besprekoran, napustio je dužnost da bi vajao. Skot je opsednut sinhronizacijom motora.

— Ali, Spok, vi ne znate šta govorite — uzviknuo je Skot. — Motori nisu u redu.

— Molim izveštaj računara o stanju motora — zatražio je Spok jednoličnim glasom.

— Motori trenutno rade kapacitetom sto sedam posto od nominalnog.

— Sedam posto iznad normalnog, Skote. Molim izveštaj o stanju pre izmena na motorima.

— Stepem iskorišćenja motora sto posto.

— Skot se oduvek izvanredno brinuo o motorima.

— Ali, trebalo je uraditi još više.

— Samo u vašoj glavi, Skote. No, vaše aktivnosti bile su relativno bezbedne. Doktor Mekoj izbegava robota — hirurga i druge savremene načine lečenja, i oslanja se na krajnje primitivne metode.

— Mašine su me izdale.

– Zaista, doktore? Zar su vas one zaista izdale, ili ste ih vi pokvarili zbog fanatičnog nepoverenja prema mašinama.

– Ima li ovo veze sa predmetom optužbe?

– Ima, kapetane. Čak ni ja nisam ostao imun na dejstvo nepoznate sile. Jedino su u Skotovom slučaju rezultati njenog delovanja doneli korist. Svi ostali nisu se ponašali u skladu sa dužnostima.

– Molim izveštaj o efikasnosti posade od kada je brod stigao u orbitu Alnata II.

– Efikasnost opala za devetnaest posto.

– Do sada smo bili na drugom mestu u Floti.

– Spok, želim da vas podsetim da članovi Komisije nisu na saslušanju, već potporučnik Čehov. Molim da budete kratki.

– Čehov je čovek, i, prema tome, podložan je dejstvu nepoznate sile. Kriv je, jer je bio previše savestan. Poruku je protumačio kao pretnju i reagovao u skladu s tim. U drugim okolnostima, on bi verovatno reagovao sa više odgovornosti. Po mom mišljenju, on ovog puta nije kriv.

Spok se spustio u svoje sedište.

– Molim da računar analizira izjavu.

– Nemoguće. Nema podataka. Izneta su samo lična zapažanja i razmišljanja.

– Ovo nije jednostavno kao što izgleda. Sklon sam da se složim sa Spokom. Kako Komisija glasa? Za preki sud, disciplinske mere na nivou komande broda, ili oslobađanje od optužbe?

– Oslobađa se – brzo je rekao Paten.

– Slažem se – potvrdio je Skot odmah posle njega.

Mekoj je klimnuo glavom u znak pristanka.

– U redu, Komisija je ustanovila: potporučnik Pavel Čehov nije kriv, iako je postupio suprotno interesima Ujedinjenih svetova i *Enterprajsa*. Smatra se da je njegovo ponašanje uslovljeno nepoznatom silom, čije je dejstvo uočeno kod posade... u veoma različitim oblicima. Komisija daje preporuku da svi pažljivije prate probleme sa kojima se brod suočio.

Kirk je ustao, podigao čekić i udario po zvonu.

– Komisija za saslušanja se raspušta.

U tom trenutku čuli su Uhurin glas: – Kapetane, Trelvon-da nas obaveštava da su Klingonci zarobili naše ljude na planeti.

– Svi na most! I vi, Čehove – naredio je Kirk i žurno izašao.

Oficiri su se vratili svojim jedinicama. Možda ih je Čehov i ugrozio, ali Klingonci su postupili baš kako je on predvideo.

Kirk se spustio u komandno sedište.

– Uhura, dajte mi vezu sa doktorom Trelvon-daom.

– Razumem.

Slika na ekranu je zaigrala, a zatim se izoštrila. U prvi mah video se samo slomljeni areal. Andorčevo lice bilo je nezdrave bledoplave boje.

– Kapetane Kirk, oni su se nasilno spustili. Zarobili su moje ljude. Oni su... oni su...

– Doktore, molim vas da mi kažete šta se tačno dogodilo. Da

li se vi trenutno nalazite u opasnosti? Prebacićemo vas na brod.

— Ne, ne. Zaključao sam se u baraku za komunikacije. Nisu me našli. Došli su ovamo sa svojim ogromnim rovokopačima. Prvo su zarobili vaše ljude.

— Kandra! — uzviknuo je Spok, koraknuvši prema ekranu. Lice mu je bilo uplašeno. Lomio je prste. Na čelu su mu izbile graške znoja. Ovakvo ponašanje nije bilo tipično za prvog oficira broda *Enterprajs*.

— Da li su ih povredili? — upitao je Kirk.

— Ne, mislim da nisu. Gonili su ih uperenim puškama. Svi zarobljenici su hodali. Nije bilo ozbiljnijih povreda. Kirk, morate ih zaustaviti.

— Smirite se doktore. Videću šta mogu da učinim. Ostanite u baraci i čekajte nas. Uhura će stalno biti u vezi sa vama. Ovaj razgovor se snima i biće poslat kao dokazni materijal Komandi Zvezdane flote. Svako kršenje Organijanskog mirovnog sporazuma biće u potpunosti dokumentovano.

— Kapetane, spustite me dole, molim vas.

— Spok, tamo ne možete ništa uraditi. Ovde ste korisniji, i za brod i za... Kandru.

Kirk je grickao usnu, razmišljajući šta da uradi.

— Poručniče Uhura, održavajte stalnu vezu sa planetom. Istovremeno me na drugom kanalu uključite na *Teror*. Želim da govorim sa Kalanom.

Uhura ga je brzo poslušala. Na ekranu se pojavilo Kalanovo lice. Cepteo je od gneva.

— Kirk, ovo znači rat.

— To bih i ja mogao da kažem — odgovorio je Kirk hladno. — Kidnapovanje moje posade, ugrožavanje miroljubivog istraživačkog tima, nelegalno prisvajanje poseda Ujedinjenih svetova...

— I, ništa — besneo je Kalan.

— Za sve je kriv Andorac.

— Kapetane Kalan, — rekao je Kirk tako tiho da je Klingonac morao da utiša sopstveni glas da bi ga čuo — hajde da se sastanemo i porazgovaramo.

— Neću doći na *Enterprajs*. Neću da me uhvati pirat poput tebe.

— Ni ja neću doći na *Teror*. Kako je Alnat II neutralna teritorija, predlažem da se nademo tamo, u pratnji najviše tri čoveka.

— U redu. Samo pazi, bez trikova. Ako samo nešto primetim, *Teror* će vas razneti.

— Dobro je — rekao je Kirk i pričvrstio laserski pištolj i komunikator za pojas. — Bićemo stalno u vezi, Spok. Neka se ceo sastanak snima.

— Svakako, Klingonci ne mogu da ometaju našu lasersku komunikacionu vezu.

— Dobro, preuzmite komandu, Spok. Jesu li ostali spremni?

Pogledao je Čehova i Mekoja. Doktor se nervozno premeštao s noge na nogu.

— Zar nema bezbednijeg načina, Džime? Možemo...

— Ulazi u transporter, Leonarde. Spok će nadgledati spuštanje.

— Toga se i plašim — rekao je sumorno i nevoljno stupio pod zrak transportera.

Kada su se našli na Alnatu II, Kirk je upozorio Čehova — Ovo je miroljubiva misija. Obuzdajte svoj ratoborni duh.

— Razumem! — rekao je potporučnik sa oklevanjem. Priko-
vao je pogled za malu grupu Klingonaca u podnožju pira-
mide.

— Kapetane Kalan, dobro-
došli na Alnat II — rekao je
Kirk veselo. Njegova ispružena
ruka ostala je da visi u vazduhu.

— Na meni je da pozdravim
vas. Ovo je sada naš posed. Pro-
glašavam planetu sastavnim
delom Imperije.

— Neće biti, — uzviknuo je
Kirk — mi smo prvi bili ovde!
Možda ne *Enterprajs*, ali vulk-
anska naučna ekspedicija.

— Gde su ti Vulkanci?

— Ubico. Ti si ih ubio. Za brod
moćan poput *Terora* to je bila
šala.

Kalan kao da se iznenadio
ovim izlivom gneva: — Mi
nismo ništa učinili. Vulkanci su
umrli u svemiru. Mi o tome ni-
šta ne znamo. Imperija zahteva
da objavimo naše pravo na pla-
netu. Nastanili smo se ovde,
prošlo je trideset planetarnih
rotacija, javno smo to oglasili —
sve je gotovo.

— Andorci su bili ovde pre
nas. To nas dovodi do sledećeg
pitanja: gde je doktor Trelvon
— da?

— Otkud bih znao gde je taj
podlac...

— Ovde sam. Stigli ste u pravi
čas Kirk! — javio se Andorac.

Kislat je potegao pištolj, ali je
Čehov bio brži. Obuhvatio je
Klingončevu šaku čeličnim stis-
kom i prisilio ga da ispusti
oružje.

— Doktore Trelvon-da, molim
vas da objasnite šta se desilo sa
vašim ljudima?

— Desilo se to da su ih ovi
ovde pod pretnjom pušaka odvu-
kli nekuda i ubili.

— Oni se nalaze u pritvoru,
jer su upali na naš posed — re-
kao je Kalan. — To će se i vama
dogoditi, ukoliko ne odete. Ova
planeta je naša.

— Stavljate nas pred složen
problem, Kalane — rekao je
Kirk, ubrzano razmišljajući o
pravima kolonizacije kojih se
sećao. — Ovde se radi o pogreš-
nom tumačenju dogovorenih
uslova kolonizacije.

Dok je Trelvon-da ovde, i dok
proučava arheološko nalazište,
koje ćete videti ako se samo
okrenete, planeta ne može biti
kolonizirana. Proverite to.

Kalanu se približio jedan od
njegovih savetnika i brzo mu
nešto šaputao na uvo. Po izrazu
Kalanovog lica Kirk je znao da
je dobio ovaj poen.

— Zahtevam da vidim svoju
posadu, koja je neopravdano
zatvorena. Biće dovoljno da se
vrate nezleđeni. Takođe zahte-
vam da pustite andorski tim.

— Oni su ušli u naš deo sve-
mira — oštro je primetio Kislat,
— ušli su u naš logor i počeli da
kopaju.

— — Doktore, da li je to
tačno?

— Moramo da stignemo do
grada pre njih. Vi mi niste dali
opremu. Ne mogu da gledam te
lude kako kopaju na mestu gde
je svod najtanji. Provaliće ga i
uništiti vrednost grada.

— Znači, vi ste ipak ušli u nji-
hov logor? — upitao je Kirk.

– Svakako. A ovi varvari su pohvatali i ubili moje ljude.

– Niko od zarobljenika nije mrtav. Zatvorili smo ih, jer su upali na našu teritoriju.

– Već smo konstatovali da ova teritorija ne pripada Imperiji – kruto je rekao Kirk. – Međutim, izgleda da ste u pravu kad tvrdite da su građani Ujedinjenih svetova upali u vaš logor.

– Pre nego što je Kalan uspeo da trijumfuje, Kirk je brzo nastavio: – Ali, vi ste zarobili građane Ujedinjenih svetova.

– Ali...

– Mislim da smo na istom. Vi vratite zarobljenike, a mi nećemo potezati ovo pitanje.

– Mislite da smo na istom? NISMO! To ne može biti. Mi ne smemo da izgubimo...

– Ništa vi ne gubite. Nemate šta da izgubite – istakao je Kirk.

– Ne slušajte stranca, kape-tane – vatreno je uzviknuo Kislat. – Naredite baražnu vatru sa Terora, pa da ih zbrisemo.

– Sumnjam da klingonškom komandantu iko treba da kaže kako da postupi – primetio je Mekoj, videvši kako Kalan reaguje na Kislatovu upadicu.

Kalan se okrenuo svom prvom oficiru i grubo naredio: – Smesta oslobodite zarobljenike!

– Razumem! – odgovorio je mladić veoma nezadovoljan.

– Ne smemo dozvoliti da se tako jednostavni nesporedumi pogrešno protumače – rekao je Kirk. – Treba da ustanovimo stalnu vezu da bismo sarađivali na obostranu korist.

– Sarađivali? – namrštio se Kalan. – Klingonci su jak i mo-

ćan narod. Svi ostali su slabići. Slistićemo vas.

– Kako god želite – rekao je Kirk umorno. – Nastavite sa radom, ali nešto dalje od grada. Da li vam odgovara onaj masiv pet kilometara severno odavde?

– Koliko? – upitao je Kalan sumnjičavo. Njegov drugi pomoćnik prišao je sa trikorde-rom u ruci. Proučavali su očitavanja na instrumentu.

– Pet kilometara, ili dalje, ako želite.

– Četiri, i ne sasvim severno, već prema onom vrhu. Tamo, ili nigde.

– Doktore Trelvon-da, imate li nešto protiv te lokacije za Klingonci i njihove mašine.

– Ne, samo neka nas ostave na miru.

– U redu! – uzviknuo je Kalan. – Ako ikog od vaših uhvatim na našoj teritoriji, ubiću ga bez upozorenja.

Klingonci su se žurno udaljili.

– Ovo je čudno – primetio je Mekoj – zašto su tako brzo pristali na naš predlog? Misliš li da znaju nešto što mi ne znamo?

– Ubeden sam u to. Čehove, šta ste vi opazili?

– Ništa, kapetane. Ono je lep planinski kraj, ali...

– Stvarno se pitam da li im odgovara.

– Možda imaju neke skrivene namere – rekao je Mekoj.

– U svakom slučaju, uopšte im nije stalo do arheološkog nalazišta.

– Možda traže izvor energije – javio se Čehov.

– Možda – rekao je Kirk, – ali sumnjam. Na području raza-

ranja postigli smo sve što se može postići. Reakcija materija-antimaterija omogućava potpuno uništenje i oslobađanje energije. Klingonci su pragmatični. Što god da su tražili, ovde to nisu našli.

– Imajući u vidu Andorčev entuzijazam, možda su samo želeli da mu napakoste, Džime.

– Ni to nije objašnjenje, Leonarde. Dovoljno bi bilo da raznesu planetu. Razgovaraću sa Spokom. Možda će nam on dati neko objašnjenje.

– Samo ako je logično – ubacio je Mekoj.

– Spok, – Kirk je uzeo komunikator – da li ste pratili susret?

– Jesam, kapetane. Takođe, napravio sam analizu koju je trebalo obaviti mnogo ranije. Teška oprema ukazuje da žele da pokrenu veliku masu.

– Kako pronicljivo – primetio je Mekoj, – još ćete nam reći da imaju miroljubive namere.

– Upravo to, doktore! Geološke analize planete bile su nepotpune. Nismo znali za ogromne zalihe topalina.

– Topalin! – uzviknuo je Čehov. – Topalin se koristi u sistemima za održavanje života. Zbog toga je vredan.

– Tačno potporučniče. Nama nije potreban, jer mi imamo rudnike na planetama Ril, Telir i Spika IX. To su ujedno i najveća nalazišta – rekao je Kirk. – Ujedinjenim svetovima topalin nije potreban.

– Da, ali Imperija, očigledno, nema dovoljno topalina – završio je Spok njegovu misao.

– To objašnjava njihovo ponašanje. Rudarska oprema se ne može lako prikriti. Koristili su arheološko nalazište kao paravan – rekao je Kirk. Udaljio se od svojih ljudi i posmatrao klingonški logor. Žurno su se spremali za odlazak. Više su nalikovali na mrave nego na razumna bića. U šta će se pretvoriti ovaj divan svet? Već je video na desetine takvih planeta. Izbušiće ga i iscrpsti. Atmosferu će zagaditi otpadnim gasovima, parama i prašinom. Mrsko mu je bilo i da razmišlja o tome. Zemlja je zamalo izbegla istu sudbinu.

– Proverio sam: područje koje ste im ponudili u zamenu za ovo – javio se Spok – mnogo je bogatije topalinom. Verovatno to ranije nisu primetili, jer su im instrumenti loši. Konfiguracija terena im je blokirala zrake aparata.

– Sada, kad ste otkrili topalin, da li ste došli i do nekih podataka o nepoznatoj sili koju ste pominjali ranije? – Kirk se ustručavao da pominje probleme sa posadom, jer je znao da klingonški uređaji nisu baš tako loši da ne bi zabeležili ovaj razgovor.

– Nisam, kapetane. Sada istražujem mogućnost poremećaja nervnih vlakana u desnoj hemisferi mozga...

– Što prouzrokuje poremećaje u pamćenju – dodao je Mekoj. – Ali to je neurohemijska promena koja nije povezana sa delovanjem bilo kakve sile.

– Treba ispitati svaku mogućnost, doktore, da bi analiza bila naučna.

— Pa šta ste ustanovili? —
prekjučio ga je Kirk.

— Pogleda da je doktor Mekoj
u pravu. Takva sila ne postoji.

— Toga sam se i plašio. Običi
ćemo planetu pre nego što se
vratimo.

— Kapetane, pogledajte —
uzviknuo je Čehov.

Kingonške mašine su, jedna
po jedna, propadale u zemlju
poput ogromnih insekata.

GLAVA OSMA

*Kapetanov dnevnik: zvezdano
vreme 4736.9*

Kingonci su rado pristali na
novu lokaciju za iskopavanja
topalna. Ali, njihov iznenadni
nestanak izazvao je pometnju.
Topovske baterije Terora zrače
plavičastom svetlošću, što
znači da su spremni na paljbu.
Naredio sam stanje borbene
pripravnosti. Plašim se da je
bitka neminovna.

— Ništa slično nisam video.
Kao da ih je zemlja progutala —
rekao je Mekoj.

— Misliš li da je sabotaza? —
upitao je Kirk Čehova. Potporuč-
nik je proveravao stanje trikor-
dera.

— Ne znam. Trikorder se
čudno ponaša. Sva očitavanja
su van skale. No, sada se vra-
ćaju. Ne razumem.

— Ni ja, potporučniče — odgo-
vorio je Kirk, zureći u jamu.

Pomalo mu se činilo da je to
osveta planete, iako je znao da
je smešno pripisivati joj takvu

moć. Ovaj svet nije bio živ. Je-
dini razumni stanovnici koji su
ga naseljavali nestali su hilja-
dama godina ranije.

— Probili su ga! — vikao je
Trelvon-da, trčeći prema njima
i živo gestikulirajući. — Probili
su ga! Sve su uništili!

— Spok, — rekao je Kirk u
komunikator — potvrdite ovo.
Zar su probili svod podzemnog
grada?

— Jesu, kapetane. Aparati
pokazuju da je tu već bila puko-
tina i da su je teške mašine
samo proširile. No, Klingonci su
živi.

— Ima li znakova nekog dru-
gog života?

— Nema, kapetane.

— Hvala, Spok. Mekoj, hajde
da vidimo da li smo im po-
trebni, pogotovu ti?

— Ja? Ja da krpim neke Klin-
gonce? To nije u kodeksu.

— Zar se nisi posvetio leče-
nju, bez obzira o kome se radi?
Potreban si im, Leonarde.

— Ali, oni su Klingonci.

— Oni su razumna bića, koja
su povredena. Ne mogu ti nare-
diti, ali te molim da im pomog-
neš.

Kirk je posmatrao doktorovu
unutrašnju borbu i trenutak od-
luke.

— U redu, Džime. Ali, ne oče-
kuj čuda. Njihova fiziologija je
zamršenija od Spokove.

Kirk se nasmešio i uputio
prema jami. Tamo su već bili
Trelvon-da i ostali. Naučnik je
učvrstio konopac za spuštanje
u jamu.

— Da li su Klingonci povre-
deni? — doktor Mekoj je sada
bio veoma profesionalan. —
Ovde nemam sav potreban pri-

bor, ali ćemo ga lako prebaciti na planetu.

– To neće biti potrebno – čuli su Kalanov leden glas. – Moji ljudi su dobro. Odlična oprema ih je zaštitila. Nekoliko preloma, i to je sve. Snaći ćemo se i bez vas.

– Samo izvolite – podsmešljivo je rekao Meko, opazajući da se Kalan nije ni potrudio da mu zahvali na ponuđenoj pomoći.

– Kako se to dogodilo? Zar niste imali podatke o ovom području?

– Naši instrumenti pokazivali su da se ovde nalaze čvrste stene. Zaista nam nije jasno...

– Za sve je kriv Andorac – ogorčeno je rekao Kislat. – Zato su se i šunjali po našem logoru. Postavili su bombe sa antimaterijom i detonirali ih u trenutku kada su ovuda prolazile naše mašine.

– To je stvarno interesantna teorija, poručniče Kislata, – rekao je Kirk suvo – ali, ona nema veze sa činjenicama. Doktor Trelvon-da je tvrdio da grad postoji otkad je stigao na planetu. Vi ste bili nepažljivi, i, eto, propali ste.

– Nemoguće. Sam sam uzimao seizmička očitavanja. Treba biti lud, pa ne videti šuplinu, ako ona postoji. To su učinili Andorci, i to je evidentno narušavanje mirovnog sporazuma, što znači – rat!

– Obuzdajte svog ratnog hušaka, kapetane Kalan – prokundao je Kirk, – njegove optužbe, svakako, nisu na mestu. On je pogrešio i sada hoće krivicu da svali na druge.

– Šta te navodi da tako misliš, Kirk?

– Pogledajte – pokazao je prema unutrašnjosti jame. Svetla jedne od mašina upalila su se tokom prevrtanja i osvetljavala podzemlje. Tamo se nalazio prekrasan grad. Građevine su bile ukrašene dijamantima. Vitki nosači i lukovi nosili su zgrade nemoguće konstrukcije. Dragulji su zračili unutar njom svetlošću, obasjavajući ulice koje kao da su bile od somota. Grad je bio zapanjujuće velik. Sve je bilo kao što je Trelvon-da predvideo.

– Kakvo bogatstvo? – prošaputao je Kislat. – Koristili su topalin kao osnovni materijal. Dijamanti u nosećim stubovima su savršeni. Ovo mora biti naše.

– Tačno – rekao je Kalan nešto glasnije. – I biće. Postaćemo slavni. Neka dođu radnici da počnemo sa kopanjem.

– Stanite – uzviknuo je Kirk – ovaj grad ima naučnu vrednost. Ništa neće nadoknaditi gubitak, ako ga uništimo pre nego što ga proučimo.

– To se nas ne tiče. Stanovnici grada su mrtvi. To znači da su slabići. Mi ne marimo za prošlost. Želimo slavu, osvajanja, pobe.

– Mi drukčije gledamo na život – rekao je Kirk oprezno. – Pogledajte kako radi Trelvon-da. On ne kopa, on proučava. Vi želite topalin. U redu, uzmite ga, ali grad ostavite nama.

– Prevariće vas, kapetane – siktao je Kislat – zna da nam je potreban topalin.

– Nije bilo teško prozreti vas. Ali, mi vas nećemo prevariti.

Nas interesuje samo planeta, ali neokrnjena. Ako je opljačkate, nećemo ništa saznati o njoj.

— Laže, kapetane! — Kislat je pokazao prema udaljenom delu jame. Tamo se odvijala nema borba između Andoraca i Kirkove posade, s jedne strane, i Klingonaca, s druge. Kislat je vešto izvukao pištolj i uperio ga u Kirka. U trenutku kada je pritisnuo obarač, Čehov ga je munjevito udario po ruci, a zatim onesvestio udarcem u bradu. Ubojiti zrak zario se u tlo. Sada je Čehov izvukao pištolj i uperio ga u Kalana.

— Da li da ga ubijem, kapetane?

— Zaboga, ne! Setite se incidenta na brodu. Ne smemo ga ponoviti. Mi smo miroljubivi.

— Ha! Recite to Kislatu! — uzviknuo je Kalan.

— Kislat je onemogućen u napadu na mene. No, kasnije ćemo o tome. Hajde da prekinemo tuču.

— Poručniče Avits, smesta prekinite borbu. Smesta! Ako treba, učinite nešto sa Andorcima, ali prekinite borbu.

Za kraće od minuta, Klingonci su okružili malu grupu predstavnika Ujedinjenih svetova, spremajući se da je bace u jamu.

— Oslobodite ih! Vratite se svojim dužnostima! Izvadite mašine iz jame — vikao je Kalan, a zatim se obratio Kirku: — A ti, ako samo nešto pokušaš, raznećemo vas paljbom sa Terora.

— Ne brinite, Kalane. Nećemo vas ometati, ali ostavite veći deo grada nedirnut.

Kalan se udaljio vojničkim korakom, ostavljajući onesvećenog Kislatu da leži na zemlji.

— Čehove, hajde da vidimo grad. Spok, spustite Kandru, Čehova i mene dole.

— Nikad nisam videla nešto slično — uzviknula je Kandra. Neverovatno! Pogledajte tu finu liniju. Zar je moguće izgraditi tako tanane oblike!

— Verovatno Trelvon-da zna da li ova divna arhitektura spada u neku kulturu, ali, čini mi se da je jedinstvena — uprkos iskustvu Kirk je bio skoro zaplašen tom lepotom.

Prišao je jednoj zgradi i prislonio šaku na zid. Telom je počelo da mu struji čudno osećanje zadovoljstva i smirenosti. To ga je zbunilo, i pomislio je kako treba da otrgne ruku od zida, ali kao da nije imao snage to da učini.

— Zar nije divno, kapetane?

— rekla je Kandra. — Kad sam bila mala, imala sam lutku koja je bila isto tako meka i prijatna za dodir.

— Hmmm... da, poručniče. Osećaj je zaista jedinstven — Kirk je nevoljno skinuo šaku sa zida. Pitao se kakvi su bili graditelji ovog čudnog sveta. U Ujedinjenim svetovima i mala količina ovog materijala imala je neprocenjivu vrednost, a oni su od njega sagradili grad.

— Dodirnite put, kapetane — uzviknula je Kandra uzbuđeno. Ona je klećala i prelazila šakama po putu. Sklopila je oči. Celo telo joj je drhtalo kao u groznici, ali po izrazu njenog lica Kirk je shvatio da je bila u ekstazi.

Čehov je rukom dodirnuo put.
– Kapetane, ovo je stvarno čulan osećaj. Ne mogu da ga opišem.

– Ni ja, potporučniče. Ovaj grad je nestvaran. Zašto bi neko sebi sagradio takav grad?

– Posvećen je zadovoljstvima tela – rekla je Kandra i dalje prevlaćći rukama po putu.

– Sumnjam. Zar bi se valjali po putu? A, možda to i nije put? Ne, Kandra, ovaj grad nije dobar. Nema osobine grada u kome se živelo. To je umetničko delo namenjeno izlaganju, a ne korišćenju.

– Ali, grad je davno napušten. Ne možemo očekivati da bude poput današnjih gradova. Ovo je arheološko nalazište koje će proslaviti doktora Trelvon-daa.

– Kao da je napravljen po doktorovoj narudžbi, – razmišljao je Kirk – ali grad je ogroman. Možete li da procenite koliko je velik, Čehove?

– Moj trikorder ne funkcioniše kapetane. Verovatno zbog zidova ovog grada.

– Ni moj trikorder opet ne radi – rekla je Kandra. – Čudno, nedavno sam ga proveravala.

– Opet? Kada se to ranije desilo?

– Kad sam se spustila na Alnat II. Trelvon-da je upravo počeo da izlaže svoju teoriju o postojanju podzemnog grada. Okrenula sam trikorder da proverim da li se Klingonci zaista nalaze na najtanjem delu svoda, i očitavanja su izašla van skale. Rastvorila sam trikorder, proverila ga i ponovo sastavila.

Tada je jasno pokazivao da grad postoji.

– Čudno. Gde je Trelvon-da? Trebalo bi da govorim s njim.

Kirk se uputio u unutrašnjost grada da nađe doktora.

Sa svakim korakom, umesto zamora, osećao je sve veću energiju. Dolazila je s površine puta i strujala kroz njegove noge koje su upadale u meki sofotasti materijal. Bio je sve odmorniji.

– A, Kirk, tu ste! Šta kažete na grad? Zar nisam predvideo sve detalje? – kreketao je Trelvon-da.

Kirk je klimnuo glavom! – Da, divan grad.

– Imate pravo, divan grad – nastavio je Trelvon-da. – Doneće mi slavu. Postaću najpoznatiji naučnik u galaksiji.

– Ima li u njemu nečeg što niste predvideli? – upitao je Kirk. – Veoma je čudan za grad pokopan pre toliko hiljada godina.

– To je bila napredna civilizacija. Grad je stvorio njihov genije. Piramida je ukazivala na njegovo postojanje. Jeste li opazili materijal od koga je napravljen? Jedinstven je u čitavoj galaksiji. Jedva čekam da ovamo dovedem svoje kolege. Biće zapanjeni.

Andorac je odlutao mrmljajući sebi u bradu, dok je njegov trikorder beležio sve informacije.

Kirk je odmahnuo glavom. Pokušaj da saznaš nešto od Andorca bio je ravan pokušaju da rukama obgrli svemir. Što se više trudio, manje je uspevao. Okrenuo se da potraži Kandru i Čehova.

— Poručniče, potporučniče, gde ste? — Zvuk se brzo gubio. Grad je upijao svaki zvuk. To ga je i činilo čudnim — odsustvo zvukova! Zvuci su bili svuda prisutni. Čak i u svemiru. Debeo plašt broda pucketao je u blizini nekog sunca, čuli su se koraci ljudi, otkucaji i zujanje računara. Ali, u ovom podzemnom gradu nije bilo zvukova.

— Avits! Čehove! Gde ste? Javite se?

Negde, skoro van vidokruga, zapazio je kretanju. Okrenuo se u tom pravcu. Sve je bilo mirno. Izvukao je pištolj i oprezno se uputio prema mestu na kome mu se učinilo da je nekog opazio. Nije našao nikog, ali je u vazduhu lebdeo karakterističan miris ustajalog vazduha.

— Klingonci — tiho je promrmljao, a zatim se srušilo nebo.

Teška prilika bacila se na njega. Kirk se, instiktivno sagnuo, pao na rame, uvukao glavu i otkotrljao se. Time je ublažio pad. Digao se sa zemlje gipko poput mačke, i pognut krenuo prema Klingoncu, koji se još nije oporavio od pada. Nije mu dozvolio da upotrebi oružje. Kratkim zrakom iz svog pištolja ošamutio je protivnika. Klingonac je ostao da leži na kolovozu.

Sjajni zrak energije okrznuo je Kirkovu kosu. Ponovo se pognuo da bi bio što manja meta. Mali laserski pištolj nije se mogao meriti sa snažnim zračnim puškama njegovih napadača.

— Kapetane, desno! — uzviknuo je Čehov.

Kirk se bacio na zemlju i zapucao. Onesvestio je još jednog Klingonca, ali bilo ih je više. Još

uvek su pucali na njega. Somota-sta površina puta bila je spaljena na nekoliko mesta, sa kojih se dizao gust crni dim. Kirk je to iskoristio da se pridruži Čehovu.

— Šta se desilo? — upitao je Kirk. — Ostavio sam vas na pet minuta, a vi odmah započinjete rat.

— Nismo mi počeli. Kandra je upravo uzimala jedan uzorak sa analizu kad su se pojavili Klingonci. Nismo reagovali na njihovo prisustvo, dok im Kislat nije naredio da nas ubiju.

— Kislat!

— Da, kapetane. Doneo je puške i podelio ih svojim ljudima. Pomenio je da neće više da sluša kukavicu, već će da uradi ono što treba.

— Opet se pobunio. Kalan će imati problema s njim, ako ga Kislat već nije ubio.

— Zar bi Klingonci sledili čoveka koji im je ubio kapetana? — začudio se Čehov.

— Bi. Oni vole borbu i sukobe. To je jedan od načina za napredovanje. U njihovim očima ubistvo služi na čast.

— Dobro da kod nas nije tako — rekao je Čehov, i brzo se sagnuo, jer se pucnjava nastavila.

— Ne možemo ovde dugo ostati. Ubrzo ćemo se naći u unakrsnoj vatri. Naše oružje je slabije. Razdvojićemo se. Ti sa Kandrom kreni prema onoj zelenoj zgradi, a ja ću prema onoj plavoj sa druge strane. Štitite me baražnom vatrom, kad stignete na svoj položaj. Spremni? SAD!

Kirk se oslonio na niski zid i počeo da puca kratkim rafalima od jedne sekunde. Klin-

gonci su bili prisiljeni da ostanu u zaklonu. Kada su Kandra i Čehov stigli do mesta koje je Kirk pokazao, otvorili su vatru. Kirk se, pognut, uputio na drugu stranu. Zraci su udarali svuda oko njega, ali on je leteo. Poslednjih nekoliko metara se sapleo, ali je uspeo. Bacio se potrbuške u zaklon. Sada su se Klingonci našli u unakrsnoj vatri. I pored nadmoćnijeg oružja, bili su nadmudreni.

Kirk je opazio da Kislat prestrojava ljude. To mu se nije sviđalo. Rešio je da ih istera iz njihovog skloništa, i da ih onesposobi jednog po jednog.

Podesio je svoj pištolj da deluje kao ručna bomba, i bacio ga prema Klingoncima. Eksplozija je osvetlila ceo grad. Klingonci su se razbelaži na sve strane. Avitsova i Čehov su uradili svoje.

Kirk se pomoću komunikatora obratio Čehovu: – Jeste li ih sve sredili?

Ne znam. Izbrojali smo devetoricu. Obično ih ima dvanaest u vodu, plus Kislat. To znači trinaest. Ostala su četvorica.

– Pokušaću da vam se pridružim.

Osmotrio je okolinu. Eksplozija njihovog pištolja napravila je veliku crnu rupu na ulici. Okolne zgrade su pocrnele. Razbacana tela Klingonaca bila su u oštrom neskladu sa gradom iz bajke. Ponovo se zamislio. Grad je bio bolje očuvan od bilo kog današnjeg grada. Odjednom je zapazio čudnu pojavu, od koje mu je zastao dah. Zidovi zgrada obnavljali su se sami od sebe. Za kraće od minuta sve je bilo

kao ranije. Čak je i rupa na putu počela da se popunjava.

– Ovo đavolje mesto je živo – promrmljao je.

Potrčao je u zaklon iza jedne zgrade, pa još jedne, i još jedne. Provirio je iza ugla i čekao. Sve je bilo mirno. Upravo se spremao da nastavi, kada je osetio miris. Miris ustajalog vazduha.

U deliću sekunde izbegao je da mu udarac kundakom raznese glavu. Osetio je oštar bol u ramenu, ali se nije osvrtao na to. Vešto je sapleo Klingonca, i udario ga laktom u stomak. Završnim udarcem u bradu izbacio ga je iz borbenih redova.

Kirk je uzeo Klingončevu pušku. Nije bio navikao na takvo oružje. Mogla je razneti pola grada. Odjednom je čuo šapat dva Klingonca. Okrenuo se i nasumce opalio. Oborio ih je obojicu.

– Bacite oružje! – upozorio ih je držeći ih na nišanu. Uzeo je komunikator. – Avits, Čehove, imam i poslednju dvojicu. Dodite ovamo!

No, Kirk je prevideo jednu stvar.

– Baci oružje, Kirk! Sačekaćemo još ono dvoje, pa ću vas ubiti.

Bio je to Kislat. Na njega je zaboravio.

– Možemo da se nagodimo, Kislata – Kirkova usta bila su suva. – Pustiću tvoje ljude.

– Za njih me nije briga. Ako ih ne ubiješ ti, ubiću ih ja.

Kirk je posmatrao Kislatove hladne oči. U njima je video smrt. Međutim, njihov izraz se odjednom promenio. Sada su odavale iznenađenje i nevericu.

Kislat se izduvao poput balona i ispustio pušku.

— Poručnik Kislat je prekoračio svoja ovlašćenja — Kalan je teško disao, ali je držao Kislata na nišanu.

— Drago mi je da tako mislite — rekao je Kirk, ali je pušku još uvek držao uperenu u Klingonce.

— Puška ti više nije potrebna, Kirk.

— I ovako je vaša.

— Ovaj napad nije bio opravdan. Sada će *moji* ljudi pokupiti *njegove* ljude, pa ćemo ih strogo kazniti.

— Pogubićete ih.

— Možda. A možda ću prvo ispitati Kislata. U tome ću doista uživati. Opet je pokušao da mi otme slavu i vlast. To zaista ne mogu dopustiti. Neko će me svakako naslediti, ali ne *on*, mali špijun koji misli da je bolji od mene.

Prišli su im Avitsova i Čehov. Kirk ih je rukom upozorio da spuste oružje.

— Hvala, kapetane Kalan, što ste mi spasli život.

— Nisam to učinio zbog tebe. Da nisam imao svoje razloge, ne bih ga sprečio.

— Spok, podignite nas na brod.

Kirk, Kandra i Čehov pretvorili su se u stubove energije i nestali sa Alnata II.

— Drago mi je da te vidim, Džime — rekao je Mekoj zabrinuto. — Tim mašinama ne treba verovati.

— I meni je drago, Leonarde, ali iz drugih razloga. Ovaj transporter je jedna od nekoliko stvari na koje se mogu osloniti.

— Pogledao je u Kajla i istovremeno se upitao koliko je ta njegova tvrdnja tačna. Kajl je vajao komad gline i nije mnogo pažnje posvećivao transporteru.

— Poručniče Kajl, da li ste na dužnosti? — upitao je Kirk blago.

— Jesam, kapetane — odgovorio je šef transportnog odeljenja, ne obraćajući mnogo pažnje na kapetana.

— Da li se sećate šta sam vam rekao? Šta će se desiti ako vas nađem da vajate dok ste na dužnosti?

— Ovaj, da... ali ne brinite, sve pažljivo nadzirem. — Sada vajam ovde. Zar nije lepo? — podigao je svoju skulpturu. — Ali, nešto nije u redu sa nosom. Šta mislite, da li da ga malo produžim?

— U redu je. Samo nastavite, Kajle. Da, Leonarde, drago mi je da transporter još ispravno radi. Hajdemo u oficirsku salu.

Tamo su ga već čekali svi viši oficiri, na čelu sa Spokom. Njegovo lice se vidno ukočilo kad je ugledao Kandru. Vulkanac se borio sa osećanjima.

— Dobrodošli na brod, kapetane.

— Hvala, Spok. Sedite gospodo!

Kirk je i dalje stajao i posmatrao ih. Bili su nezainteresovani i odsutni. Jedino se Skot nervozno vrteo. Verovatno je bio nestrpljiv da se vrati svojim motorima.

— Poručniče Avits, molim izveštaj o gradu — naredio je Kirk. Seo je na stolicu i odsutno slušao.

Kandra je tačno i koncizno iznela događaje. Obuhvatila je

sve, ne zaboravljajući nijednu pojedinost, jer je znala da i sitnice mogu biti veoma značajne.

— Hvala. Kao što ste čuli, doktor Trelvon-da otkrio je jedinstven grad. Spok, da li se već dešavalo nešto slično?

— Nije, kapetane. Međutim, doktor Trelvon-da je pre nekoliko godina objavio hipotezu o postojanju kulture koja je izgradila grad sličan ovom. Poneki detalji odstupaju, ali, u osnovi, sve se poklapa.

— Zar je sve to pomenuo? I samoobnavljanje, i čulnost i tišinu?

— Jeste, kapetane, sve to, osim dragulja. To su, verovatno, samo ornamenti. Dozvolite da citiram ono što je zabeleženo na triorderu...

Zgrade su konstruisane tako da dobro nose svoju masu. Sačinjene su od kenfildskog pieoelektričnog materijala koji je slab dok kroz njega ne prolazi električna energija, kada postaje jači od čelika, sve dok se električna energija ne isključi. To je davno poznato u našoj nauci...

— Prema tome, zgrade su pod stalnim električnim punjenjem? — upitao je Kirk zainteresovano.

— Grubo rečeno, da — odgovorio je Spok.

— Otkuda električna energija nakon toliko hiljada godina? Svaki generator bi se već pokvario.

— Ne znam, kapetane — priznao je Spok.

— To je možda ista sila koja deluje na nas?

— Možda, ali nije verovatno. Do sada nisam ništa otkrio. Kao da se energija stvara ni iz čega.

— Nemoguće, — primetio je Mekoj — ne možete dobiti nešto ni iz čega. To je jedan od zakona termodinamike.

— Nenaučno rečeno, ali u osnovi tačno, doktore.

— Prema tome, Spok, priznate da ne znate ništa o Alnatu II?

— To je već poznato, doktore. Ispitao sam Alnat II, i otkrio manje od doktora Trelvon-da. To što je on otkrio toliko mnogo pripisujem njegovoj genijalnosti.

— Verujete u čuda, Spok? Ipak je to samo sreća — oglasio se Kirk. Posmatrao je svoja dva prijatelja kako se nadmeću rečima. Znao je da bi trebalo da ih zaustavi, ali nije to učinio.

— Ne verujem ni u šta što se ne može eksperimentalno potvrditi. Neki aspekti nauke još uvek su pod znakom pitanja, ali moramo ih takvima prihvatiti, jer predstavljaju najjednostavnija rešenja. To su operativne teorije koje koristimo dok se ne ustanove ispravnije formulacije.

— Evo vam teme za razmišljanje, Spok. Ova, još uvek nepoznata sila deluje iz središta planete. Utiče na ljude, Andorce, Klingonce i Vulkance, ali na različit način zavisno od njihove fiziologije. Ljudi postaju mušičavi, Andorci opsednuti radom, Klingonci još agresivniji, a Vulkanci, — napravio je dramatičnu pauzu — Vulkanci umiru.

— Interesantno razmišljanje, doktore, ali šta je sa mnom? Ja

se dobro osećam. Nepoznata sila me nije ubila.

– To je zato što ste vi mešanac, Spok. Ne pripadate ni tamo, ni ovamo. Vi ste rezultat druženja konja i magarca.

– Dosta je bilo, Leonarde! – oštro je rekao Kirk. – Nismo ovde da vredamo Spoka. Treba zaista da pokušamo da odgonetnemo šta se desilo sa Vulkanima.

Mekoj je slegao ramenima. – Samo sam hteo da kažem da je Spoka spasla činjenica da je mešanac.

Kod Vulkanca je, opet, prorađila njegova ljudska priroda. Snažno je stisnuo šakama ivicu stola. Kirk se zapitao da li će na stolu ostati tragovi tog stiska. A zatim, snagom volje, Spok se opustio.

– Razmisliću o vašim primedbama, doktore Mekoj – rekao je Spok mirnim glasom. Samo je Kirk bio svestan koliko ga napora to stajalo.

– U redu gospodo, hajde da proverimo stanje u svim jedinicama – rekao je Kirk.

Sastanak je prekinuo signal za uzbunu.

– Pažnja, pažnja, Klingonci otvaraju vatru – čuli su glas preko interfona.

Kirk je osetio da mu se srce popelo u grlo. Potrčao je na komandni most.

GLAVA DEVETA

Kapetanov dnevnik: zvezdano vreme 4737 I.

Enterprajs je pretrpeo manja oštećenja usled klingonškog napada. Zaštitno polje odoleva. Topovi napunjeni, čekaju moj znak. Oklevam da uzvratim vatru. Mirovni sporazum se mora očuvati po svaku cenu. Rat bi opustošio mnoge planete. Klingonci moramo zaustaviti na miran način.

– Sulu, molim izveštaj o trenutnom stanju – naredio je Kirk uputivši se u komandno sedište. Nikad do sada nije mu se činilo tako visokim i udaljenim. Odluka o budućnosti ležala je isključivo na njemu. Ispravna odluka značila je život, pogrešna – smrt.

I rat.

– Klingonci pojačavaju napad, kapetane. Naredio sam da se održavaju što jača zaštitna polja, ali ona slabe.

– Stanje generatora?

– Proizvodimo maksimalnu energiju za zaštitna polja. Nivo zračenja brzo raste – obavestio ga je Skot preko interfona.

– Kakva je tvoja procena?

– Pri ovakvom opterećenju, nećemo izdržati duže od deset minuta.

Kirk je isključio interfon i zagledao se u ekran. Razljutila ga je slika *Terora* koji je i dalje pucao na njih. Želeo je da može da uzvрати i oproba snagu svog broda. No, znao je da *Enterprajs* nije jači. Njihova snaga ležala je u strategiji i vojnoj taktici.

– Kapetane, čekamo naredenje da otvorimo paljbu – opomenuo ga je Sulu nestrpljivo.

– Još ne, Sulu. Spok, šta je sa analizom njihovih laserskih zraka?

– Podešeni su na frekvenciju na kojoj je naše zaštitno polje najslabije.

– Možemo li da je promenimo i izdržimo još nekoliko minuta?

– Svakako, kapetane, ali sve je uzdalud. Isto tako, možemo odmah da isključimo polje – Spokov glas odavao je tugu zbog poraza. To je nagnalo Kirka da se okrene prema njemu.

– Spok, mi nismo samoubice.

– Ali, vi se upravo tako ponašate, kapetane – zavapio je Sulu. – Naredite paljbu. Možemo bar da umremo boreći se.

– Neka zažale trenutak kad su se okomili na nas – čuo se jedan glas. – Za njih laseri nisu dovoljno dobri. Trebalo bi da umru udišući vakuum – dodao je drugi.

– Tišina, – viknuo je Kirk crven u licu – neću da slušam žalopojke! Ja komandujem i odgovaram za brod! Samo ja. Je li jasno?

Ljudi su gundali.

– Sulu, preuzmite navigaciju. Čehove, odredite putanju oko planete, da izbegnemo njihovu vatru. Vi Sulu, odmah sledite taj kurs, i do đavola, skinite ruku sa okidača!

– Frekvencija zaštitnih polja – izmenjena, – izvestio je Spok – ali plašim se da je sve izgubljeno. Oni će se brzo prilagoditi novoj frekvenciji. Izgubljeni smo.

– Spok, potreban si mi. Zašto mi sada to činiš? Saberi se.

Kirk je ovog trenutka žalio za čovekom – robotom u koga se Spok ranije pretvarao.

– Kapetane, ne shvatate, – oči Vulkanca su se ispunile su-

zama – oni su strašno moćni. Unišće nas.

Odjeknuo je šamar.

Vulkanac je prineo ruku obrazu. Suze su mu tekle niz lice.

Odjeknuo je i drugi šamar.

– Razbesni se, Spok! Razbesni se, mrzi me i preti mi. Učini nešto. Stvarno si mi potreban.

Treći šamar je doneo rezultat.

Spok je uhvatio Kirka za ruku i procedio: – Tako mi svega, smrskaću ti ruku!

– Odlično, Spok! A sada se naljuti na njih. Ako već imaš osećaje, neka bar budu korisni, a ne samoubilački.

Spok je stisnuo usne u tanku crt, boreći se sa željom da iskali bes na Kirku. Zatim se na njega spustio veo čiste logike. Oslobodio je Kirkovu ruku i klimnuo glavom.

– Razumem, kapetane! – Vratio se svom računaru, marljivo ispitujući najbezbednije frekvencije.

Kirk je teško uzdahnuo. Imao je osećaj da se svi bune protiv njega. Svaki oficir je drukčije reagovao, ali svi su delili mišljenje da je sramno bežati pred Klingoncima.

– Poručniče Uhura, spojite me sa Terorom. Želim da govorim sa Kalanom.

– Razumem – rekla je crnkinja sa neodobravanjem.

Kirkove oči su lutale po komandnom mostu. Neposredna opasnost je bila izbegnuta. *Enterprise* je povećao brzinu, tako da se Alnat II našao između njega i *Terora*. Održavanje zaštitnog polja oslabilo je snagu

topova na *Enterprajsu*. Sve je imalo svoju cenu.

– Predaješ se, Kirk? – čuo je pitanje sa *Terora*, ali nije video sagovornika.

– Želim da vidim onog s kim razgovaram – rekao je Kirk.

Na ekranu se pojavila slika. Kirk se iznenađeno uspravio u sedištu.

– Da, Kirk, sada ja komandujem. Otarasio sam se onog slabica, Kalana. Hoćeš li se predati? To će biti moja velika pobjeda.

– Nisam imao nameru da se predam, Kislate. Naročito ne takvom žutokljuncu. Hoću da govorim sa Kalanom, ili nekim višim oficijom, a ne sa glupom kukavicom kao što si ti.

– Nazivaš me kukavicom – besneo je Kislata. Napadi na *Enterprajs* su se udvostručili. – Baciću te na kolena, pre nego što vas pretvorim u prah.

– Sulu, povećajte brzinu. Povećanje ugaonog momenta neutrališite veštačkom gravitacijom. – Kirk je osetio kako ga zanosi centrifugalna sila, ali je Sulu brzo poništio njeno dejstvo, vrativši brod na uobičajenu Zemljinu silu teže.

– Čehove, održavajte klingonški brod na horizontu. Tako ćemo biti na najvećoj udaljenosti, ali ćemo ih, istovremeno držati na oku. Inače bi mogli da nam priđu sa druge strane.

– Razumem – rekao je Čehov. Igra je počinjala da mu se sviđa.

– Svi neka ostanu u stanju borbene pripravnosti, ali ne preduzimajte ništa.

– Komande zaštitnog polja su povezane sa računarom.

Frekvencija se automatski podešava na najbezbedniju vrednost.

– Odlično, Spok, zabeležite te vrednosti. Mogu biti korisne za Zvezdanu flotu, ako kasnije dođe do sukoba sa Klingoncima. A, sada, treba da ubedimo Kislata da on, u stvari, ne želi da uništi *Enterprajs*.

– Taj problem nema pozitivnog rešenja, kapetane.

– Samo ako ga propustiš kroz računar, Spok. Kislatove slabosti ne mogu se analizirati pomoću mašine, a ja na to računam. Uzgred, ima li nekih novih podataka u vezi sa nepoznatom silom?

– Ne, kapetane. Naši instrumenti ne registruju nikakvu silu.

– Zato što ne gledate u prave instrumente, Spok. Uhura, dajte mi vezu sa *Terorom*. Požurite.

Na ekranu se opet pojavilo Kislatovo tamno lice.

– Predaješ li se sada, Kirk?

– Dosta mi je natezanja sa nižim oficirima. Daj mi nekog starijeg.

Posmatrao je kako raste Kislatov gnev. Spok je tiho primećio: – Nije mudro da ga toliko izazivate, kapetane. Njegov brod je jači i brži.

– Očitavam svoj instrument – obratio se Kirk Spoku, a zatim glasno nastavio: – Reci ljudima iz Odeljenja za čistoću da sklone smeće sa komandnog mosta.

– Ja ću te... Ja... – Kislata je udarao šakama po stolu. Gušio ga je bes.

– Dosadan si. Ako nećeš da se skloniš sa tog ekrana, hajde da se obračunamo na Alnatu II. Izazivam te na dvoboj. Dvoboj s

detetom mi neće služiti na čast, ali svejedno. Prihvataš li?

– Prihvatam! Biraj oružje! Za jedan sat na Alnatu II – Kislat je prekinuo vezu.

– Da li da ponovo uspostavim vezu, kapetane? – upitala je Uhura.

– Nema potrebe. Razumeli smo se. Sulu, molim izveštaj o trenutnom stanju.

– Teror je obustavio paljbu.

– Hvala, Sulu. Dovedite brod iznad andorskog logora. Treba da se pripremim za dvoboj. Spok, preuzmite komandu.

– Džime, ne budi lud. Kislat će te samleti.

– Nemaš visoko mišljenje o svom starom kapetanu, Leonarde. Ne brini, znam šta radim. Kislat se opet pobunio. Ako je Kalan živ, pružam mu šansu, a ako nije, za nas je bolje da se sretnem s njim na Alnatu II.

– Nije. Možeš poginuti. On je vičan borbi. Ne možeš se nadmetati s njim u dvoboju.

– Moram pokušati, ako želim da održimo svoj položaj u ovom sistemu. Teror je moćan brod. Da smo uzvratili paljbu, razneo bi nas.

– To su i pokušali. Mani se praznih teorija. Počinješ da govoriš kao Spok.

– Kako to mislite, doktore? – javio se Vulkanac. Opet je bio u emotivnoj fazi.

– Spok, da li je sve spremno?

– Jeste, kapetane. Trebalo bi da vas pokrivamo laserskim topovima? U slučaju izdaje, zbrisćemo njihov logor.

– Ne, Spok. Ovo je dvoboj. Možda Komandi Flote i neće biti po volji, ali dvoboji nisu za-

branjeni. Ako uspem, spriječicu rat. Ako ne uspem, vi još uvek možete da se borite.

– Ali Džime, bez tebe smo kutija šrafova. Ti nas objedinjavaš.

Kirk se nervozno nasmejavao: – Precenjuješ moju ulogu, Leonarde. *Enterprajs* je još uvek najbolji brod u floti. Ja sam počašćen što sam njegov kapetan. Nije obrnuto. Ponekad mislim da je mir prerušen rat. Dužnost mi je da vas izvedem iz ove situacije.

– Kapetane, vi kao da znate nešto što mi ne znamo. Jeste li otkrili nepoznatu silu?

– Moglo bi se reći da sam pristupio problemu s druge strane. Umesto da pokušavam da ustanovim njenu prirodu, ja sam pokušao da je iskoristim. Nadam se da sam u pravu. Jeste li obavestili Trelvon-daa da stižem?

– Nije zainteresovan. Sav se posvetio gradu.

– Pa, dobro. Vreme je da krenem. – Kirk je sada osećao tremu. – Vi znate šta treba da radite? Pridržavajte se naredenja do poslednjeg slova. Da li ste razumeli?

Spok i Mekoj su potvrdno klimnuli glavama.

– U redu, spustite me

Izašao je iz transporterskog zraka pognut, sa pištoljem u rukama. Čulo se samo zavijanje vetra. Tiho je upitao preko komunikatora: – Kirk zove *Enterprajs*. Ne vidim nikog. Šta pokazuje senzor za otkrivanje života?

– Klingonac je u gradu. Spustio se nekoliko minuta pre vas – odgovorio je Spok.

– Spustiću se i ja dole pomoću konopca.

Čim se spustio, pomoću trikordera je lako ustanovio gde se nalazio Kislat. Čučao je iza jednog niskog zida, u zasedi. Ovo nije trebalo da bude dvoboj, već smaknuće, ukoliko bi to Kirk dozvolio.

U tom trenutku, na scenu je stupio i faktor na koga je Kirk računao. Kalan je bio živ. Tiho se kretao kroz grad sa pištoljem u ruci. Kirk je znao da pažljivim manevrisanjem može Klingonce da suprotstavi jednog drugome. Povio se, i krenuo niz ulicu. Bilo mu je poznato mesto na kome se skrivao Kislat, kao i put kojim se kretao Kalan, što mu je znatno olakšavalo napredovanje.

Kirk je stigao do jedne raskrsnice, koja mu se učinila pogodnom za njegov naum. Legao je iza ugla jedne zgrade i nanišanio na mesto gde je trebalo da se pojavi Kalanova glava. Opalio je čim ga je ugledao. Kalan se odmah povukao i potrčao na drugu stranu. Kirk je požurio prečicom i pripremio drugu zamku. Znao je da mu se Kalan prikrada.

– Kislate, razneću ti utrobu – vikao je Kalan ljutito. Kirk je čekao. – Čuješ li me, Kislate?

Kirk je opalio, tek toliko da zaposli Kalana. Ali, ovoga puta nije se povukao. Dugo je proučavao psihologiju Klingonaca, i prilično je dobro shvatao kako razmišljaju i reaguju. Kalan je govorio glasno da zavora protivnika, a zatim je tiho kružio oko tog mesta, uveren da će se protivnik povući. Odavali su ga tek jedva čujni zvuci.

Kirk se vratio na predašnje mesto, i nastavio prema Kislatu. Ovo ga je zabavljalo. Po prvi put, nakon nekoliko meseci, osetio je da ponovo živi. Svidalo mu se da bude vojnik. Za to je obučavan.

Pritajio se u jednim vratima. Opet je čuo Kalana: – Kislate, pionu nečasnih budala, izadi na megdan! Pogledaj me u oči!

Kirk je jedan zrak iz svog pištolja uputio iznad Kislatove glave. Ovaj je pomislio da ga je protivnik otkrio i istrčao je iz svog skloništa žestoko pucajući iz zračne puške. Kalan je istrčao na ulicu i počeo da puca na Kislatu. Konačno ga je i pogodio. Kislat se zaneo. Opazivši ovo, Kirk je stupio u dejstvo. Pošao je prema njima, pripijen uza zid zgrade iza koje se krio. Električno polje je počelo da deluje, uljuljkivalo ga je i smirivalo. Za trenutak je zaboravio šta se dešava, ali se brzo odvojio od zgrade. Na malom trgu, Kislat i Kalan stajali su jedan naspram drugog i gledali se netremice, nišaneći jedan drugom u stomak.

– Pa, ti nisi Kirk – konačno je rekao Kislat. – Je ili te on poslao da me ubiješ?

– Ne treba meni niko, pogotovu ne neki slabić iz Ujedinjenih svetova. Sam delim pravdu.

Kirk je opazio da se Kislat sprema da puca, pa je prema njemu uputio kratak zrak iz svog pištolja. Kislat se iznenađeno trgao i pri tom opalio iz puške. Zrak je promašio cilj, ali ne u potpunosti. Kalan je uzviknuo i pao na tle.

Kirk je potrčao prema Kislatu i uverio se da nije proma-

šio. Prvi oficir *Terora* ležao je onesvešćen. Zatim se okrenuo Kalanu. On se previjao od bolova. S desne strane grudnog koša zjapila je velika rana.

– Ti si ovo učinio, Kirk! Prevario si nas obojicu.

– Sami ste to učinili. Izazvao sam Kislata na dvoboj, ne znajući da li si ti živ. Kada sam video da jesi, iskoristio sam to da spasem *Enterprajs*.

– A, tvoj prokleti brod. Ali razumem te.

Kalan je teško disao. Lice mu se izobličilo od bola dok je gledao Kirka u oči. Njih dvojica su se razumeli. Imali su jednake dužnosti.

– Pomoćiću ti – rekao je Kirk. – Kirk zove *Enterprajs*. Spustite Mekoja. Jedan od Klingonaca je ranjen.

– Nisu mi potrebni tvoji mesari.

– I moji ljudi tako misle o vama – rekao je Kirk dobroćudno. – Opusti se. Biće ti dobro. Zrak je spalio ranu, pa nećeš iskrvariti.

– Šok, – promrmlja Kalan – nastupa šok. Moram ga ubiti pre toga.

– Koga, Kislata?

– Naravno, budalo. Nama-mio me je u grad. Zbog njega sam izgubio komandu nad brodom. On mora umreti. Odvuci me tamo da ga udavim svojim rukama.

– Nemaš više snage – nastojao je Kirk da dobije u vremenu.

– Onda ću mu pucati u srce dok ne umre.

Kirk se divio njegovoj volji. I pored razdirućeg bola, Kalan se santimetar po santimetar vukao prema svom neprijatelju.

Kislat je počeo da se miče. Dejstvo Kirkovog hica prestalo je da deluje.

– Ubij ga! Ubij ga! – vikao je Kalan. – Obećaj da ćeš ga ubiti ako umrem pre nego što stignem do njega.

Kirk je nanišanio i ponovo onesvestio Kislata. Kalan je pomislio da je njegov prvi oficir mrtav.

– Hvala ti. Sada mogu mirno da se pridružim svojim precima – sa osmehom je klonuo na somotasti kolovoz.

Uskoro je stigao Mekoju.

– Džime, ja sam doktor, nisam veterinar – ljutio se Mekoju. – Kako da zakrpi nekog ko ovako izgleda?

– Bio sam ubeden da ti možeš sve, Leonarde. Poljuljaćeš moje poverenje u tebe. Drugi put ću pozvati Mebengu.

– Drugi put ću se ja potruditi da te virusi živog pojedu. Šta očekuješ da uradim?

– Zakrpi ga da možemo da ga vratimo na *Teror*.

– Autopsija bi bila prikladnija. Pogledaj životne funkcije. Disanje, skoro na nuli. Otkucaji srca, slabi. Metabolizam, loš.

– Uradi što možeš, doktore.

– Sestro, instrumente.

– Koje, doktore? – upitala je sestra slatkim glasom. – Hoćete li raditi mašinama, ili rukama?

– Za ime sveta! Zar ne vidite da bi i najmanja greška bila kobna. Donesite kompjuterizovane instrumente.

Doktor je iznad pacijenta uspostavio sterilno polje, a zatim je svojim snažnim i veštima prstima učinio da životne funkcije živnu.

– Jak, je Džime. Možda ćemo nešto i postići. Sestro, ubrizgajte mu deset kubika ACTH i pratite kortizom. Ako ne poraste, dajte mu najveću dozu kodrazina.

– Razumem, doktore.

Kirk je posmatrao kako Mekoj operiše Klingonca. Odbacio je sve predrasude prema mašinama. Zadubljen u rad, nije ni primetio tu promenu na sebi. Kirk je lakše disao, kada je video da će Kalan živeti.

– Doktore, moram što pre da razgovaram s njim. Na *Teroru* još ne znaju da držimo i Kalana i Kislata. Nećemo moći dugo da čuvamo tajnu.

– Evo, žurim, žurim. Upravo zatvaram ranu. Sestro, molim plastikožu. Koža oko rane je izgorela. Nadam se da je neće odbaciti zbog različite fiziologije.

Mekoj je preciznim laserom načinio sitne otvore na koži oko rane, i u njih utisnuo plastikožu. Ubrzo je rana bila zatvorena. Samo je bledilo Kalanovog lica ukazivalo na ozbiljnost povrede.

– Ne bi trebalo da ga uznemiravaš još četrdeset i osam sati, ali znam da me nećeš poslušati. Pet kubika bendžisidrina, sa nešto trioksida, pomoći će mu da diše. Nemoj ga zamarati duže od pet minuta.

– Bljuvaće vatru kad se probudi, Leonarde.

Tako je i bilo.

– Kojim pravom si me doveo na svoj brod?

– Sada žalim što sam uspeo da ga sredim – rekao je Mekoj. Mogao sam njegove organe dati Međuzvezdanom medicinskom udruženju. Čudniji su od Spokovih. Kirk ga je ljutito pogledao,

pa se obratio Kalanu: – Biće ti dobro, bar dok te ne prebacimo na brigu vašim lekarima.

– Zaista sam dirnut.

– Imamo zajedničkih briga, Kalane.

Klingonac se zagledao u Kirka: – Zašto nisi uzvratio vatru? Ja bih se borio.

– Mi se ne damo lako isprovocirati – Kirk je zanemario prezrivi ton Kalanovog pitanja.

– Dogod je Mirovni sporazum na snazi, mi nismo neprijatelji. Trebalo bi to da razumete. *Mi nismo neprijatelji.*

– Na ovoj planeti sukobljavaju nam se interesi. Svi želimo topalin, ali mi ćemo ga imati.

– Nama on ne treba. Razlog našeg prisustva na ovoj planeti jeste da zaštitimo građane Ujedinjenih svetova.

– Ha!

– Vulkanci su umrli. Njih sedamdeset sedmoro. Ujedinjeni svetovi moraju da objasne njihovu smrt.

– Mi to nismo učinili, i ne znamo ništa o tome.

– Prinuden sam da ti verujem. Andorci govore tome u prilog. Ne znamo kakvo je oružje upotrebljeno.

– Da mi imamo takvo oružje, već bismo ga davno upotrebili.

– Da, znam, – uzdahnuo je Kirk – ali nećemo se prepirati. Ne verujem da ste ubili Vulkance. Od tog događaja ponašate se manje miroljubivo, ali to mogu pripisati Kislatu. Tako ću i izvestiti Komandu Zvezdane flote.

– Zašto to činiš? Mogao si nas sve pobiti, a ti okrivljuješ samog sebe. Imaš sve razloge za pravedan rat. Iskoristi ih.

– Ni jedan rat nije pravedan, Kalane. Mi se borimo samo u samoodbrani. Nama je dovoljno da samo jedan građanin Ujedinjenih svetova bude ugrožen, pa da stupimo u rat, ali razlozi treba zaista da budu jaki.

– Slabići.

– Misliš? Imamo različite filozofije, ciljeve i načine kako da ih ostvarimo. Ali, to ne znači da treba da budemo protivnici. Za sve nas bolje je da pregovaramo nego da poginemo.

Kalan je prezrivo frknuo: – Pusti me da govorim sa svojim brodom. Hoću što pre da se vratim na njega, inače će mi tvoje misli zatrovati dušu. Na Kirkov znak, Mekoju je Klingoncu ubrizgao sedativ u ruku. Kalanovo lice se opustilo, i on je zaspao.

– Liči na usnulog lovačkog psa, zar ne? – primetio je Mekoju. – Od sedativa će spavati najmanje osam sati.

– Dobro je. Tako ćemo dobiti na vremenu.

Kirk je napustio stacionar zadubljen u misli o tome šta da preduzme nakon ovoga.

GLAVA DESETA

Kapetanov dnevnik: zvezdano vreme 4738.3

Klingonski stražari se nalaze na *Enterprajsu*. Njihovi lekari se dvoume da li da Kalana ostave na »neprijateljskom brodu«, ili da ga prebace na *Teror*, što bi ga ubilo. Izgleda da je pobedila potreba da zadrže svog komandanta. Post-

avili su straže koje veoma smetaju doktoru Mekoju. On je uložio zvanični prigovor zbog invazije na njegovu teritoriju. Kalan se brzo oporavlja. Uskoro će moći da se vrati na svoj brod, ali pre toga treba da završimo pregovore o miroljubivom zaposedanju i saradnji na Alnatu II.

Kirk je u pratnji Spoka i Čehova ušao u stacionar. Prošli su pored klingonske straže ne osvrnuvši se.

– Vidim da se oporavljate, Kalane – rekao je Kirk zvanično. Spok i Čehov stajali su jedan korak iza Kirka, s njegove desne i leve strane. Morali su se pridržavati ovakvih formalnosti zbog Klingonaca. Ako ga Kala bude smatrao slabićem, neće pristati na kompromise. Kirk je morao da zadrži formu miroljubive superiornosti, i »počasna pratnja« bila je deo takve slike.

– Uskoro ću napustiti ovaj ja dan brod. Doktori smatraju da ću imati bolju negu na *Teroru*.

– Besumnje. Ali, morate priznati da ovde imamo dobar medicinski centar. Imamo vrhunsku opremu i stručnjake.

Kalanovo lice je odavalo poštovanje i zavist. Zna da će proći još izvesno vreme pre nego što se sasvim oporavi. Da je bio zdrav, svoja osećanja prikrio bi uvredama. Kirk je ocenio da je sazrelo vreme da ubrza pregovore.

– Pošto se vraćate na svoj brod, trebalo bi da okončamo pregovore o Alnatu II.

– Nema tu više šta da se pregovara. Mi tražimo koncesiju

na topalin. Na sva nalazišta topalina.

— Kao i na sve ostale minerale? — upitao je Spok blago. — Ovo je netaknuta planeta. Može se koristiti u različite svrhe. Njeni raniji stanovnici nisu je iscrpili. Veoma je bogata.

— Nisu mi potrebne tvoje analize, Vulkanče. Znam šta se nalazi na planeti i Imperija polaže pravo na nju.

— Imate li nešto protiv, ako mi nastavimo da ispitujemo grad? Arheološka ispitivanja vas neće ometati.

— Ne interesuju nas kosti, niti arheološki ostaci — odgovorio je Kalan prezrivo. — Potrebno nam je topalin radi sistema za održavanje života. — Kirk je slegao ramenima kao da je razgovor završen. — Kada se vratim na Teron — ostavio je Kalan — očekujem da će poći i Kislat.

— Kislat? — upitao je Kirk tobože iznenađeno. — To ne dolazi u obzir. On je napao brod Ujedinjenih svetova na miroljubivoj misiji. Mi ga moramo zadržati kao krivca i zločinca, ako ne želite da okrivimo celu Imperiju.

— On je ološ, — složio se Kalan — ali naš ološ. Mi ćemo se obračunati s njim.

— Nećete mnogo postići, kape-tane — rekao je Spok ljutito — on je otvorio vatru na *Enterprajs* i pokušao da ubije našeg kapetana. Ne možemo dozvoliti da se vrati na svoju planetu nekažnjeno. Pravda mora biti zadovoljena.

— Pravda će biti zadovoljena — uzvratio je Kalan hladno. — Ti, Vulkanče, kao da ne znaš

kako mi kažnjavamo krivce. Da nisi kukavica, bio bi dobar Klingonac. Kislat se ogrešio o Imperiju. Ostale optužbe nisu važne. Kada mi kažnjavamo, onda kažnjavamo.

— Ostale optužbe nisu nevažne — umešao se Kirk. — Kislat je u našim rukama, i biće mu suđeno u Bazi šest na osnovu materijala koji smo snimili. Verovatno će biti osuđen na doživotno progonstvo na pusti asteroid.

— Na pusti asteroid? I to je sve? Kislat je podanik Imperije. Kaznite ga dostojnom kaznom. Nemojte ga ostaviti da luta poput životinje. Smrt treba da bude bolna, jer treba da plati svoje grehe, ali časna.

Kirk je prikrio osmeh. Ovo je bilo prvi put da je Klingonac bio šokiran. Slomila se njegova fasada nadmoćnosti. Razlike između njihova dva sveta bile su nepremostive. Morao je da pobedi Klingonca oslanjajući se na klingonšku psihologiju. Diplomacija se, uostalom, i sastojala u tome da se najgore stavi kažu na najlepší način.

— I mi imamo svoje zakone. Na primer, krađa artefakata sa arheološkog nalazišta smatra se teškim zločinom.

Čehov je blago gurnuo Kirka u lakat, ali ga je ovaj učutkao neprimetnim pokretom ruke. Kalan je prebledео. Još jedan znak da nije predravio.

— Šta hoćeš time da kažeš?

— Trevlon-da mi kaže da su iz piramide ukradeni neki artefakti pre nego što je on ušao u nju. Kaže da to nisu učinili Vulkan-ci, iako su bili u piramidi pre vas.

– Ma, hajde, Kalane, obojica to znamo. Kamičci nama ne znače ništa, ali za naučnika predstavljaju veliku vrednost. Ja, na primer, ne mogu da poverujem da je neki kamen vredniji od koncesije na topalin, ili izručenje nekog oficira koji je optužen za teške zločine i izdaju.

– Ucenjuješ me, Kirk. Na to ne mogu pristati.

– Glupost, kako bih te ja mogao ucenjivati, osim ako ukradeni artefakti nisu na *Teroru*?

– Možda ih klingonški arheolozi samo proučavaju – ubacio je Spok. – Razmena iskustava možda će biti visoko ocenjena u diplomatskim krugovima.

– Da, Spok, to je lako moguće. Ubeden sam da će ih oni rado vratiti kad završe ispitivanja – dodao je Kirk.

Kalan je bio pred velikom dilemom. Želeo je Kislata. To bi bila velika politička pobeda. Ali, da bi dobio Kislata morao je da prizna da je ukrao artefakte. Kirk i Spok su ponudili kompromis i to je trebalo pametno iskoristiti.

– Da – rekao je Kalan polako – moji naučnici ispituju dragulj. Nakon obilaska piramide, uočili su da je to jedina vredna stvar.

– Znači, nisu nameravali da ga zadrže? – upitao je Kirk. Tek sada je saznao šta je nestalo iz piramide.

– Naravno da nisu. Kakve koristi mi imamo od njega?

Kalanove crte odavale su patnju, ne zbog fizičkog bola, već zbog poniženja što je morao da se prikloni bićima koje je smatrao nižim od sebe.

– Mislim da kamen možemo doneti na *Enterprajs* u isto vreme kada se Kislat bude vraćao na *Teror* – rekao je Mekoj.

– Mislim da tu neće biti problema. Šta vi mislite, Spok?

– Mislim da će sve biti u redu.

– U redu, Spok, pobrinite se oko toga. Doktore Mekoj, da li pacijent može da se transportuje?

– Što se mene tiče i u središte sunca.

– Naša osećanja su uzajamna – obratio mu se Kalan.

– Srećan put, kapetane Kalan, doći ću da vas ispratim.

Nešto kasnije svi Klingonci su bili kod transportera. Kalan sa pratnjom, i Kislat koga je doveo Spok. Kislat je stajao nepomično i netremice gledao u jednu tačku. Nije pokazao da primećuje prisustvo ostalih.

– Prvo dragulj, Kalane – rekao je Kirk. – Tek onda ćeš dobiti svoju robu.

Kislat se trgao kada su ga nazivali »robom«. Pod maskom hrabrosti, krio se strah od kazne. Trebalo mu je odati priznanje da to nije pokazao.

Kalan je uzeo svoj komunikator i brzo izdavao naredjenja, a potom se obratio Kirku: – Vaš inženjer ima koordinate. Možete prebaciti dragulj.

Na Kirkov znak, Kajl je uključio transporter, na čijem se disku ubrzo obrazovao savršen dragi kamen zelene boje. Nekoliko dugih sekundi Kirk ga je posmatrao sa strahopoštovanjem. Istovremeno je pozeleo da se smeje, da plače i da ...stvara. Kamen je podsticao nešto duboko u njemu.

– Doktor Trelvon-da će biti veoma zadovoljan. Nadam se da su vaši naučnici završili proučavanja.

– Za neko vreme – odgovorio je Kalan nervozno. – Čuvao sam ga u svom sefu.

– Razumem, kapetane. A sada, gospodo, ako ste spremni, poručnik Kajl će vas prebaciti na Teror.

Klingonci su pomogli Kalanu da se uspravi. Lice mu se iskri- vilo od bola, ali nije pustio ni glasa. Postavili su ga u jednu od ćelija transportera, i on je uspeo da se održi na nogama bez ičije pomoći. Kislat je umar- širao u drugu ćeliju.

– Neka se svi poduhvati završe ovako uspešno, Kalane.

– Neka smrt bude brza, Kirk.

Bio je to kraj jednog dugog i napornog dana.

– Neka se niko ne približava dragom kamenu – naredio je Kirk. – Pomerajte ga pomoću antigravitacionih zraka. Ka- men je opasan.

– Razumem, kapetane – re- kao je Čehov, obilazeći okolo, kao da će ga dragulj ujesti. – Gde ćemo ga smestiti.

– Stavite ga u kutiju od rodi- nijuma.

– Zašto u kutiju od rodini- juma, kapetane? – upitao je Spok. – Kristal je veoma zanim- ljav ali dovoljna je obična po- suda sa izolacijom od antimate- rije.

– Grešite, Spok, ali, recite mi, šta trikorder kaže o njemu.

– Vrlo neobičan kristal – Spok je podigao jednu obrvu. – Zelena boja, naravno, dolazi od nikla. Osnovu čini kvazior- ganska materija, ni živa, ni mrtva. To bi trebalo proučiti.

– Da li je kristal živ?

– Ne više od nekog drugog kristala. Ako ga stavite u zasi- ćeni rastvor atoma njegove strukture, uvećaće se. Međutim, ovaj kamen ima još neke oso- bine koje me podsećaju na oso- bine virusa.

– Virus, Spok? – Meko- j je ušao u prostoriju. – Ovo nije virus.

– Rekao sam »osobine vi- rusa«, doktore, a ne strukturu virusa. Na primer, kamen živi bez mehanizma reprodukcije.

– Da li treba da zarazi drugu ćeliju da bi se reprodukovao?

– Ne znam, doktore. Ne bih znao koja bi ćelija sadržavala tako veliku česticu. S druge strane, i pored osobina kvazi- žive materije, kamen ima oso- bine karakteristične za kristale ortorombijske strukture. Ver- ovatno ima simetrične ele- mente Pmna ili PmmZ. To tek treba da ispitamo.

– Zar vas ne interesuje šta je to u stvari?

– Zaista me interesuje, dok- tore, više nego što primećujete.

– Nisam mislio na strukturu, već na značaj.

– Nisam ni to zanemario.

– Dosta vas dvojica – opome- nuo ih je Kirk. – Treba da ga ispitamo što detaljnije. Izradite profil unutrašnje energije, Spok.

– Džime, isti si kao on! Otkud kamenu unutrašnja energija?

Meko- j se udaljio, podigavši ruke s neodobravanjem.

– Doktorovi emocionalni ispadi su, zaista, neobjašnjivi – primetio je Spok.

– Pa, i nisu. Ali, o tome ćemo kasnije. Sada vas molim da se zadržite u svojoj logičnoj fazi.

– Unutrašnja energija van skale – izvestio je Spok. – Međutim, trikorder je ispravan.

– Da li vam se nešto slično desilo i kad ste se spustili na Alnat II?

Na Spokovom licu se ocrtavalo iznenađenje. Opet se u njemu vodila borba između osećanja i logike. Vulkanska priroda je gubila bitku. Stisnuo je vilicu. Na vratu su mu iskočile žile.

– Da, kapetane. Dobro se sećam toga. Kandra mi je rekla... Kandra... – Prekinuo je rečenicu i zagledao se u daljinu. Zatim, kao na pritisak dugmeta, počela je transformacija u drugu krajnost, ali je nije dostigao. Ovog puta nije postao robot. Kirk ga je neko vreme posmatrao.

– Mislim da se vraćate u normalno stanje, Spok. Verovatno je to slučaj i sa Mekojem.

– Vi znate o nepoznatoj sili više nego što nama poveravate – prekorno je rekao Spok, dok mu je glas pomalo podrhtavao.

– Sve u svoje vreme, Spok. Verovatno je Čehov smestio dragi kamen u kutiju od rodinijuma. Recite mu da je stavi u najjače zaštitno polje koje Skot može da obezbedi. Obavestite Trevlon-daa, Avitsovu i Mekoja da ćemo se naći u oficirskoj sali za jedan sat.

– Razumem, kapetane.

Kirk se udaljio laka koraka zviždeći neku melodiju. Spok ga davno nije video takvog. Spustio je obrvu i vratio se na posao. Imao je malo vremena za sve što je trebalo da uradi.

Brod se vraćao u normalno stanje.

– Kako stoje stvari na tvom odeljenju, Leonarde? – upitao je Kirk kada je Meko, ušao u oficirsku salu.

– Neverovatno, pregledali smo sve instrumente, i zamisli šta smo ustanovili?

– Svi instrumenti su bili ispravni.

– Kako si pogodio? – začudio se Meko – Sve instrumente sam proverio na računaru, i svi su bili ispravni. Smrtno sam se plašio da će me izdati dok sam operisao Kallana, ali nisu. Sada su svi u redu.

Pojavili su se Kandra i Spok. Bilo im je nelagodno.

– Uđite i sedite – pozdravio ih je Kirk. – Želim da razgovaram sa vama pre nego što dođe Trevlon-da.

– Poručniče Avits, da li ste sa Spokom razgovarali o prirodi kristala? – U stvari, nije ga zanimao njen odgovor, već način na koji će ga izgovoriti. Žena je bila potpuno pribrana kad je pomenuo Spoka. Neprimetno se nasmešila, ali to je bilo sve.

– Da, kapetane, ali nema mnogo toga da se kaže dok se dragi kamen nalazi u zaštitnom polju 7-E. Ne možemo da ga proučavamo.

– Otvorite kutiju u komori sa zaštitom od zračenja.

– Ali, kapetane, kristal nema zračenja. Proverili smo to na svim raspoloživim instrumentima.

– Znam, znam, ali morate se pridržavati mojih naredjenja.

– Da, ali...

– Nikakvo ali, poručniče. Nisam naučnik, poput vas, ali imam teoriju u pogledu kri-

stala. Mislim... — Prekinuo je rečenicu kada se pojavio Trelvon-da.

— A, tu ste Kirk. Dragulj je, zaista, najveće otkriće. Značajniji je od podzemne železnice koju smo otkrili ispod grada. Tamo se proizvodila i energija za piecolektrične zidove grada. Nećete mi poverovati, ali za stvaranje električne energije koristili su termalni gradient, odnosno razliku u temperaturi između grada i površine planete. Neverovatno, zar ne? Možemo mnogo da naučimo od ovog grada.

— Ubeden sam u to, ali treba da raspravimo još neke stvari.

— A šta to? Planeta je puna tajni. Zanemariću to da ste me lišili moje opreme.

— Hvala, doktore. Međutim, trebalo bi da date izjavu o piramidi i njenoj unutrašnjosti.

— O piramidi? Ah, ona je samo prvi korak do grada. Ništa više.

— Svakako, doktore, ali ja vas, ipak, molim da razmotrimo sve detalje od vašeg dolaska na Alnat II.

— To smo već jednom uradili. Brzo zaboravljate, Kirk. Nikad ne biste bili dobar arheolog. Na nalazištu nema računara da pamte umesto vas. Mi moramo...

— Piramida, doktore, o njoj je reč — nastojao je Kirk.

— Pa, spustili smo se, Vulkanci i mi. Mi smo počeli da ispitujemo osnovu piramide, a Vulkanci su ušli unutra. Kasnije su izašli, vratili se na svoj brod, i mi ih više nismo videli. Upravo kad su Vulkanci otišli, došli su Klingonci. Sirovi stvor-

ovi. Upali su u piramidu, njuškali okolo, pomerali stvari, i otišli. Ali, oni su se brzo vratili sa ogromnim rovokopačima. Više se nisu približavali piramidi, već su želeli što pre da dođu do grada, *mog* grada. Jeste li čuli da Larldez predlaže da se grad nazove mojim imenom? — Trelvon-da se blažen spustio na svoje sedište.

— To je velika čast — rekao je Kirk suvo. — Znači, vi niste mogli znati da li su Klingonci uzeli neke artefakte iz piramide.

— Izgleda da je tako — rekao je Trelvon-da polako. — Računali smo da će Vulkanci napraviti holograme i popisati sve što nađu.

— Čemu je služio oltar u dnu prostorije?

— Verovatno u religiozne svrhe — Trelvon-da je nervozno slegao ramenima. — Na sredini postoji postolje. Na njemu se verovatno nalazio neki predmet poput većeg jajeta.

— Nešto poput ovog? — upitao je Spok i na ekranu računara prikazao dragi kamen.

— Možda. To bi bila približna veličina, ako ste tačno odredili razmeru.

— Jesam, doktore — rekao je Spok mirno. Nije se uvredio na to pitanje. To je bio dobar znak, kao i činjenica da je mirno seдео kraj Kandre.

— Imamo razloga da verujemo da su Klingonci iz piramide ukrali ovaj dragi kamen.

— Taj predmet ima određenu vrednost, kao dragulj, ali mnogo više vredi kao artefakt ove civilizacije. No, ja sada nemam vremena. Čeka me grad. Da li sam vam još potreban?

– Ne, doktore, Hvala.

Trelvon-da se već izgubio.

– Takav je sve vreme – rekla je Kandra. – Neumoran je kad je reč o poslu. Klingonci su mu jedino smetali jer se bojao da će mu uništiti grad.

– On se nije mnogo promenio? – upitao je Kirk.

– U odnosu na šta – upitao je Mekoj. – Uvek je bio samoživi, neuviđavan malograđanin...

– Polako, doktore, možemo pomisliti da govorite o sebi – primetio je Spok. – A, sada, kapetane, sa vašim dopuštenjem, ja bih se povukao. Imam još neke zadatke da obavim.

– Slobodni ste, Spok. I vi, Kandra.

– Verovatno će sada da se drže za ručice – primetio je Mekoj.

– Zar zaista tako misliš, Leonarde? Ne, mislim da neće. Iako *Enterprajs* još nije ono što je bio, daleko je od one ludnice u koju se pretvorio kada smo ušli u orbitu Alnata II.

– Tako si siguran u sebe? – upitao je Mekoj sumnjičavo – Jesi li uspeo da izoluješ silu koja je na ljude delovala tako...

– Da budu samoživi, neuviđavni malograđani? Da, verujem da jesam. Treba da sačekamo i vidimo da li sam u pravu.

Doktor je odmahnuo glavom i otišao. Kirk je još neko vreme sedeo, a zatim se osmehnuo i izašao iz oficirske sale. Klingonci su još uvek predstavljali opasnost, ali sporednu. Bio je previše dobro raspoložen da bi se brinuo o njima.

Kandra Avits je žurila hodnikom. Jedva da je primećivala ljude oko sebe. Razmišljala je o problemima koje joj je Spok dao da prouči. Rekao je da nije dovoljno dobra u fizici. Prihvatila je da je on podučava, ubeđena da nikad neće razviti njegovo instiktivno i logičko shvaćanje problema. Bliža joj je bila biohemija.

Sudarila se sa ženom koja joj je išla u susret. Obe su se iznenađeno trgle, zaustile da se izvine, a zatim zanemele.

Kandra se suočila sa sestrom Čepel. Naelektrisanje je raslo. Dve rivalke su se srele radi konačnog obračuna.

– Kandra Avits?

– Kristina Čepel?

Posmatrale su se nekoliko sekundi, a onda se Kandra odjednom nasmejala. – Ovo je smešno, zar ne? – upitala je.

– Prepiremo se oko nečeg što nikad nećemo imati. – Nismo jedine u istoriji čovečanstva.

Sada se i Kristina Čepel nasmejala: – U pravu ste. Ponašamo se kao dve šiparice, a u stvari ne mislimo tako.

– Tačno. Mogu li vam reći »ti«?

– Svakako, Kandra. Slušaj, ovde je malo prometno. Kako bi bilo da svratimo kod mene na piće?

– Biće mi drago. Trebalo je da uradim neke analize za Spoka, ali sam zamolila kolegu da me zameni, jer na dužnost treba da stupim tek sutra.

– Spok nikada neće shvatiti koliko je nama stalo do njega, je li Kandra?

– Neće. Verovatno me je to i privlačilo kod njega. Ta posvećenost poslu, ta savršenost. Ne znam. Bilo je zaista glupo. Žao mi je što smo se svađale zbog njega.

– Pa, kad smo već morale da se svađamo, dobro je da smo imale dostojan povod. Oh, Kandra, ne možeš zamisliti koliko sam sate provela razmišljajući o njemu. A, možda i možeš? Tako je dalek, a, opet, znam da ljudski deo u njemu čezne za onim što mu vulkanska priroda uskraćuje.

Kandra je sela na krevet u Kristininoj kabini i srknula liker. – Hej, pa ovo je dobro! Kad me Spok sledeći put zamoli da uradim nešto što je trebalo juče da bude gotovo, jednostavno ću mu reći da ne mogu. Neke stvari ne bi trebalo propuštati u životu.

– Tačno, ali mi to, ipak, činimo – rekla je Kristina Čepel ne dozvoljavajući da njena nova prijateljica primeti suze.

– Kažem ti, Sulu, jedva sam se uzdržao da ne pucam – rekao je Čehov. – Želeo sam da ih uništim, iako sam dobro znao šta mi je naređeno. Zaista sam želeo da ih raznesem u atome.

– Potpuno te razumem – odgovorio je Sulu. – I sam sam se tako osećao kad su nas napali. Jedva sam se uzdržao. Stalno sam imao na umu tvoj slučaj. Umallo sam i ja prekršio naređenje. Čudno, obično nisam takav.

– Stvarno? – rugao mu se Čehov. – I ti voliš borbu, kao i ja i ostali? Sam si rekao da je

prošlo mnogo vremena od poslednje bitke. Borba, to je život.

– I smrt. Ali, ja se isto tako osećam. Ponekad se pitam zašto nas obučavaju da se borimo, kad većinu vremena provodimo u nastojanjima da to izbegnemo. – Sulu je proverio komande, iako je to bilo nepotrebno. Do daljnjeg, one su bile blokirane u orbiti između *Terrora* i *Alnata II*, da bi *Enterprajs* primio na sebe eventualni napad sa klingonškog broda.

– Rat je lako započeti, ali ga je teško zaustaviti – rekao je Čehov. – Polako počinjem da shvatam sa kakvim problemima se susreće kapetan broda. Nepromišljenim postupcima ja sam mogao izazvati rat. Zamisli koliko bi nedužnih ljudi stradalo. Ne želim ni da mislim o tome.

– U pravu si. Ali, ostavimo se takvih razmišljanja. Postaviću ti jedan problem...

Ubrzo su se njih dvojica udubila u zamišljene bitke, pokušavajući da postignu što veća oštećenja neprijateljskog broda sa što manjim utroškom energije. Uz malo sreće, i pameti nikad se neće naći u situaciji da primene svoja znanja.

– Ne znam da li se isplati, devojčice. Mnogo posla, malo rezultata – rekao je Skot zagledan u pobudač impulsnih motora.

– Verovatno si u pravu, Skoti, – odgovorila je Hiter Mekonel – ali imamo toliko delova. Trebalo bi ih iskoristiti.

– Mislim da smo dostigli granicu kada učinak počinje da opada. Ono što smo do sada po-

stigli, išlo je na račun drugih sistema na brodu – Skot je odmahnuo glavom. Nije mu bilo jasno kako je mogao da oštetiti robota-kuvara. Šef odeljenja za ishranu još mu to nije oprostio. Nakon sveg ovog posla, nisu baš mnogo postigli. Možda bi trebalo da vrate delove koje su oteali.

I Hiter je došla na istu pomicaj: – Znaš Skoti, čini mi se da se trud nije isplatio.

– Pa, nije baš sve bilo uzalud, devojčice – nasmejao se.

Njen pogled je to potvrdio.

– Kroz jedan sat završavam smenu. Ako si slobodan... mogli bismo... da nastavimo razgovor o motorima.

– I o drugim stvarima – veselo se osmehnuo. – Imam nešto viskija.

– Ne brini za viski. Naš mali pogon opet radi.

– Ja o tome ne smem ništa da znam – upozorio ju je Skot.

– Nastradala sam zbog ruleta. Od sada igram pošteno. Međutim, možda bi smo mogli samo malo da iskoristimo električno polje kod kockica za bacanje.

– Kako?

– Naišla sam na jednu boju koja ima elektromagnetna svojstva. Kad bismo tačkice na kockama obojili tom bojom, mogli bismo da utičemo na okretanje kockica pomoću električnog polja...

Hiter i Skot su nastavili sa razmatranjem novih mogućnosti uticanja na igre na sreću.

GLAVA JEDANAESTA

Kapetanov dnevnik: zvezdano vreme 4744.8

Napetost je u velikoj meri popustila. Dragi kamen iz piramide smešten je u kutiju od rodinijuma. Klingonci su pristali na pregovore o koncesijama na Alnatu II. Enterprajs normalno funkcioniše. Izbegnuto je još jedan sukob u svemiru. Jedino je ostalo da objasnimo smrt Vulkanaca. Međutim, mislim da znam šta se desilo. Moju teoriju treba da potvrde stručnjaci. Ali, oni će sada biti upozoreni na opasnost i umeće da je izbegnu.

– Džime, postupaš s tim kamenom kao da je antimate-rijska bomba – primetio je Mekoj, prateći mere predostrožnosti u pogledu rukovanja kamenom.

– Potencijalna opasnost je još veća, Leonarde. Spok, jeste li ispitali piramidu?

– Jesam, ali nisam otkrio mehanizam koji je sprečavao negativni uticaj dragog kamena. Postolje je načinjeno od običnog kamena. Naše znanje o ovoj planeti i njenim ranijim stanovnicima još uvek je maglovito. Očigledno su bili napredniji nego što Trelvon-da misli.

Kirk je klimnuo glavom. Spok je obradio problem sa lovačkog stanovišta, i došao do istog zaključka do koga je došao kada ga je posmatrao sa emotivnog stanovišta. Ali, to više nije bilo važno. Više nije postojala opasnost od moćnog klingonškog

razarača. Čim se Kalan vratio na svoj brod, odnosi između Ujedinjenih svetova i Imperije su se popravili.

Kirk bi voleo da odnosi postanu sasvim prijateljski, ali to sa Klingoncima nije bilo moguće. Rat je bio njihov život. I sadašnje stanje postignuto je nakon dugotrajnih pregovora. Možda jednog dana... Ali on je sada imao drugih problema.

Dragi kamen, na primer.

– Spok, spustite se dole i vratite kamen gde mu je mesto. Postavite ljude da ga čuvaju, kako ga Trelvon-da ne bi ispiti-vao.

– To mu se neće dopasti, Džime – rekao je Mekoj. – Burno reaguje kad mu neko kaže šta treba da radi. Još uvek te optužuje zbog opreme.

– Sumnjam da će uopšte pri-metiti kamen. Zanet je svojim gradom. Spok, možete krenuti.

Dragi kamen je vraćen tamo gde pripada.

– Unišću vas, slabići – vi-kao je Kalan.

Kirk ga je posmatrao i zaklju-čio da to čini samo zbog utiska. Uglavnom su se složili po svim pitanjima, ali je trebalo da još jednom razmotre sve predloge i mogućnosti. Kirk je istovre-meno i mrzeo i voleo diploma-tiju. Za razliku od ratova, ona je retko kada bila izravna, a na-predak je često bio neprimetan. Međutim, upravo su ga te finese zanimala, kao i činjenica da za to nisu bile potrebne pogibije.

– Hoćeš li nas napasti, Ka-lene? U tom slučaju unišćeš topalin.

Kalan se malo stišao.

– Ne vidim zašto na Alnatu II ne bismo saradivali. Naši inte-resi se ne poklapaju. Vi želite rudu, a mi znanje.

– Kukavice – promrmljao je Kalan.

– Međutim, ipak ćemo se bo-riti, ako nam ne dozvolite da istražujemo planetu. Nadam se da to shvatate.

– Mi ćemo iskopavati rudu, a vi kosti. Je li to vaš predlog?

– Uglavnom, jeste.

– Kako da znam da nećete ubiti moje rudare?

– U istom smo položaju. Svaka strana će štititi svoje po-danike i nadzirati poštovanje odredbi sporazuma.

– S koliko brodova?

– Dogovorićemo se o jedna-kom broju brodova, jednake snage. Takođe, obe strane će postaviti releje preko kojih će moći neometano da održavaju veze sa svojim bazama.

Kalan je neko vreme razmiš-ljao, a zatim se odobrovoljio.

– U redu, – rekao je – za pedeset sati podići ćemo prvi tovar rude. Nemojte pokušati da nas ometete.

– Zato smo i napravili ovaj sporazum – klimnuo je Kirk glavom. – Znamo da imate mi-roljubive namere.

Kirk je morao da se nasmeje kada je Kalan ljutito prekinuo vezu. Nije mu se dopalo da neko njegove namere nazove mirolju-bivim, ali to je bila mala Kir-kova osveta za muke koje mu je Klingonac zadao.

– Admiral Taket će biti zado-voljan ovim izveštajem – rekao je.

– Slažem se, kapetane – potvrdio je Spok. – Čudno kako

se posada brzo promenila – posmatrao je rezultate poslednjih testova u kojima je posada trebalo da rešava određene probleme. Bili su izvanredni. – Ni traga delovanju kamena.

– Spok, hajdemo u obilazak broda.

Pošli su u trpezariju. Pod utiskom nedavnih događaja, Kirk se ustručavao da uđe. No, u trpezariji je vladala vesela i srdačna atmosfera. Hrana više nije nalikovala na ljubičastu kašu.

– Skot je popravio robota-kuvara – obavestio ga je Spok.

U odeljenju motora nije se više nalazila ona čudna naprava. Sve je bilo kao ranije, osim nekoliko crnih kutija koje su Kirku bile nepoznate.

– Skot, šta je ovo?

– To su primarni pobudači impulsnih motora.

– A čemu služe?

– Da se poveća snaga motora za oko petnaest posto. To je, u stvari, jedino funkcionisalo od onog čudovišta koje smo sklopili.

– Odlično, Skot. Sve je u redu. A, gde je destilator?

– Kakav destilator, kapetane? To je protiv pravila.

– Kao i kockanje. Ne znate ništa ni o kockanju?

– Ali, kapetane! – protestovao je Skot. – Šta vi mislite o mom odeljenju? Ovo nije neka jeftina kockarnica!

– Siguran sam da nije jeftina, Skot. U redu je. Nastavite sa radom.

Kada su izašli, upitao je Spoka: – Da li je kockanje pošteno?

– Jeste, kapetane. Mada mi se čini da kockice ne poštuju zakone verovatnoće. Ali, niko se nije žalio.

– Pratite ih i dalje. Ako Hiter opet pretera, obavestite me.

– Sve jedinice spremne za napuštanje orbite! – naredio je Kirk. Zadovoljno je posmatrao kako posada spretno obavlja zadatke.

Na zvuk vrata turbo-lifta Kirk se okrenuo i ugledao Mevoja.

– Šta želiš, Leonarde?

– Odgovore. Upravo sam pročitao Spokov izveštaj o Alnatu II, i dragom kamenu, i Vulkancima. Ništa ne shvatam.

– Ni ja nisam siguran da shvatam – priznao je Kirk. – To se često dešava kada istražuješ nove planete. Dragi kamen koji smo ostavili lako može biti najvrednija stvar koja je do sada izmišljena.

– Izmišljena? Pa, sam si rekao da ima osobine živog bića, bar donekle.

– Ni Spok ne tvrdi da razume – odgovorio je Kirk. – Kamen je bio osnova civilizacije na Alnatu II. Izgradili su ga, ili uzgojili, ili tako nekako, a zatim su ga koristili.

– Kako?

– Sve je u izveštaju, doktore – rekao je Spok mirno.

– Ti vaši hokusi-pokusi mi ništa ne znače. Recite mi to jednostavnim rečima.

– To bi bilo veoma teško, jer jednostavne reči...

– Prekinite Spok – naredio je Kirk. – Vidiš, Leonarde, kako mi tumačimo stvari, kamen može da stvori sve što poželiš.

Civilizacija na Alnatu II bila je tako napredna da joj ništa nije bilo potrebno. Ni fabrike, ni zgrade, ni polja, ni predmeti za zadovoljenje estetskih potreba. Zato je planeta netaknuta.

— Hoćeš da kažeš da im je kamen *stvarao* sve što su poželili. Trebalo je samo da pomisliš: »Želim sendvič sa šunkom« i da ga dobiješ?

— Tačno tako, Leonarde. To je *nama* donelo nevolje. Ne samo da nismo znali moć toga kamena, ni kako da pomoću njega materijalizujemo misli, već se još uvek nismo rešili svojih najnižih nagona, koji su tako izbili na površinu.

— Klingonci su se bunili, jer je svaki od njih želeo da bude kapetan razarača. Naši problemi su bili druge prirode. Skot je želeo supersinhronizovane motore. Kajl je želeo da bude vajar. Vi ste želeli povratk jednostavnim stvarima — objasnio je Spok.

— To bi značilo da sam ja namerno kvario svoje instrumente. Glupo.

— Jeste glupo, doktore, ali je tačno. Naša svest, očigledno, nije dovoljno razvijena da materijalizuje želje pomoću dragog kamena, kao što je to činila civilizacija sa Alnata II. Mi smo želeli manje opipljive stvari.

— Poput osećanja, Spok? — upitao je Mekoj oštro. — Vi ste želeli da budete čovek i...

— Takođe sam želeo da budem Vulkanac — dopunio ga je Spok. — Bio sam rastrzan između dve potpuno suprotne želje. Ali, problemi su sada rešeni.

— Pogrešili ste — primetio je Mekoj. — Trebalo je da ostanete

čovekom. I pored emocionalnih bura, to je bolje.

— Zahvaljujem, doktore. Video sam i jedno i drugo i više mi se dopada da budem Vulkanac.

— Pretpostavljam da ćete mi sada reći da je logika nadjačala.

— Jeste, doktore. Logika je trijumfovala. Logičnije je bilo da zadržim kontrolu, nego da dozvolim da se mnoge poigravaju sile koje su van moje moći.

— Ah, svejedno, Spok. Vratili ste se gde ste želeli, ali meni još uvek ponešto nije jasno.

— Razumljivo — primetio je Spok suvo.

Mekoj ga je ljutito pogledao i rekao: — Šta se desilo sa Vulkancima? Nemojte mi reći da je kamen i tome kriv.

— To je zbog emocija, doktore. One vas sprečavaju da jasno vidite. Da, kamen ih je »ubio«, ali ni to nije prava reč. Kamen pruža ono što najviše želite. Probleme je prouzrokovalo naše nespretno korišćenje dragog kamena. Sećate li se mog susreta sa svetlom tačkom?

— Pa?

— Upravo to su i Vulkanci videli. Obećanje da će dostići ono čemu teže sva logična bića, da će postati čisti intelekt, slobodan od tela.

— Vulkanci su se oslobodili tela? Tek tako? — upitao je Mekoj zapanjen.

— Postigli su ono o čemu su sanjali, logičan završetak fizičkog postojanja. Prešli su u viši oblik, u stanje čistog intelekta.

— Oslobodili su se tela, osećanja i iskustva — razmišljao je Mekoj.

– Slabosti povredivog fizičkog bića, doktore. Kamen im je to pružio, jer su bili mentalno dorasli.

– A, vi? Vi ste poput klatna oscilirali između osećanja i logike?

– U osnovi, tačno.

– Gospodo, – prekinuo ih je Mekoj – ako je sve sređeno, ostavićemo ovu planetu. Čekaju nas drugi svetovi.

– Čekaj malo, Džime. Kako to da ti nisi imao problema? Priznajem da sam ja preterao sa nepoverenjem u mašine, ali ti nisi grešio.

– Ne bi se moglo reći, Leonarde. Ali, sve je ispalo kako valja.

– Kapetan je skroman – rekao je Spok. – Poput mene, i on se našao između dve krajnosti. Ali, za razliku od mene, on se bolje snašao. Jedan deo njegove ličnosti želeo je da bude savršen vojnik i da pobedi Klingonci. Kako to nije bilo moguće, on se priklonio diplomatskoj strani svoje prirode i uspeo, da održi mir.

– Znači, kamen nije loš. Kod nekih od nas naglasio je dobre osobine.

– Kamen je oruđe i ništa više. Oruđe treba znati koristiti. Možda su stanovnici Alnata II odabrali isti put kao Vulkanci, i postali deo čistog intelekta koji luta galaksijom, a možda su se razvili u nešto što mi ne možemo ni da zamislamo. Ma šta da se desilo sa njima, sigurno je da su bili veoma napredni u poređenju sa nama.

– To se vidi i na osnovu grada – rekao je Mekoj, a zatim je podigao obrvu i uzvi-

knuo: – Grad! Rekli ste da im je kamen pružao sve što su želeli. Zašto su izgradili podzemni grad?

– Vidiš, Leonarde, ovo će veoma potresti doktora Trelvondaa. Kamen stvara ono što najviše želiš. Trelvon-da je želeo da nađe grad koji je opisao. Želeo je životno delo. Samo to. On je jedini bio sposoban da nesvesno iskoristi dragi kamen i materijalizuje svoju misao.

– Grad... – rekao je Mekoj tiho – to znači...

– Plašim se da grad uopšte nisu sagradili stanovnici Alnata II – rekao je Kirk. Andorac je želeo takav grad, i dobio ga je.

– To će ga ubiti.

– Na izvestan način stanovnici Alnata II, ipak, jesu sagradili grad – primetio je Spok. – Izgradio ga je njihov dragi kamen. Ja se ne bih brinuo o Andorcu. Biće potresen, to je tačno, ali ovo otkriće će biti značajnije od bilo kog drugog napuštenog grada. Ovo je jedinstven aktivan i naučno superioran artefakt koji je ikad pronađen. To će ga proslaviti.

– Ipak, to je veliki udarac.

– Oporaviće se on, Leonarde, kao što smo se svi oporavili od delovanja kamena. Sve u svemu, svima je koristio.

– Za Spoka nisam siguran. Mogao je imati osećanja...

– Sulu, usmerite brod prema planeti Delta Kanaris IV – prekinuo ga je Kirk. – Vraćamo se kartiranju.

Enterprajs je poleteo među zvezde da nastavi svoj beskranjan zadatak otkrivanja i istraživanja novih svetova.

VEČNI MIR

Predsednik ustade od svog stola i čvrsto stisnu ruku svom posetiocu.

— Pa, Teo, koliko je prošlo? Pet? Šest?

Profesor Teo Holvis se nasmeši, klimnuvši glavom.

— Devet, Nara. Tačno devet godina je prošlo od našeg poslednjeg susreta. Tada još ni ti ni ja nismo imali sedu kosu ako se ne varam?

— Na žalost, ne varaš se. Ali, sedi... — reče predsednik, pokazavši mu udobnu fotelju. Profesor sede prekrstivši noge. Holvis se osećao malo neprijatno i počeo da briše svoje naočari. Nije želeo da prvi počne razgovor zbog koga je došao. Pogledao je predsednika u oči. Osetio je malu tremu, mada su bili stari prijatelji, još iz univerzitetskih dana.

Predsednikov glas i dalje je imao prijateljski prizvuk. — Izgleda da nas je posao prilično udaljio, Teo. Ranije nam nisu bili potrebni uvodi, zar ne? Ipak, šta je — tu je... Tvoj zahtev me je, priznajem, neprijatno iznenađio. Sećam se da ga je razmatrao i, uprkos mom protivljenju, odobrio tvoj odlazak na Zemlju.

Profesor Holvis vidno odahnu. Nikada mu nije bilo neprijatnije u životu. Popravio je svoje naočari i rekao:

— Shvatam tvoj protivljenje, Nara, ali to je bilo jedino rešenje. Ja sam morao da...

Predsednik ga prekinde jednim pokretom ruke.

— Čekaj, Teo! Poznati su mi, vrlo dobro, svi tvoji motivi, najzad, naveo si ih vrlo detaljno u svom zahtevu. Savet se i rukovodio prema

njemu, uvažavajući potrebu uspostavljanja trajnog mira sa Zemljom. Dozvoljeno ti je da svoj pronalazak staviš na raspolaganje zemaljskoj vladi... Ispalo je da je mir sa Zemljom stvar od vitalnog interesa za Mars. Ali, tvoj pronalazak može biti i od vitalnog interesa i za nas, Teo, za ceo planetni sistem, za sva mesta gde ima ljudi...

— Ne želim da moje otkriće završi u fioci nekog stola, ovde na Maršu — odvrati profesor Holvis, mršteći se. — Dole im je neophodno takvo rešenje. Energetska kriza koja ih drži decenijama ruiniira celokupnu zemaljsku privredu. Stanovništvo takoreći živi u mraku i smrzava se...

— Da, da, sve mi je to poznato — predsednik je i sam bio ozbiljan. Duboka bora mu se usekla u čelo.

— Mada sam takode upoznat i sa činjenicama da nije sve baš tako loše na Zemlji. Raspoložemo i sa drugim informacijama, Teo. Tačno je da su u energetskej krizi, da su im rezerve nafte, uglja i gasa gotovo iscrpljene, a da uranijuma nemaju za sve elektrane, tačno... Međutim, postoji i druga strana medalje.

— Ne razumem na šta ciljaš, Nara. Budi jasniji.

— I biću. Slušaj me, Teo... Sve ovo je moglo da se reši na mnogo mirniji i lepši način, priznaćeš. Sav taj prošli rat je bio nepotreban. Pitaš se, možda, na koji način?

— Pa, recimo, koji?

— Postoji trgovina, postoji razmena dobara, postoje putevi mira i ljubive saradnje, zar ne?

»jastrebovima« na Zemlji neodgovarajuće! Zemlja leži na nagomilanom naoružanju sa kojim ne zna šta da učini. Ogromne sume novca i danas im odlaze na slične stvari. Protiv koga? Optužuju nas da smo zaveli embargo na isporuke uranijuma Zemlji, neprijateljska kampanja protiv Marsa se povećava, naša predstavništva su neprestano meta »neidentifikovanih napadača« i slično...

Profesor Holvis se namršti.

– Udaljujemo se od tih bitnih činjenica, Nara. Ja nikada nisam odricao postojanje raznih antagonizama na Zemlji. Ali postoji i ogorčenje našim odbijanjem da im isporučujemo uranijum. Moguće je da pojedine militarizovane grupacije to nezadovoljstvo održavaju veštački... Ali, ako iskreno želimo uspostavljanje večnog mira sa Zemljom, između dveju naših planeta, naša dva sveta i civilizacija... pa, neko ipak mora prvi da pruži ruku, da pokaže izraze dobre volje... Ne vidim razloge da to ne budemo mi...

– Ne vidiš? – prekinuo ga je naglo predsednik. – Ne vidiš? Slušaj, Teo, taj tvoj pronalazak verovatno predstavlja rešenje energetske krize na Zemlji. Ali, ko će ti garantovati da će sve teći u onom pravcu u kome bi ti želeo? Na Zemlji nećeš moći da uživaš našu veliku zaštitu i podršku, bićeš negde izolovan, ko zna... Razmisli dobro o svim posledicama i eventualnim zloupotrebama tvog pronalaska.

– Na šta ciljaš? Zar misliš da bih ja dozvolio da se moj pronalazak pogrešno iskoristi? To ti je na umu?

– Tako nekako... Tvoj pronalazak, koliko sam upoznat, iz domena je nuklearne energetike. Procesi u uranovom jezgru, mislim... – Da, može se tako reći – potvrdio je profesor.

– Oni dole ne misle na tvoj način.

– Preterano si sumnjičav – reče Holvis.

– Da... Voleo bih da si u pravu i da je sve ovo moja profesionalna deformacija... Ipak, naselja na Fobosu i Deimosu još nismo u potpunosti obnovili posle njihovih nuklearnih napada.

– Ali, ni mi nismo sedeli skrštenih ruku. Tvoj prethodnik je uzvratio sličnim merama... Ostavimo to sada. Rat je bio u prošlosti, trba se okrenuti budućnosti. Zar da nam senke rata budu stalno za ledima?

Predsednik zabubnja prstima po sjajno uglačanom stolu. – Kažem ti iskreno, Teo: ja sumnjam u njihove iskrene namere. Tvoje pobude su plemenite i kristalno jasne. Na drugoj strani, Zemlja koristi svaku mogućnost za nove provokacije. Iskoristili su havariju svog broda »Teranus« u asteroidnim pojasevima da bi Mars optužili za piratstvo. Umalo nismo imali novi rat u svemiru. Da ne strahuju od našeg energičnog protivudara, davno bi nam njihovi razarači preletali gradove... I sve zbog naših sirovinskih potencijala.

– Pesimista si, Nara. Nimalo nisi ubeđen u moju viziju trajnog mira sa Zemljom.

– Naprotiv. Ja sam realan.

Profesor Holvis umorno uzdahnu. – Slušaj, Nara. Pretpostavljam da si, zauzimajući tako odgovoran položaj Predsednika planete Mars, zabrinut za mene a i za sudbinu cele planete i za sve ljude koji ga naseljavaju, ali da se razjasnimo. Ubeđen sam da Marsu više ne preti nikakva opasnost od Zemlje! Pogledajmo činjenice: mi smo oslobođeni straha koji pritiska milijarde ljudi na Zemlji. Tamo energetske krize haraju decenijama! Mi, prosto rečeno, ležimo na uranijumskoj rudi a oni... Treba ih shvatiti. Razumljivo je što je traže, viču i mašu mačevima... To je više infatlna manifestacija sile nego prava pretnja.

Nara klimnu glavom. – Vi naučnici sve gledate kroz svoju prizmu. Mars je odavno prestao da bude zemaljska kolonija Teo. Dugo vremena su mislili da mi postojimo samo zato da ih neprekidno snabdevamo materijalima koji su im potrebni. I ovde žive ljudi ljudi koji su se odrekli života na Zemlji, života na atmosferi, suncu... Gde smo mi? Živimo u gradovima pod kupolama, stešnjeni smo, bez prave prirodne okoline. Pa ipak, uspeali smo da izgradimo sopstvenu tehnologiju, nauku, kulturu. A šta oni prvo rade od svakog pronalaska? Prave bombe, Teo, razorne, ubistvene smrtonosne toware bombi, kojima drže u strahu naseobine na Veneri Mesecu i drugde. Pokušali su i sa nama, to već znaš. Pretrpeli smo nuklearne udare na Fobosu i Deimosu, ali kada su i sami doživeli istu sudbinu na sopstvenoj planeti, pristali su na klimav i varljiv mir, bolje rečeno na nekakvo slabo primirje. A sada?

– Šta sada? – upita zbunjeno Holvis.

– Da li im je sve to iščezlo iz misli? Ne žele li još uvek osvetu, neće li pokušati da tvoj pronalazak iskoriste za oružje? Zašto ne objave da žele mir?

Holvis odmahnu rukom. – Treba im dati vremena. Uveren sam da takvo raspoloženje postoji na Zemlji.

Predsednik se nasmeši, malo umorno i sumnjičavo. Zavrteo je glavom, ustajući. Holvis mu se pridruži.

– Pa, bar sam pokušao, Teo. Ostao si nepokolebljiv, kao što si i bio ranije, vreme te nije ni malo promenilo. Misli na ove moje reči, kada stigneš dole. Ko zna? Možda i uspeš...

– Sve kopije mojih radova i sva rešenja su u Institutu – reče Holvis. – Moji asistenti su sa svim upoznati. Uvek možemo prvi da stignemo do bilo čega što može da

se iznedri iz mog pronalaska. To zbog tvog mirnijeg sna.

Predsednik pozvoni. – Ispratiću te do kosmodroma, Teo.

*

Zastali su u zaštitnoj, staklenoj zgradi kosmodroma, koja je služila za putnike. Stali su jedan naspram drugog, kao dva stara prijatelja. Predsednik prvi progovori: – Želim ti sav uspeh, Teo. Mars želi mir, prenesi to onim »jastrebovima« dole na Zemlji. Dosta je bilo rata za obe strane. Možda se, ipak, ponešto i izmenilo, najzad, ko to zna?

Rukovaše se. Čvrsto.

– Čuvaj se, Teo. I pazi na drugu stranu medalje.

– Paziću, Nara – nasmeši se Holvis. – Bez brige, sve je u mojoj glavi. I do viđenja uskoro...

Predsednik je stajao sve dok grmljavina motora nije označila polazak broda ka Zemlji. Nebo bez atmosfere bilo je zapaljeno sunčevim plamenom, koji je, i pored filtera, pekao oči. Predsednik spusti pogled i požuri ka kolima.

Dok je, odlazeći, slušao grmljavinu svemirskog broda, sa zebnjom je pomislio da je svog prijatelja možda video poslednji put...

*

Prvi utisak profesora Tea Holvisa, kada su se prizemljili, bio je da je planeta Zemlja jedna velika ljudska košnica. Nikada ranije nije bio na Zemlji i ovo mu je bio prvi susret. Kosmodrom je bio pun uniformisanih ljudi, koji su opasali dvostruki red svojim telima, zastavljajući gnevnu masu koja je htela da pride bliže. Izvikivali su protestne parole na račun Marsa i samog profesora Holvisa. Međutim, tako nešto je i očekivao.

Po izlasku sa broda, pristupila su mu dva čoveka. Jedan je bio u civilu i odmah se predstavio:

– Profesor Holvis, ako se ne varam? Dozvolite, Run, savetnik za energetiku...

Holvis klimnu. Drugi ispruži ruku i profesor oseti čvrst, vojnički stisak. Uniforma na telu samo je potvrđivala to. – Pukovnik Kirel. Obezbeđenje.

Dok su se kola udaljavala od kosmodroma, Holvis je gledao oko sebe, udisao zemaljski vazduh po prvi put, posmatrao ljude, zgrade, gradove. Nije primećivao podsmešljive poglede dvojice u svojoj pratnji.

Run je prvi prekinuo tišinu: – Oprostićete nam, profesore Holvis, zbog ovakvog dočeka, ali morate donekle imati razumevanja za probleme sa kojima smo suočeni. Ljudi na Zemlji nisu previše oduševljeni Marsom, to jest sa zvaničnom vladinom politikom. Embargo urana je još na snazi, naše elektrane stoje prazne bez rude, ljudi su najvećim delom u mraku, hladnoća. Ne vole baš Marsovce... ovaj, bilo koga sa Marsa...

Holvisu se činilo da je govor Runa pomalo izveštačen i sračunat da proizvede izvestan utisak. Nije mu se činio kao neko ko živi u restrikcijama.

– Čini mi se, savetniče, da masa napolju nije baš najbolje upoznata sa svim činjenicama, od bitnog značaja u odnosu Marsa i Zemlje.

Run izgubi poluosmeh u uglu usana. Požurio je vozača: – Idite brže. Ministar ne voli da čeka.

Jurili su širokim putem po kojem nije išlo mnogo vozila. Holvis je čak i zadremao, čudeći se što nisu putovali vazdušnim putem, ili je i ovo bio način da mu pokažu neke stvari?

Bila je noć kada su stigli. Zgrada se isticala visinom i usamljenošću. Lift se zaustavio na sedamnaestom spratu. Hodnikom su došli do ministrovog kabineta. Run otvori vrata i propusti Holvisa da uđe. Pukovnik se u međuvremenu negde izgubio,

profesora su preuzeli odgovorniji činioци.

Ministar je bio onizak čovek, sklon gojaznosti, što se i ogledalo u njegovom podvaljku. Bio je proćelav, retke, svilaste kose. Oči su mu bile sjajne i pronicljive.

– Profesor Holvis, zar ne? Drago mi je... dozvolite, ja sam Makov. Sa nama su još i general Oplin, obezbeđenje celog projekta za koji ste izvolili doći, doktor Gruer, profesori Kortés i Talstar. Runa već znate... moj savetnik.

Holvis se redom nakloni, premeštajući svoj pogled od jednog do drugog. Oplin je bio čvrste, vojničke figure, sa besprekorno ispeglanom uniformom. Doktor Gruer je bio dosta mlad, ali antipatičnog lica sa smrznutim izrazom. Ostali su bili manje – više bezlični.

– Ovaj sastanak smo zamišlili, profesore – otpočeo je Makov – ako se složite, kao strogo radni. Profesori Kortés i Talstar su vodeći autoriteti na Zemlji po pitanju nuklearne fizike, uranovog jezgra i nuklearne energetike. I još nešto, profesore... Do vašeg dolaska primio sam informacije o... hm, malo bučnijem reagovanju masa... Shvatićete, nama je takode neprijatno, kao i vama. Vi ste neformalni predstavnik planete Mars i uživajte naše gostoprimstvo... Mi smo vam, ovaj, naša vlada vam je zahvalna za rešenost da svoj pronalazak predočite naučnim krugovima na Zemlji. To će postati most našeg bližeg razumevanja.

Ministar se bio prilično uneo u svoj lavirint diplomatskih fraza i uvijenih poluoptužbi, tako da ga je to prilično umorilo. Maramicom je počeo da briše svoju čelu, ostavljajući druginа prostor za razgovor. Profesor Holvis nađe shodno da kaže:

– Nikakav specijalni doček nisam očekivao. Želeo sam samo da javnosti planete Zemlje predočim svoj pronalazak, kao i to šta on

može da znači za vašu energetska krizu. Iznenaden sam da je to izostalo. Moj pronalazak je od izvanredne važnosti za zemaljsku civilizaciju. Mars želi mir sa Zemljom, budite u to uvereni.

Makov se počea po podbratku pogledavši ostale.

— No, pa... svakako, svakako... Shvatićete, mi na Zemlji odavno ne pravimo televizijske predstave. Potrebno je izvesno vreme da se nabujale strasti stišaju. Zagovornika rata sa Marsom još uvek ima. Uradićemo i to, ali kasnije, profesore, kasnije... Ne biste li nama ukratko objasnili o čemu je reč u vašem pronalasku?

— U redu — odvrati Holvis. — Moj rad je bio okrenut ka nuklearnoj energetici i to me je zaokupljalo godinama. Mogu vam reći da sam pronašao novi izotop u jezgru. Na Zemlji ću, uz pomoć vaše tehnike pokušati da sam proces raspadaanja usporim, tako da nastaje produženo dejstvo. Sam proces sam nazvao EKT — energija koja traje, ono što je postalo ostvarljivo. Sa manje goriva postizaće se gotovo isti rezultati. To za Zemlju može da predstavlja decenije koje će omogućiti prelazak na druge vrste goriva...

Profesor Kortés se zainteresovano nasmeši.

— Ako ste u pravu, to bi zaista moglo predstavljati rešenje energetske krize. Zalihe urana su na samom kraju. Ovako bi dobili neophodno potrebno vreme za prelazak na druge visoke energije... Na Zemlji smo bezuspešno pokušavali da eksperimentišemo u tom pravcu, uvek bez rezultata. Važna činjenica nam je uvek izmicala. To će predstavljati revoluciju u nuklearnoj energetici. Makov pogleda u generala Oplina, koji je buljio u svoje besprekorne ivice na pantalonama.

— Mislim da je sve spremno za neometani rad... generale?

— Da, svakako — trže se Oplin. — Možemo krenuti odmah. Profe-

sore? Holvis se pozdravi, rastavši se sa svima. Makov i Run su ostali u živom razgovoru. Ministar mi se nije činio kao najbolji stručnjak za energetska pitanja planete Zemlje. Ali, sada je samo želeo da radi i predoči svoj pronalazak. Na Narine reči odavno je zaboravio.

Devetnaestog dana po otpočinjanju eksperimentalne faze, Holvis je zatražio da ga primi direktor Instituta. Institut se nalazio daleko u planinama, zaklonjen od radoznalih pogleda. To Holvisu nije smetalo, navikao je na izvesnu tajnovitost u radu, ali druge stvari su počele da ga zabrinjavaju. Nadao se da će u kabinetu zateći Kortesa, utoliko je njegovo iznenadenje bilo veće kada se susreo sa brižljivo ispeglanom uniformom generala Oplina i njegovim hladnim pogledom.

— Čime vam mogu pomoći, profesore Holvis? — glasio je hladan prijem.

Holvis se namršti. — Ne znam šta je sve ovo i otkud vi ovde Oplin, ali biću konkretan. Već nekoliko dana ne vidim profesora. Kortesa. Njegova pomoć mi je neophodna kod rada sa ciklotronom. U čemu je stvar? Sve se nekako odvija mimo mene. Primetio sam i izvestan broj lica, kojih u početku rada nije bilo... Molio bih da mi date obrazloženje svega što se ovde događa.

General je dopustio sebi izvestan osmeh.

— Ali, zašto vas to brine, profesore? Shvatam da je vaš kolega, profesor Kortés, možda potreban ovde, no on nije i nezamenljiv... Ima on i drugih zaduženja... Ovo je, ipak, Zemlja, profesore Holvis, Zemlja a ne Mars...

Holvis pređe preko ove ironične primedbe.

— Važnijih poslova, rekoste? Zar ih vi, uopšte, i imate na Zemlji, pored vaše energetske krize? Mislim da izbegavate odgovor, generale...

– Grešite, profesore Holvis. Mi ovde imamo nešto drukčije koncepcije sopstvenog rasporeda rada. Ako sam vam rekao, da je Kortés zauzet drugim poslovima to znači da on to i jeste. Najposle, sami ćete se uveriti u to.

– Šta bi to trebalo da znači?

– Samo jedno: nastavite svoj rad, profesore.

Profesor Holvis zagunda. Zamaralo ga je prazno naklapanje. Na vratima se okrenu još jednom.

– Ipak je suviše besposlenog osoblja od kojih velika većina nema pojma o procesima u jezgru. Samo smetaju.

General ustade. – Pronicljivi ste, profesore. Najzad, imate puno pravo da budete u toku. Moramo maksimalno da bdimo nad vašom sigurnošću a i samim projektom. Protivnika Marsa na Zemlji je sve više, njihova organizovanost nije zanemarljiva. Nezadovoljstvo Marsom je ogromno, vaš embargo je i dalje na snazi, i pored toga što ste vi došli sa obećanjima... Znam, znam...

Predsednik mahnu rukama, predkidajući Holvisa u reči.

– Znam, profesore... vi radite, trudite se... Ali, ko to da objasni milionima nezadovoljnih? Raspoloženje na Zemlji je blizu usijanja. Čak i vojska zahteva rigorozne mere... Vlada mišljenje da je vaš dolazak samo trik i slične stvari... – Zašto se sve ne obelodani preko masovnih medija?

General prezrivo iskrivi usta. – Gluposti, profesore. Mase slabo razumeju naša objašnjavanja. Svakako, mi ipak cenimo svu vašu pomoć.

Time je razgovor bio okončan. Holvis sleže ramenima i izađe napolje. Procesi u ciklotronu stalno su morali biti pod kontrolom, ovo je ipak moglo i da sačeka...

General Oplin je ostao zagledan u vrata koja su se zatvorila za Holvisom. Uzeo je telefon i otkucavao po

tastaturi određen, šifrovani broj. Dok je čekao na vezu, nestrpljivo je popuštao svoj čvor na kravati. Slika najzad bljesnu na video ploči kraj stola.

– Ministra. Da, lično. Odmah, šta gledaš u mene, idiote? General Oplin, gde su ti oči? Brzo... hitno je...

Operator zbunjeno zatamni ekran. Veza bi uspostavljena odmah i na video ploči Oplin ugleda debelo Makovljevo lice.

– Šta je to toliko hitno? Upravo mi Run prenosi vesti od Kortésa, kad...

– Holvis je počeo nešto da podozreva – reče Oplin. – Sada je izašao od mene. Nestanak Kortésa je bio nagao i neočekivan. Izgleda da ne podnosi Gruera, a i primetio je naše ljude. Odmah je uočio da je većina sam laik za procese jezgra. Malo sam ga smirio, ali...

– Dobro, dobro – reče Makov nestrpljivo. – Moraš ga održati u tom uverenju još izvesno vreme. Kortés radi punom parom i, kako mi prenosi Run, obećava uskoro prve rezultate. Uspeo je da izvrši usporavanje izvesnih čestica, samim tim je na korak od usporenog raspada... Ali, za slučaj da nešto krene ukrivo, Holvis nam je neophodan, fali još nekoliko bitnih momenata. Bez poslednjih rezultata, sve bi palo u vodu, razumete li šta bi to značilo, sada, kada smo sinhronizovali naše akcije? Budi siguran, Oplin, da na Marsu već spremaju flotilu. Holvis im je ostavio sve, a njegovi saradnici nisu ništa lošiji od njega. To znači...

– Mogu da zamislim – promrmlja Oplin.

– Tačno to. Oni su spremni. Pitanje je ko će prvi da udari. A mi više ne smemo da dopustimo ono što se dogodilo...

– Nikada – odvrati Oplin. – U redu, učiniću sve što mogu.

– Upravo tako – reče Makov, dok mu je okruglo lice sijalo u uzbu-

denju. — Omogućiti mu sve, a te idiote skloni iz njegove blizine. Ne treba nam mnogo vremena.

Veze nestade i ekran se zamrača. Oplin spusti slušalicu tiho psujući. Razmišljao je kako da Holvisu skrene pažnju sa tih detalja. Ali, briga je bila nepotrebna, jer je Holvis, zaokupljen radovima, prestao da misli na nepotrebne stvari.

Dve nedelje posle prvog viđenja sa generalom, Holvis je ponovo uleteo u kabinet. Bio je izbezumljen i van sebe. Oplin je upravo završavao razgovor. Na ekranu koji je gasio, Holvis je mogao da vidi debelo i sjajno lice Makova. Izraz je bio zluрад i nadmoćan. General otpusti prisutne, ostavši sam sa Holvisom.

— I mislio sam da ću upravo vas opet zateći ovde! — reče uzbuđeno Holvis.

— Čemu uzbuđenje, profesore? — odgovori Oplin. — Zar je nešto čudno što sam u kabinetu direktora? Ovo je institut koji direktno potpada pod zračne snage planete Zemlje.

— Vaša igra mi je sada potpuno poznata, Oplin! Zahtevam hitan sastanak sa ministrom Makovom i predsednikom! Neizostavno!

— Polako, polako profesore... — Oplin se smeškao, dobijući prstima po stolu. — Kada biste bili malo određeniji...

— I biću, dovraga! — Holvis viknu, izgubivši strpljenje. — Vi to itekako znate! Čuo sam razgovore o vašoj novoj bombi! Pa vi ste svi sumanuti! To je krajnje ludilo, generale! Zato je nestao profesor Kortés a kasnije i Gruer! Sada mi je sve jasno... Radili su na identičnom, duplom projektu, prateći moj rad u dlaku. Samo što su oni pravili bombu! To je... nedopustivo! To je bezumlje!

Holvis se sruši u fotelju. Sve je odjednom zadobilo zloslutne i preteće dimenzije. Oplin je to i potvrdio.

— Izgleda da ste pogodili istinu, profesore.

— Znači... — Holvis preneraženo podiže pogled. — Pa... vi zaista...

— Morali smo, Holvis — reče Oplin hladno. — Svakako. Nemamo nikakvih garancija za miroljubive namere Marsa. Nama stižu pouzdane informacije o grupisanju vaše flotile kod Fobosa i Deimosa. Zašto? Manevri? Glupost! Koncentracija snaga za napad! To je jasno i svakom detetu na Zemlji! Sigurni smo da već imate jednu sličnu bombu, ako ne i više. Razmislite — u koju svrhu? Vaš dolazak je značio samo odstranjivanje pažnje, nudeći nam vaš proces za rešenje naše energetske krize. A Mars je prebogati uranom koji ne želi da daje Zemlji...

— Slušajte... — otpoče Holvis, ali ga Oplin prekide.

— Sada ja govorim, Holvis. Mi Zemljani ne volimo danajske darove, ako razumete... Da, iskoristili smo vaša rešenja. Bili smo uvek blizu, ali nikad niko od ovih idiota na Zemlji nije uspeo da pronikne pravu suštinu. Vi ste to uspeali možda zahvaljujući nebrojenim eksperimentima na Marsu, ili vašim genijem, ko zna... Falio nam je samo detalj u sistemu, kako povezati lančanom eksplozijom mnoge elemente... Nesposobnjakovići su tapkali pred rešenjem mnoge godine bez uspeha. Vi ste skinuli ko-prenu i sve je sada na dohvat naše pesnice. Sve, Holvis!

— To nije moguće — promuća profesor.

— Moguće je, profesore, vrlo je moguće. Vaše rešenje je adekvatno za našu krizu, ali je i preskupo za nas... Kako da verujemo Marsu posle jednog rata? Nećete li nas tek tada, kad pristanemo na vaša rešenja, držati u šahu?

— Ali, zar je bomba rešenje? Bombe koje ćete praviti i mahati nam njima pred nosom?

— Pa sada... nećemo se samo igrati sa njom...

– Šta... šta hoćete time da kažete?

– Objasniću vam. Sve je vrlo jednostavno. Mars je za sebe, ogroman rudnik energije, to znamo i vi i mi. A Mars izbegava da odgovori svojim obavezama.

– Mars više nije ničija kolonija. Postoji trgovina i...

– Da trgujemo nečim što nam pripada? – nasmeja se podrugljivo Oplin. – Uvek ste nas time ucenjivali... Ovako... Bomba je garant naše moći. Ne verujem da će i jedna vlada na Marsu da rizikuje propast cele planete. Bolje i sa nama nego li u paklu!

– Pa vi ste bez razuma! Takvo što može da padne na um samo bezumnicima!

– Umuknite! – razdra se Oplin, skočivši sa stolice. – Ovde se radi o egzistenciji planete Zemlje! Mars je naša večita pretnja! Naša energetska kriza može da čeka... Hiljadu ili milion ljudi manje ništa ne menja... Naši stručnjaci tvrde da imamo psihološku prednost. I mi ćemo prvi da udarimo!

– Igrate se nečim što uopšte ne poznajete! Bomba se, ako je stvarno imate, temelji na istim principima kao i EKT! To je još uvek neistraženo polje sila! Ja sam rešio teoretske postavke, i sada po prvi put i eksperimentisao! Ali, bomba...

– Bez brige, profesore... I mi uvek prvo probamo, još od početka! Sutra ćemo se u to uveriti.

Holvis zinu od čuda. – Sutra?

– Pa da. Za sutra je predviđena demonstracija, to jest, probna eksplozija profesore. Na jednom poligonu, na kome je isprobana prva nuklearna bomba biće proba. Vi, kao idejni otac bombe, svakako morate tamo da prisustvujete... To nam ni u kom slučaju ne možete da odbijete. Pa, do sutra?

Holvis je odjednom imao osećaj ptice uhvaćene u kavezu. Reči predsednika Nare dobile su svoju zlokobnu potvrdu. Na kraju je i on sam ispao saučesnik u nečemu sulu-

dom i demonskom, na šta ni u snu nije pomislio. Zemlji nije trebalo verovati, nije trebalo verovati, nije trebalo verovati... nije... U noći, koju je probdeo, te reči mu nisu davale mira. Osetio se strahovito bespomoćnim, bio je plen jastreba. Profesor Teo Holvis preko noći je naglo ostario...

*

U raketoplanu koji ih je nosio nad prostranstvima, leteći ka poligonu za demonstraciju nove bombe, niko nije govorio. Holvis se osećao strahovito poražen i umoran.

U prostranim bunkerima na velikoj dubini, dovoljno daleko od samog mesta eksplozije, susreo se sa Korteseom i Gruerom. Svi su imali zadovoljan osmeh.

– No, šta je? – reče Kortes. – Gore glavu, Holvis! Ova bomba je deo i vas samog, ona je demonstracija snage i veličine. Svaka eksplozija znači jedno novo rađanje, zar ne?

Holvis okrete glavu. Dovoljno da se susretne sa Makovom koji je žurio ka njemu. Večni mir je bio nedostupan u ovom momentu...

Makov pogleda na sat.

– Profesore Holvis, nadam se da vam je sve objasnio general Oplin. Za dva minuta, tačno u vreme kada je i prva eksplodirala, naša bomba će zasijati. Druga je već spremna. Duboko verujem da će se njen bljesak primetiti i na nebu, daleko u svemiru, možda i do Marsa... Naši stručnjaci joj predviđaju sjajnu budućnost... A i H bombe su dečje igračke prema njoj. Njeno produženo dejstvo može odjednom da neutrališe pola odbrambene moći Marsa. Ako zatreba, profesore, ako zatreba... Biće to zaista lep vatromet, zar ne?

... I kada je izbrojena poslednja sekunda, za beskrajno mali deo vremena sve se umirilo, budila se nova

snaga iz probuđenih čestica. Teo Holvis je u tim procepima vremena duboko spoznao da nikada više neće videti planetu Mars.

Strahovit bljesak na mestu eksplozije, koji se zaista mogao videti i daleko u kosmosu, označio je oslobađanje novih sila koje su jurnule u prostor. Tle se u titanskom potresu zatreslo, pomerajući se na desetine kilometara u prvom, na desetine hiljada kilometara u drugom, na stotine hiljada u trećem... Vezujući se za primajuće elemente u zemljinoj unutrašnjosti udar je došao i do

samog jezgra i stravičan talas je pokuljao na površinu, bacajući sve u uništavajući, vreli vrtlog..

Rušilački talasi se dugo, dugo nisu smirili. Oplin i Makov su u jednome zaista imali pravo: Dejstvo je bilo produženo, tle se u hiljadama milja u dubinu i širinu u svim pravcima nabiralo, propadalo, izdizalo okeane, ništilo. Dugo zatim brodovi sa Venere, Meseca i Marsa nisu mogli da se spuste.

I tako ipak zavlada večni mir na izgorelim, beživotnim predelima planete Zemlje...

NIŠRO »DNEVNIK«, OOUR IZDAVAČKA DELATNOST

21000 Novi Sad, Bulevar »23. oktobra«, br. 31

PORUDŽBENICA

Ovim se neopozivo pretplaćujem na
PRVO KOLO SF biblioteke »Supernova« (Spok mora da
umre, Ka spuštanju noći, Nevolje sa Tihoom, Podmorsko tra-
ganje, Kildožer i Zvezdani ponor), po pretplatnoj ceni od 1.800
dinara.

Pretplatna cena ne može se menjati do isteka važnosti ove
porudžbenice.

Iznos od 1.800 dinara uplatiću odjednom, po prijemu »Dnev-
nikove« uplatnice

Poručilac: _____

Broj pošte, mesto: _____

Adresa stana: _____

U _____

Dana, _____ 1986. godine

Potpis

NIŠRO »DNEVNIK«, OOUR IZDAVAČKA DELATNOST

21000 NOVI.SAD, Bulevar »23. oktobra«, br. 31

PORUDŽBENICA

Ovim se neopozivo pretplaćujem na:
12 brojeva naučno-fantastičnih romana Roto-biblioteke
X-100, po ceni od 1.800 dinara za svih 12 brojeva.

Romane ćete mi isporučivati počev od broja _____, uz oba-
vezu da se ugovorena cena ne može menjati do isteka važnosti
ove porudžbenice.

Iznos od 1.800 dinara uplatiću odjednom, po prijemu »D-
nikove« uplatnice.

Poručilac: _____

Broj pošte i mesto: _____

Adresa stana: _____

U _____

Dana _____ 1986. godine

Potpis

SLEDEĆA SVESKA

GALAKTIČKI TUNEL

BROJ 14 • 200 DINARA

R. ANGELAKIS

Galaksija je na rubu međuplanetarnog rata. Sukobljene su moćne flote i čeka se samo iskra koja će izazvati eksploziju, najveći sukob bića iz različitih delova galaksije u istoriji civilizacije.

Grupa hrabrih, od kojih su neki obdareni i nesvakidašnjim prihosomatskim sposobnostima, odlučuje da pokuša da spreči izbijanje katastrofalnog sukoba.

Oni koji žele da spreče sukob stupaju u kontakt sa neobičnim bićima sa planete Sibatln, iz tek otkrivene Galaksije na rubu svemira. Strašni ljudi-ratnici sa planete Godman svrstavaju se na stranu onih kojima je cilj mir.

Veliki Restaurator Silvester Godman sticajem okolnosti našao se na čelu jedne od sukobljenih strana. Ljudi ratnici sa Godmana, Sibatini, privatne vojske međugalaktičkih kompanija, redovna galaktička flota... svi su umešani u haotični sukob kome se ne nazire kraj...